CONSULTAŢIE

25 martie 2003. Afară este o zi minunată, soarele străluceşte. Eu mă aflu în birou ţinându-mă de cap. îl simt greu ca plumbul. Mai înainte îmi spuneam: nu trebuie să primesc pacienţi individuali. Mă conectez ca pentru o întreagă grupă, fără nici o pregătire. Schema e aceeaşi. O pacientă bolnavă de cancer, mi s-a făcut milă de ea, am hotărât să o consult. Care este rezultatul? Firesc: ea nu a înţeles deloc ce i-am spus. Acum îmi crapă capul şi încerc să trag concluzii.

îmi aduc aminte de telefonul de la Moscova. O femeie a căutat telefonul meu şi m-a rugat insistent să o consult. Fiica ei moare de cancer. Receptorul 1-a ridicat o cunoştinţă de-a mea care mi s-a adresat:

— îi spui ceva?

Sentimentele nu-mi permit să răspund. Eu dau din cap în mod negativ. Cunoştinţei mele i se ridică sprâncenele.

— Poate totuşi îi spui ceva, îi moare fiica.

— Nu am să-i spun nimic acestei femei.

Iar dincolo, femeia plânge în hohote şi continuă să mă roage suspinând. Cunoştinţa mea continuă să ţină receptorul adresându-mi o întrebare tăcută. Iar eu cedez. Primesc informaţia după voce şi ieşind în câmpul femeii, într-o fracţiune de secundă totul devine clar. Este vorba despre o ură sălbatică faţă de bărbaţi. De ce, când? Pot să nici nu mă uit.

— Transmite femeii, - spun eu, - că pentru început să elimine pretenţiile faţă de bărbaţi.

El îi transmite ei cuvintele mele. Apoi face ochii mari şi pune receptorul înapoi.

— Ştii ce mi-a răspuns?

— îmi închipui - răspund eu.

— Ea a spus: de ce să iertăm aceste lepădături şi ticăloşi?

— Acum mă înţelegi de ce nu am vrut să vorbesc cu ea?

Din păcate, la numeroase persoane, toată energia se consumă pentru a cere, revendica şi implora. Salvarea se află în jurul nostru. Ea există pretutindeni. Dar noi nu vrem s-o acceptăm, noi cerem ca să ni se dea, iar când ni se dă o aruncăm la o parte şi cerem ceva nou, ceva „eficient". Mă întorc la telefonul de azi.

— Aţi fost dumneavoastră la consultaţie? - o întreb pe femeie.

— Am fost, dar aceasta a fost o consultaţie la telefon. Am citit cărţile şi m-am uitat la casete.

— Bine, ascultaţi-mă cu atenţie. Tot ceea ce o să văd, am să vă spun. în câmpul dumneavoastră există moartea a doi copii. Din cauza aceasta aveţi probleme puternice în domeniul gine cologic. Neacceptare totală a situaţiei traumatizante. Zdrunci narea nivelului material şi spiritual o depăşiţi liniştită, păstrând iubirea. înjosirea vieţii, a dorinţelor, a speranţelor pentru dum neavoastră deocamdată constituie obstacole de netrecut. V-aţi dezis de iubirea faţă de soţ prin care vi s-au dat supărări şi înjo siri. V-aţi dezis de iubirea faţă de soţ pentru că el nu a cores puns idealurilor şi speranţelor dumneavoastră. Dumneavoastră aţi simţit depresie, nemulţumire faţă de soartă şi lipsa de dorin ţă de a trăi. Aveţi copii?

— Da, am un copil, l

Eu am dat din umeri: poate veni şi al doilea.

— Nu aţi învăţat copilul să îşi păstreze iubirea. Pentru el orice zdruncinare este mortală. Se va dezice de iubire atât faţă de sine cât şi faţă de alţii. De aceea sunteţi bolnavă. Aţi înţeles totul?

în loc de răspuns - tăcere. Eu am aşteptat un timp, apoi am repetat întrebarea. în loc de răspuns - o pauză îndelungată.

— Aşa, pe am de făcut, - în sfârşit s-a încumetat să răspundă femeia, - să mă rog?

— Dumneavoastră înţelegeţi oare ce înseamnă rugăciunea? Aceasta nu este cerşirea sănătăţii de la Dumnezeu. Aceasta înseamnă năzuinţa către Dumnezeu şi unirea cu El. înseamnă păstrarea legăturii cu Dumnezeu atunci când se rupe legătura cu umanul. înseamnă păstrarea iubirii în orice situaţie de boală. învăţaţi-vă acest lucru iar apoi, prin rugăciune învăţaţi-i şi pe copiii dumneavoastră.

— Am cancer uterin, - răspunde femeia, - mi s-a propus chimioterapie, dar nu prea am încredere în ea.

— Chimioterapia înseamnă înjosirea vieţii şi a dorinţelor. Dacă nu simţiţi teamă şi depresie în timpul tratamentului, ea dă rezultate minunate. Dar, în cazul dumneavoastră, întrucât problemele nu rezidă în dumneavoastră ci în copii, efectul va fi mai degrabă slab.

— Eu simt acest lucru, - spune femeia. - Totuşi, spuneţi-mi, ce am de făcut?

Acum tac eu. Deodată am auzit glasul ei în surdină:

— Aţi putea să-i spuneţi soţului meu ce mi-aţi spus şi mie?

Eu am priceput de ce m-a rugat acest lucru. Ea nu m-a înţeles pe mine de la bun început şi nu mă înţelege nici acum. îmi iau inima în dinţi şi sunt de acord.

— Bine. Daţi-i receptorul soţului. - Auzind glasul lui încep să explic: - Soţia dumneavoastră acum nu mă aude şi nu înţe lege. Ea este plină de temeri şi frământări. Pentru a ne adresa lui Dumnezeu este nevoie să eliminăm tot ceea ce este uman. Trebuie să ne eliberăm de frică, să eliminăm frământările şi să uităm de regrete. Trebuie acceptat tot ceea ce s-a întâmplat şi tot ce se va putea întâmpla. Trebuie să vă eliberaţi de ataşa mentul pentru cei apropiaţi, membrii familiei, pentru sine şi viaţa proprie şi să rămâi în singurătate interioară completă. Pentru a ne uni cu Dumnezeu, trebuie să întrerupem toate legă turile, măcar pentru o perioadă scurtă. Soţia dumneavoastră nu poate face acest lucru. încercaţi s-o ajutaţi. Nu vă frământaţi pentru viaţa ei, eliminaţi temerile. Nu vă rugaţi pentru sănătatea ei, pentru viaţa ei. Acest lucru poate numai să dăuneze. Rugaţi-vă ca ea şi copiii dumneavoastră să păstreze iubirea de Dumnezeu atunci când pierd sănătatea şi viaţa. Eliberaţi tot ceea ce vă leagă de nivelul sentimental, - supărările faţă de femei, nemulţumirea de sine ş.a.m.d. Să ştiţi să simţiţi Divinul care vă va însoţi şi vă va îndrepta.

închid telefonul. Mă doare capul. Am un gol în suflet. Se pare că trebuie să ştii nu numai să ajuţi dar să şi primeşti ajutor. Nu este voie să-1 ajuţi pe acela care nu este pregătit pentru aceasta. Ajutorul pentru el trebuie să fie minim altminteri pentru problemele lor o să plătesc eu. Nu pot să scap de obiceiul de a da omului tot ceea ce ştiu eu. Omului trebuie să-i dai atât cât poate primi. Trebuia să-i spun ei: Dumneavoastră aţi renunţat la iubire, aţi înăbuşit-o. Dumneavoastră nu aţi învăţat copilul să iubească. RetrăiţirVăT viaţa, învăţaţi-vă singură şi învăţaţi şi copilul. La Durrinezeu nu trebuie să renunţi niciodată. Indiferent la ce nivel s-au rupt legăturile cu lumea, cu viaţa, cu fericirea umană, legătura cu Dumnezeu trebuie să existe în permanenţă.

Continuu să mă ţin de cap, mă uit la curtea interioară invadată de soare: pretutindeni băltoace murdare, gheaţă, zăpadă în curs de topire. Mi se adresează colaboratoarea.

— La dumneavoastră la consultaţie vrea să vină o femeie al cărei copil mic are o tumoare canceroasă, neuroblastom între rinichi şi ficat.

— Cum o cheamă pe femeie - întreb eu. Colaboratoarea mi-a comunicat.

Eu văd în câmpul acestei femei moartea copilului ei. Autoarea - mama. Dependenţa ei de nivelurile superioare de dorinţe este imensă. Este o idealistă incorigibilă. Critică în permanenţă oamenii şi mediul înconjurător.

— Transmite pacientei, - o rog eu uitându-mă pe fereastră, - să elimine judecarea oamenilor. Toţi oamenii sunt copii. Noi toţi ne împiedicăm şi învăţăm să mergem. Pentru a păstra iubi rea trebuie să înveţi să iubeşti imperfecţiunea. Restul află la consultaţie.

LUCRUL ASUPRA PROPRIEI PERSOANE

înainte eu, percepând problema, ra-am străduit s-o rezolv

deodată şi am încercat mintal s-o cuprind în întregime. în plans

u
b
til
a
a
p
ă
r
u
t
o
s
u
p
r
a
s
ol
ic
it
a
r
e
ir
rj
e
ff
s
ă,
c
a
r
e
c
u
ti
m
p
ul
p

uteasăsetransformeîntr-oîmbolnăviregravă.Organism

ul
d
e
în
d
a
t
ă
a
d
a
t
o
r
e
a
cţ
ie
d
e
a
p
ă
r
a
r
e
-
a
a
p
ă
r
u
t
a
p
a
ti
a

şi lipsa dorinţei de a se mai ocupa de această problemă. Ce

ea ce înseamnă pierderea oricărui curaj. A trecut un tim

p. Situaţia m-a împins din nou spre problemă. Fără să vrea

u,
e
u
r
e
z
ol
v
a
m
o
m
ic
ă
p
a
rt
e,
a
p
oi
o
al
t
ă
p
a
rt
e,
a
p
oi
p
u
ţi
n
m
ai
m
ul

t deja pe măsura forţelor mele. După aceea, fără nicio încord

areşigrabă,euamrezolvattoatăproblema.Literalmen

te la fiecare expunere oamenii îmi spun unul şi acelaşi lu

cru: „Am citit toate cărţile, am vizionat casete-le video - făr

ă nici un rezultat". înainte eu răspundeam: - Există sufici

ente informaţii. Dacă alţii rezolvă cele mai grele probleme, d

ece nu puteţi s-o faceţi şi dumneavoastră?

Apoi mi-am spus: Dacă omul nu poate înseamnă că el nu doreşte lăuntric. Dacă el subconştient nu doreşte să lucreze înseamnă că nu înţelege ceva, are o atitudine incorectă faţă de sine şi faţă de lume. Eu trebuie să-1 ajut. Acum eu îi sfătuiesc altfel: începeţi să vă depăşiţi pe dumneavoastră înşivă în mod treptat. Luaţi o anume sarcină. De exemplu: azi nu voi gândi rău despre nimeni. Voi vedea în toate voinţa Divină.

Chiar dacă procesul durează o fracţiune de secundă, în aceasta există un început, dezvoltare şi finalizare. în plan subtil în acesta este inclus trecutul, prezentul şi viitorul întregului

univers. Dacă orice proces are un început şi un sfârşit înseamnă că şi universul are un început, dezvoltare şi reîntoarcere la punctul de pornire, adică are sfârşit. în fiecare pas al omului se ascunde întregul drum pe care 1-a parcurs şi trebuie să-1 parcurgă, învăţaţi să faceţi un pas şi atunci veţi parcurge întregul drum. „Ochii se îngrozesc iar mâinile înfăptuiesc" - spuneau înaintaşii noştri. „Frica are ochii mari." Ochii, altfel spus conştiinţa noastră posedă o energie prea mică. Pentru rezolvarea oricărei sarcini este necesar ca pentru un anumit timp să frânăm conştiinţa şi să ne cuplăm la iraţionalism. Aşa cum spun pictorii, o pictură trebuie începută cu sentiment, intuiţie şi terminată cu conştiinţă şi pricepere.

Eu sfătuiesc femeia care nu poate să accepte comportamentul soţului ei următoarele:

— La început să rezolvaţi numai o sarcină. învăţaţi să vă priviţi soţul ca pe un copil indiferent ce ar fi făcut el. Dacă iubirea dumneavoastră nu se înfrânează şi nu se clatină nici pentru o secundă atunci puteţi să treceţi la dialog şi educaţie. Pentru multe femei acest lucru se prezintă în felul următor: „Eu nu vreau ca el să bea şi el nu trebuie să facă acest lucru". Adică dorinţa ei este de neclintit şi iată că soţul trebuie să se schimbe. Educaţia înseamnă ajutor acordat altuia. Dacă soţul bea înseamnă că lui îi este rău. Deci, trebuie să te schimbi tu însuţi şi să ajuţi să se schimbe şi el. Multe femei nici nu-şi închipuie cât de uşor este să schimbi o altă persoană dacă te schimbi în profunzime pe tine. Trebuie să faci numai primul pas spre schimbare. Pasul nu spre pretenţii ci spre iubire. în univers nu există nici motiv nici cauză care ar putea să justifice dezicerea de iubire. Noi le creăm singuri pentru noi supunându-ne în faţa conştiinţei şi dorinţelor.

înainte, când în sufletul meu s-a născut frica, eu am creat situaţii mai accentuate. Cu cât m-a cuprins mai puternic sentimentul fricii, au atât mai mult mi-am închipuit situaţii mai groaznice, de coşmar.

Cum judecă un soţ gelos? La mine a apărut sentimentul geloziei, înseamnă că soţia mea mă înşeală. Şi cu cât este mai puternic în mine acest sentiment cu atât mai incorect se comportă soţia mea. Acesta este principiul gândirii occidentale, întrucât conştiinţa este secundară, înseamnă că dacă a apărut o oarecare idee sau sentiment atunci acestea sunt născute de

evenimente petrecute. în Orient există o altă atitudine faţă de conştiinţă întrucât acolo ea este primordială. Dacă omul are în sinea lui o oarecare idee sau un sentiment înseamnă că neapărat trebuie să aibă loc un eveniment analog. Dacă privim această situaţie în mod îngust atunci nu este posibil să înţelegem dacă au dreptate unii sau alţii. în plan subtil primordială este conştiinţa, în plan exterior - situaţia. Sentimentul şi conştiinţa constituie situaţia. Aici se poate pune semnul egalităţii cu adăugarea unui anumit coeficient. Sentimentul devine situaţie iar situaţia se transformă în sentiment. Când ne aflăm într-o situaţie nefavorabilă care provoacă frică sau supărare iar prin iubire păstrăm unitatea cu Dumnezeu atunci încetăm să fim robii situaţiei. Când în suflet apare neîncrederea în sine, o frică inconştientă, îndoiala şi depresia, noi, năzuind către Dumnezeu şi păstrând iubirea, încetăm să depindem de ideile şi sentimentele noastre. în aceasta constă esenţa dezvoltării. în fiecare secundă, noi depăşim dependenţa de lumea înconjurătoare, de dorinţele noastre, de conştiinţa noastră. Dar facem acest lucru nu printr-un salt gigantic ci pas cu pas. „Calea este învinsă de cel care păşeşte pe ea", - spuneau anticii. Important este să nu se oprească.

Acum, însă, conştiinţa mea trece la probleme zilnice. Intru în birou şi mă interesez de probleme actuale.

A sunat o femeie. La copilul ei se înrăutăţeşte brusc situaţia. Şi tocmai după consultaţie. Ea este îngrozită. Crede că nu a făcut ce trebuia.

Mă aşez lângă birou şi formez numărul de telefon. Aud glasul femeii care îmi povesteşte despre faptul că rezultatele analizelor copilului sunt mult mai rele. Doctorii insistă să-1 interneze imediat şi să înceapă un tratament activ. Eu îmi aduc aminte: copilul suferă de o dezvoltare patologică a rinichilor.

— Ce să fac? - întreabă mama. - Analizele sunt pur şi simplu îngrozitoare.

— Câmpul copilului este normal, - spun eu, - şi există o îmbunătăţire evidentă, are loc pur şi simplu o purificare obişnuită. O asemenea purificare are loc atunci când oamenii citesc cărţile mele sau vizionează videocasetele. Deşi eu vă consult prin telefon, credeţi-mă, există suficiente informaţii pentru a vă aduce în ordine pe dumneavoastră şi pe copil.

— De fapt enurezisul i-a trecut, - spune cu glas aprobator femeia.

— Vedeţi dumneavoastră, noi doi conversăm de aproxi mativ cinci minute iar enuiwisul a trecut. Starea exterioară a copilului s-a îmbunătăţit. Şi de făptuirea va avea loc purificarea eu v-am prevenit. în legătură cuiinalizele, vă repet încă o dată, nu merită să intraţi în panică. Continuaţi să lucraţi asupra dumneavoastră, vorbiţi cu medicii iar peste un timp repetaţi analizele.

Ea îmi mulţumeşte şi pune receptorul în furcă. Peste câteva zile sună o cunoştinţă de-a ei şi îmi spune că rezultatele analizelor repetate sunt pur şi simplu minunate.

— M-a mai sunat cineva? - o întreb pe colaboratoare.

— A sunat mama fetiţei care era să fie violată. Starea fetiţei s-a înrăutăţit brusc, se comportă în mod agresiv.

Ce doreşte mama, - mă minunez eu - ca dintr-o dată, fără chinuri, să dispară toate problemele? Pe această femeie o deranjează propriile sale stereotipuri. A venit la consultaţie la vindecător, a plătit banii iar vindecătorul trebuie să o lecuiască într-o clipă. După şedinţă trebuie să aibă loc o îmbunătăţire clară şi susţinută şi eliminarea problemelor. Ea uită ceea ce a citit în cărţile mele: la consultaţie pacientul primeşte o îndru-mare, la consultaţie are loc accelerarea tuturor proceselor, la consultaţie întreaga murdărie din profunzime se ridică la suprafaţă.

Cu cât doreşte omul mai mult să se schimbe cu atât mai repede şi mai uşor se desfăşoară însănătoşirea. La început noi purificăm sufletul iar în acest caz pot să aibă loc suferinţe fizice. Când noi dorim să vindecăm numai corpul atunci mai bine să ne adresăm unui chirurg. Deci, cum putem să condamnăm un pacient căruia în decurs de o sută de ani medicii i-au confirmat: „Eu îţi dau o tabletă, praf, plante şi va avea loc o minune, te vei vindeca"! Şi cu cât mai mult se dezvoltă medicina, cu atât mai vehement ea convinge despre faptul că trebuie să depună din ce în ce mai puţin efort pentru vindecare.

Medicina a tratat întotdeauna numai corpul fără să înţeleagă că prin corp noi influenţăm şi sufletul. Religia a tratat sufletul şi prin aceasta a influenţat corpul. înainte religia, pentru a ajuta sufletul, a permis o atitudine îngrozitoare faţă de corp înfrânând necesităţile acestuia şi câteodată chiar distrugându-1. Azi

medicina, pentru a ajuta corpul, pătrunde din ce în ce mai activ în structurile sufleteşti, distrugându-le. Creşte pragmatismul iar medicina devine din ce în ce mai mult fără suflet. Corpul este însă legat de suflet iar sufletul de corp. în medicina occidentală corpul se situează de câteva ori mai presus de ceea ce se numeşte suflet şi conştiinţă. De dragul sănătăţii părţii mai mari se poate ajunge la distrugerea părţii mai mici. întrucât conştiinţa este secundară iar corpul este primordial, noi, orice s-ar întâmpla, trebuie să salvăm corpul, iar după aceea salvăm conştiinţa. Pentru un chirurg acest raţionament este pe deplin acceptabil. Cu cât se va simţi mai bine corpul, cu cât i se vor satisface mai mult necesităţile, cu atât mai bine va fi pentru conştiinţa şi sufletul omului.

Experienţa istorică arată însă puţin mai diferit. Corpul şi sufletul sunt legate dar ele se mişcă în direcţii diferite. Dacă ridicăm o şcoală, îmbrăcăm copilul în uniformă şcolară, găsim pedagogi buni aceasta va duce la dezvoltarea lui. Dar dacă nu oferim copilului bazele moralităţii care se obţine în primul rând prin limitarea dorinţelor sale, dacă nu-1 învăţăm să aibă grijă de alţii prejudiciindu-se pe sine, atunci principiul fizic, transferându-se asupra celui sufletesc, nu dă creaţie ci distrugere. Dacă omul păţeşte o nenorocire, dacă el este bolnav acestea sunt legate nemijlocit de starea sufletului său. Cu boala se poate lupta acţionând asupra corpului şi acţionând asupra sufletului. Sănătatea sufletească - mai devreme sau mai târziu înseamnă sănătate fizică. Sănătatea fizică nu înseamnă nici pe departe întotdeauna un suflet sănătos. Acestea înseamnă următorul lucru: pentru a depăşi boala este necesar în primul rând să ajutăm sufletul omului şi abia apoi corpul său.
Sufletul se purifică prin iubire, prin care noi ne unim cu Dumnezeu şi prin durerea renunţării la uman. Atâta timp cât ajutorul dat corpului nu dăunează sufletului, medicina ajută, însă dacă pentru pacient interesele corpului se situează pe prim plan - medicina, fie este neputincioasă, fie dăunează sufletului. Mulţi, chiar şi acum, se roagă pentru sănătate sau să-şi îmbunătăţească propria soartă. Atunci se naşte frica pentru propriul corp, pentru propria viaţă, apar îndoielile şi depresia. Frica şi aşteptarea sunt strâns legate. Cu cât este mai puternic omul, uitând de suflet, concentrat asupra bunăstării fizice, cu atât mai puternic aşteaptă el însănătoşirea grabnică, cu atât

mai mult încercarea de a se însănătoşi este zadarnică. Frica este indicatorul necredinţei în Dumnezeu şi al dezicerii de iubire.

Eu le explic pacienţilor în felul următor: Dumneavoastră vă veţi putea schimba numai prin renunţarea la uman şi trecerea sprijinului la Divin. Adresându-vă lui Dumnezeu, dumneavoastră trebuie să vă aflaţi într-o stare de singurătate interioară absolută. Lângă dumneavoastră nu trebuie să se afle nimeni din cei apropiaţi. Nu trebuie să fie nimic din ceea ce vă bucură sau din ceea ce vă întristează. De aceea, înainte de a vă adresa lui Dumnezeu renunţaţi la toate, atât cu corpul cât şi cu sufletul şi cu spiritul. Când aşteptaţi un oaspete, aranjaţi camera în aşa fel încât aceasta să corespundă gusturilor şi dorinţelor acestuia pentru ca el să poată locui acolo. Sufletul dumneavoastră este o cameră. Şi pentru ca să intre Divinul acolo trebuie să existe iubire. înseamnă că dacă noi dorim să ne adresăm lui Dumnezeu, în suflet trebuie să existe sentimentul iubirii. Dacă în el domneşte frica, depresia, regretul, contactul nu are loc. Dumneavoastră aţi văzut cum se lansează o rachetă? Ea nu poate fi lansată fără combustibil. Iar apoi când ea se înalţă pe orbită, rezervoarele de combustibil se aruncă. Ele încep să încurce. La fel şi noi. La început înţelegem că iubirea de Dumnezeu ne dă sănătate, bunăstare şi dezvoltare. Noi năzuim spre Dumnezeu din dorinţa de a fi sănătoşi, fericiţi iar după aceea trebuie să înceteze să ne frământe sănătatea şi bunăstarea noastră. ../-"""

Trebuie să simţim că unirea cu Dumnezeu înseamnă fericirea supremă. De dragul acestei fericiri năzuim către El. Pentru a păşi pe treapta următoare noi trebuie să renunţăm la trecut. Omul începe să I se adreseze lui Dumnezeu la început pentru a-şi salva corpul său iar apoi pentru a-şi salva sufletul său şi numai după aceea dezvoltarea unităţii cu Dumnezeu devine o necesitate permanentă şi fericire. Ieri am făcut primul pas spre aceasta, azi vom face al doilea, iar mâine al treilea.

ŞTIINŢA ŞI RELIGIA

Prin ce se deosebesc sectele totalitare de religiile mondiale? Se pare că după comunicarea cu martorii lui Iehova, cu militanţii din secta oamenii lui Muna, pentru a ne restabili, este nevoie de un an şi jumătate, atât de puternice sunt influenţele negative.

De ce oamenii permit să le fie omorât sufletul? Cine ajunge în asemenea secte?

Cu câteva zile în urmă, la Moscova, am oprit maşina pentru a putea ajunge în centrul oraşului. Şoferul a fost un om comunicativ şi amabil.

— Dumneavoastră unde mergeţi? - m-a întrebat cu curiozitate el.

— La baie, - am răspuns eu. - De obicei tot ceea ce considerăm noi plăcere, dăunează sănătăţii dar baia în acest context este o excepţie: este şi plăcută şi utilă. Curios - constată interlocutorul meu. - Doriţi să aflaţi
mai multe despre viaţă?

— Cu plăcere.

__Aici în torpedou am o carte intitulată „Dianetica". Eu v-o pot vinde imediat.

__Şi de fapt ce este aşa de deosebit în această carte?

__Când o veţi citi, o să vă deschidă capacităţile dumnea voastră ascunse. Veţi putea să realizaţi liber toate dorinţele dumneavoastră. Iată că dumneavoastră mergeţi la baie pentru ce? Pentru a obţine o plăcere, nu-i aşa?

— Foarte corect, - zâmbesc eu.

— Iată, creatorul dianeticii, Habbard, a întrebat: „Care este esenţa fericirii umane"? Şi tot el a răspuns la această întrebare: „ Să simţi o mică parte de extaz". Iată, în felul acesta, dacă veţi citi această carte, veţi trăi în permanenţă un extaz întrucât veţi obţine uşor tot ceea ce veţi dori.

— O să am mai mulţi bani? - arunc o privire nevinovată către el.

— Vor fi fără doar şi poate, - zâmbeşte interlocutorul meu.

— Voi deveni mai deştept? - întreb intrigat.

— Natural. Toate posibilităţile dumneavoastră latente vor fi deschise.

— Şi o să fiu mai sănătos?

— Obligatoriu, - răspunde el convingător. - Vedeţi, eu vorbesc cu dumneavoastră în timp ce scot din torpedou cartea şi în acelaşi timp conduc maşina cu viteză mare. Eu pot să conduc maşina zilnic doisprezece - cincisprezece ore fără să obosesc. Toate acestea demonstrează sănătate.

Eu privesc istovit prin geamul maşinii Moscova primă-văratică. In acest moment trăiesc o frântură de extaz. întreaga situaţie îmi aminteşte de o anecdotă cunoscută. Când la un rus „nou" întristat vine în zbor necuratul şi spune:

— „Ce, ţi-e rău"?

— Nu, mult mai rău, - răspunde rusul „nou". - Afacerea nu merge, maşina zdrăngăne şi nu e nici o perspectivă.

— Am pentru tine o veste plăcută, - îi comunică necuratul. Poţi să primeşti o vilă la Miami, zece milioane de verzişori în Elveţia şi o maşină nouă Mercedes 600 sub fereastră.

— Aşa-aşa, - se înviorează „noul" rus. - N-ai început rău. Şi ce trebuie să-ţi dau în schimb?

Necuratul dă din umeri:

— în schimb să-mi dai sufletul tău nemuritor.

Rusul „nou" se uită chiorâş şi suspicios la el şi se scarpină la ceafă:

— Simt că vrei să mă tragi pe sfoară, care e problema? Nu pot să înţeleg."

în primele două cărţi ale mele am descris situaţia legată de vampiri. îmi amintesc, un prieten mi-a povestit o istorie despre o femeie care îşi ia periodic parteneri de afaceri numai bărbaţi. Le plăteşte bani serioşi, mult mai mult decât se aşteptau aceştia. După un timp, partenerii de muncă se îmbolnăvesc şi mor. „Muierea are un temperament turbat, - a observat prietenul meu, - bărbaţii nu rezistă". „Aici are loc un alt mecanism, - am răspuns eu. - Ea îi ademeneşte pe aceştia cu banii. Sufletul lor începe să depindă de ea. Deci se poate vampiriza nu numai sănătatea şi soarta ci şi psihicul şi capacitatea." „Şi cum. Dumnezeu nu o pedepseşte pentru că ea omoară oamenii?" „Dacă există acela care este gata să-şi vândă sufletul înseamnă că se găseşte unul care este gata să-1 cumpere", - am răspuns eu.

în interior omul poate fi deschis pe deplin numai lui Dumnezeu. Despre acest lucru se vorbeşte în Vechiul şi Noul Testament. Iubirea de Dumnezeu este mai presus de toate. A te închina unui om dacă el are bani, dacă e isteţ şi talentat, dacă e frumos, dacă este rudă, dacă are grijă de tine - asta înseamnă deja, într-o oarecare măsură, vânzarea sufletului tău. înseamnă că acest lucru va fi înfrânat prin nenorociri, boli şi altele.

Şoferul maşinii mă sustrage de la aceste idei.

— Vedeţi dumneavoastră, pe bord am fixate nişte foi. Vă dăruiesc o foaie. Pe ea găsiţi adresa şi puteţi intra în centrul nostru: veţi fi supus unui test şi vi se va pune un diagnostic. - Caracterul dumneavoastră se va schimba în bine. Aveţi probleme cu caracterul? Deci, să zicem că nu vă place propria persoană.

— Desigur că am. în primul rând mă irit, - răspund eu.

— în acest caz eu am pentru dumneavoastră o noutate plăcută, - reacţionează vioi interlocutorul meu. - Datorită acestei cărţi dumneavoastră, într-o perioadă scurtă, veţi putea schimba caracterul dumneavoastră şi să deveniţi un alt om. Eu însumi am fost teribil de iritabil, aproape că mă apuca furia dintr-odată. Acum eu sunt cu totul alt om, liniştit şi răbdător.

— Interesant, - spun eu răsfoind cartea, - foarte interesant.

— Cum rămâne, cumpăraţi sau nu cartea? - se interesează voios şoferul.

— E cam complicat, ştiţi dumneavoastră. Eu ieri am muncit mult, mă doare capul, aş dori numai să ajung până la baie.

— Ei bine, cum doriţi, - răspunde fără grijă şoferul conti nuând să conducă.

„Interesant cum arată câmpul lui", - mă gândesc eu. îl diagnostichez şi văd o imagine curioasă. Coconul energetic general nu e rău, nivelul energiei este înalt. Dar iată că structurile subtile ale viitorului arată de parcă ar fi arate cu tractorul. Adică acest om bun, plăcut, trăieşte cu iluzii. Transformările proprii, schimbările au loc la nivelul de suprafaţă. Are loc arderea resurselor strategice. Judecând după toate, va rezista un timp oarecare şi într-adevăr îi vor merge bine afacerile, dar apoi, dacă nu va găsi elevi care să arunce asupra lui rezervele strategice ale sufletelor lor, atunci o să-i fie rău. Dacă omul încetează să producă şi doar consumă, el este condamnat indiferent câtă energie ar fi acumulat.

Cel mai curios lucru este faptul că deja în maşină a început să mă doară gingia puternic. Şi acest lucru a continuat încă un timp chiar după ce m-am despărţit de şofer. M-am examinat şi m-am minunat: asta îmi trebuia mie? explozia dorinţelor, concentrarea asupra lor. „Să te gândeşti numai cât de greu este să depăşeşti delăsarea, neglijenţa din noi - zâmbesc eu. – Cu

capul înţeleg totul dar sufletul aleargă ţopăind după acest om care mi-a promis bani, sănătate, capacitate şi succes".

Această situaţie mi-a permis să înţeleg cu ce diferă secta de religie. Divinul în om nu se poate distinge, el intră în contradicţie cu umanul atunci când are loc închinarea în faţa conştiinţei şi a dorinţei, când esenţa vieţii devine fericirea prin înfăptuirea dorinţelor.

Eu îmi amintesc bine de momentul când un examinator m-a întrebat la optsprezece ani: "Ce înseamnă pentru dumneavoastră fericirea?" Mi-am adus aminte că spunea cineva că fericirea înseamnă să te scarpini când te mănâncă, iar eu am proferat un adevăr: „Esenţa vieţii constă în satisfacerea dorinţelor". El s-a uitat la mine straniu dar nu mi-a zis nimic. Acum înţeleg de ce. Pentru a percepe Divinul trebuie să renunţi la conştiinţă şi dorinţă. Religia învaţă să depăşeşti dependenţa de conştiinţă şi dorinţă. Secta, dimpotrivă, merge în întâmpinarea dorinţei. Cine intră în sectă? Oamenii care au o dependenţă puternică de uman. Unii au o dorinţă imensă de a-şi simţi superioritatea asupra altora iar în viaţă ei sunt în permanenţă înjosiţi. Un asemenea om se străduieşte să ajungă fie la o şcoală ocultă fie la un cerc al contactorilor sau în sectă unde el se simte mai înţelept, mai pătrunzător decât alţii: „Eu sunt iniţiat, eu ştiu, iar dumneavoastră nu". In loc de depăşirea dependenţei de conştiinţă are loc amplificarea acestei dependenţe. Natural, cu timpul psihicul şi destinul se destramă. Omul devine în întregime prizonierul complexelor sale. Ce înseamnă complexul? înseamnă o imensă şi ascunsă dependenţă de dorinţe şi conştiinţă. Unuia îi este frică de toate, altul se află în permanenţă în depresii, al treilea nu este mulţumit de nimic, al patrulea se supără pe toţi, al cincilea este gelos, al şaselea condamnă. Şi cu cât mai mult se adâncesc complexele cu atât mai greu trece situaţia traumatizantă. Se acumulează din ce în ce mai mult emoţii negative în suflet. O asemenea situaţie e de nesuportat, ea poate fi oprită prin boală, prin alcoolism şi narcomanie.

Când omul intră în sectă nu are emoţii negative. Lui i se promit numai emoţii pozitive. Omul încearcă acest narcotic şi se deconectează de lume. Se întâmplă o minune, nu mai există durere, nu mai există conflicte. Are loc o fericire, veselie şi bucurie neîncetată. Şi omul nu observă ceea ce se distruge în

el, - în structurile subtile, se închid canalele iubirii. El ştie un singur lucru, că trebuie să păstreze sentimentul fericirii. Emoţiile pozitive nu se ştie de ce dispar iar energia este din ce în ce mai diminuată. Şi iată că atunci când el recrutează ucenici noi atunci sentimentul de amplificare a fericirii izbucneşte din nou. „Acest lucru se întâmplă deoarece eu fac o faptă bună", - se gândeşte omul. Se lărgeşte cercul unor asemenea oameni fericiţi, dar omul poate să nu ghicească faptul că el absoarbe energia din sufletul lor. Ca rezultat, membrii sectei pot fi împărţiţi în două grupe: un număr mic de vampiri şi o cantitate imensă de donatori. In economie acest lucru se numeşte principiul de piramidă financiară. Aşa cum vedem, el acţionează strălucit nu numai în economie

ÎMBĂTRÂNIREA CIVILIZAŢIEI

Bună ziua stimate Serghei Nikolaevici!

în creştinism incestul este considerat păcat. Nu demult eu m-am conectat la Internet şi am descoperit o mulţime de pagini tocmai cu asemenea conţinut. Oare oamenii nu-şi dau seama ce vorbesc, oare ei nu înţeleg că acest lucru este un păcat?

Rezervele strategice principale ale energiei omului precum şi a oricărei alte fiinţe vii sunt îndreptate spre continuarea vieţii adică energia principală este cea sexuală. Eu am scris despre faptul că în plan subtil sexul şi mâncarea arată la fel. Dacă omul nu are o conştiinţă dezvoltată atunci fericirea materială va fi pentru el inaccesibilă. Dacă omului i se opresc toate simţurile atunci el nu poate să gândească. Eu am amintit de un fapt cu privire la înghiţirea limbii de către yoghini. Orice idee provoacă o trepidaţie imperceptibilă a limbii. Limba este legată de emoţiile gusturilor. Copilul palpează cu mâna, atinge jucăria cu limba iar emoţia se transformă în idee. Fundamentul dezvoltării umane îl constituie energia sexuală. Ea, la rândul ei, provine din unificarea cu cauza primordială.

Cum are loc procesul de dezvoltare a civilizaţiei? Dacă tribul trăieşte în pădure nu înseamnă civilizaţie. Dar atunci când apare la trib concepţia de lume înconjurătoare, înţelegerea legilor acesteia, regulile de comportament legate de această concepţie, atunci este vorba deja de o anumită cultură şi civilizaţie. La început civilizaţia primeşte o porţie de iubire Divină. Şi cineva, percepând unitatea cu Creatorul, îşi expune concepţia sa despre lume. Aşa se naşte religia. Religia arată

cum să te comporţi pentru a menţine în timp unitatea cu Creatorul. în primul rând prin înfrânarea umanului în propria dezvoltare. Nu trebuie să existe irosirea porţiei cuvenite din iubirea Divină. Fiecare concepţie religioasă este asemănătoare cu o conductă de apă de un anumit diametru. Consumul nu trebuie să depăşească acumularea. Pe măsura dezvoltării civilizaţiei, rezervorul de apă se măreşte iar diametrul conductei se micşorează. Iar atunci când contactul cu Divinul se micşorează până la un anumit minim înseamnă că a sosit timpul să moară civilizaţia.

Concurentul principal al Divinului îl constituie bazele fericirii umane. Acesta nu este un nivel material, în el există prea puţină energie şi nu spirituală ci sentimentală. Tocmai închinarea în faţa aspectului sentimental sexual poate duce la accelerarea dezvoltării iar apoi la o stingere subită. De aceea toate religiile mondiale care au pus bazele civilizaţiei au indicat înfrânarea dorinţelor sexuale. Aceasta a diminuat dependenţa faţă de fericirea umană şi a întărit contactul cu Divinul, adică a mărit longevitatea civilizaţiei. Nu înăbuşirea, ci tocmai înfrânarea atracţiei sexuale, a permis transformarea ei, a ceea ce noi numim dezvoltarea sentimentelor şi conştiinţei. Energia care nu se consumă prin sex se îndreaptă spre spiritualitate, prin capacităţi şi lucrează pentru dezvoltarea omului.

Atunci când există iubire şi concomitent înfrânarea sentimentului sexual, are loc transformarea umanului în Divin. Noi provenim din Dumnezeu, noi năzuim către El şi descoperim în noi Divinul, noi ne întoarcem la Dumnezeu şi devenim una cu El. în fiecare fracţiune de secundă Divinul din noi se transformă în uman. Iar umanul, în mod corespunzător, trece în Divin. Pentru aceasta, însă, năzuinţa către Dumnezeu trebuie să fie mai mare decât năzuinţa către uman, către bazele acestuia, adică spre sexualitate.

în Biblie, păcatul originar se numeşte tocmai sexualitate. Aceasta este rădăcina fericirii umane, este un simbol. Iubirea Divină se transformă în cea umană şi apare sexualitatea. Iată de ce s-au ruşinat Adam şi Eva cu goliciunea lor. Iar şarpele din povestirea biblică este ales să ispitească pentru că din timpurile imemoriale şarpele este simbolul pericolului şi vicleniei: adică procesul de pierdere a Divinului şi închinarea în faţa umanului are loc pe neobservate.

Parabolele biblice sunt pline de idei colosale şi de înţelegere corectă. în om sunt foarte strâns legate sentimentul iubirii şi răbufnirea atracţiei sexuale. în plan subtil, se pare că se poate vedea o imagine uluitoare. Noi simţim atracţie sexuală faţă de orice ne place foarte mult, chiar şi faţă de obiectele neînsufle-ţite. Dar tocmai factorii înfrânării ca pereţii vaselor nu permit energiei sexuale să se împrăştie ci să se ridice în sus, transfor-mându-se în sentimente înalte şi conştiinţă dezvoltată. Cu cât omul nu leagă sentimentul iubirii de sexualitate cu atât mai uşor umanul se transformă în Divin. De ce în creştinism se vorbeşte în permanenţă despre iubirea frăţească? Deoarece dragostea faţă de tată, mamă, faţă de frate şi soră înseamnă pe de o parte deschiderea maximă a sentimentului iubirii şi transmiterea acestuia, iar pe de altă parte înfrânarea sentimentului sexual. Cu cât mai înalt este nivelul dezvoltării omului, cu atât mai amplu devine sufletul acestuia şi cu atât mai multă energie conţine.
închipuiţi-vă omul care are o atitudine incorectă faţă de lume. Lui i se diminuează rezerva iubirii şi a energiei. Corpul începe să se destrame. Situaţia împinge omul către un comportament just şi întărirea contactelor cu Dumnezeu. Cu cât mai repede se îmbolnăveşte corpul, cu atât mai repede omul încearcă să schimbe ceva în relaţiile sale cu lumea. Dacă omul va practica exerciţii fizice, se va scălda în apă rece, va folosi vitamine, va trece prin cursuri de tratament profilactic şi de însănătoşire, corpul poate să se menţină, dar întrucât nu există energie începe să se destrame sufletul, poate să slăbească memoria, se pot stinge capacităţile etc. Cea mai mare amploare energetică o deţine sufletul nostru, emoţiile noastre. Dacă omul îşi va antrena în permanenţă mintea, îşi va dezvolta capacităţile, îşi va căli trupul fără să aibă o atitudine corectă faţă de lume, poate să înceapă destrămarea sufletului lui, adică începe să piardă rezervele strategice şi nu cele tactice. Dacă însă corpul este legat numai de un singur om, atunci sufletul ca noţiune strategică este legat de întreaga civilizaţie.

în cazul destrămării sufletului se poate trăi destul de mult, având o sănătate excepţională şi chiar o soartă bună. Deosebit de multă energie se poate obţine prin destrămarea barierelor sexuale. închipuiţi-vă o asemenea situaţie: un om s-a îmbolnă-vit, iar al doilea are o sănătate de fier dar acesta a început să

înjure, să trădeze, să aibă un comportament imoral. Al treilea are o sănătate minunată, el nu înjură pe nimeni, nu trădează pe nimeni, dar este amestecat în activităţi sexuale, pe deasupra cu elemente patologice. Dar iată că atunci când oamenii din această a treia categorie se înmulţesc acest lucru arată faptul că i-a rămas puţină energie civilizaţiei şi atunci începe stoarcerea rezervelor strategice. Când sentimentul iubirii vizitează sufletul nostru, are loc transformarea acestuia în energie. Iubirea şi energia se află atât de aproape una de cealaltă încât perceperea fericirii apare şi atunci când în suflet există o scânteie de energie. Această scânteie poate să aibă loc nu numai atunci când noi ne atingem de iubire, ci şi atunci când noi distrugem structura noastră, când se degradează sufletul, spiritul şi corpul. In Sodoma şi Gomora unul din semnele unei civilizaţii uribunde 1-a constituit neabţinerea sexuală, adică sex cu rudele, copiii minori, homosexualitate, împerecherea cu animalele. Contactul cu Divinul s-a pierdut. Nu există iubire. Nu există energie nouă. începe autodistrugerea.

Eu îmi aduc aminte din nou de o frază din Biblie: „Şi încă din cauza încălcării multor legi, în oameni se răceşte iubirea". Aceasta corespunde pe deplin timpurilor noastre. îmi aduc aminte de filmul „Apocalipsa" care a stârnit vâlvă. Esenţa acestuia se rezumă la o singură frază: „Acest om din punct de vedere psihic este complet sănătos, lui i-a luat-o razna sufletul". Dacă încercăm să înţelegem despre ce este vorba în capitolul de încheiere a Bibliei se deschide următorul tablou. Cum va arăta civilizaţia pierzând unitatea cu Dumnezeu, privându-se de iubire, energie şi în acelaşi timp acumulând posibilităţi imense? Cum va arăta civilizaţia al cărei suflet a luat-o razna? Ce se va întâmpla cu ea? Se deschide un tablou cât se poate de clar: va avea loc autodistrugerea. Când procesele de acest fel decurg în mod anarhic atunci putem vorbi de începutul crizei civilizaţiei contemporane. Dacă aceste procese sunt susţinute de artă, morală, învăţătură, internet, se poate vorbi de un proces mult mai profund şi serios. în consecinţă, într-un timp apropiat se poate aştepta o criză şi destrămarea acelor fenomene care pot recuceri Divinul din noi. Această perioadă de trecere la o nouă civilizaţie prin imposibilitatea de a exista în vechile tipare se observă chiar acum.

Cum va arăta această trecere, care va fi nivelul de decădere al corpului, al sufletului şi al spiritului, cu cât vor depăşi procesele creării procesele de decădere va depinde de fiecare dintre noi.

OCCIDENTUL ŞI ORIENTUL

Am citit numai prima şi a cincia carte a dumneavoastră. Acum o studiez pe a doua. Mă atrage filozofia chinezească şi în special Dao De Jing (Tao Te Ching) şi Feng Shui. Nu este un tribut al modei şi într-adevăr este interesantă filozofia şi atrage. în legătură cu aceasta vă pun o întrebare: cum trebuie înţelese următoarele: „înţeleptul desăvârşit năzuieşte către inacţiune?" Cum să înţelegem în mod practic „inacţiunea"?
Eu am povestit deja o istorie despre faptul că la un monah a venit ucenicul său şi a spus că este gata să îndeplinească orice activitate. La început monahul i-a propus acestuia să sădească morcovi cu frunzele în jos. Se spune că Serafim Sarovski a mutat dintr-un loc în altul zilnic o stivă de lemne. în India acest lucru se numeşte detaşarea de rezultatele muncii. în tinereţe eu am întocmit lista problemelor urgente pe care trebuia să le îndeplinesc a doua zi. Lista mea creştea treptat şi se umplea. Când am ajuns la punctul 40 am observat că am început să obosesc şi să cad în depresie temându-mă că nu voi reuşi nimic. Atunci eu am aruncat toate listele hotărând să văd ce se va întâmpla. Nu s-a schimbat nimic. Ceea ce nu trebuia să fac nici nu mi-am amintit, iar restul m-a obligat să rezolv situaţia, în concepţia mea activitatea este legată de dorinţe, de scop adică de conştiinţa care se întoarce în permanenţă la scop. Cu cât există mai multă dependenţă de rezultatul final, cu atât mai puternic ne temem, ne frământăm, ne supărăm pe cei care ne împiedică să acţionăm, cădem în depresie dacă nu reuşim. De aceea, pentru educarea ucenicilor li s-a propus la început să îndeplinească acţiuni fără scop. Aceasta înlătura dependenţa de dorinţe. Dacă acţiunea se săvârşeşte fără ataşament ea nu dăunează sufletului şi se poate numi activitate adică acţiune care se înfăptuieşte din exterior şi nu are loc în interior. Aceasta permite să te ocupi de orice activitate şi să păstrezi sentimentul Divinului în suflet.
îmi aduc aminte de un fapt curios. în şcoala iezuiţilor, se pare că a existat următorul test pentru alegerea celor mai buni ucenici. Unui monah tânăr i-au stabilit o convorbire, să zicem la ora nouă. El a venit din timp şi a aşteptat. Au trecut cinci, zece minute dar el nu a fost chemat. A trecut o oră, apoi două, trei. Şi în tot acest timp, pe neobservate, cineva 1-a urmărit pe acest monah. Dacă a manifestat cel mai mic semn de

nemulţumire, supărare, el a fost scos din rândul candidaţilor pentru un loc de răspundere.

Cel care se enervează, se grăbeşte, se frământă, nu poate să îndeplinească o sarcină serioasă. La vikingi, înainte de luptă, ostaşilor li se dădea să bea o fiertură de burete pestriţ. Conştiinţa lor rămânea curată iar frica şi frământările treceau întrucât dispărea dependenţa de dorinţe. în India, în conţinutul băuturii sfinte „soma", în afară de lapte se găsea fiertură de burete pestriţ. înainte de luptă li se spunea luptătorilor: „Tu ai murit deja de aceea ţie nu mai poate să-ţi fie frică, nu mai poţi simţi ură şi nu te poţi frământa. Du-te şi îndeplineşte-ţi datoria". S-au frânat straturile conştiinţei şi dorinţelor exterioare legate de corp, dar s-au deschis cele interioare, mult mai ample.

Pentru a te ocupa de filozofie este necesar să vezi unitatea ascunsă a tot ceea ce se petrece în lumea înconjurătoare. Pentru a percepe unitatea cu aceasta este necesar să ieşi în plan subtil dezicându-te de cele exterioare. De aceea, filozofia adevărată s-a unit întotdeauna strâns cu mistica şi religia.

Pentru omul din Occident important este organul care naşte funcţia. Pentru omul din Orient funcţia importantă este aceea care creează organul. De aceea, pentru filozoful din Occident este interesant felul cum este alcătuit organul, iar pentru cel din Orient cum lucrează acesta şi cum este legat de celelalte organe. De aceea, medicina din Occident tratează numai organul iar cea din Orient se străduieşte să echilibreze funcţiile întregului organism, ale tuturor organelor sale. Deşi meritele medicinii occidentale şi orientale precum şi ale filozofiei sunt de necontestat, cu cât ne dezvoltăm mai mult, cu atât mai mult înţelegem că pentru a vedea unitatea a tot ceea ce se petrece, pentru a trata organismul ca un tot este de mai mare perspectivă decât să rămânem la studiul unor organe separate.

Apropo, problema referitoare la ce este primordial funcţia sau organul, într-o oarecare măsură deja a fost stabilită de psihologul sovietic, Leontiev. în lucrările sale el a descris următorul fapt: dacă organismul nimereşte în condiţii noi, atunci câteva organe pot să creeze împreună o funcţie nouă. Şi ca urmare a acesteia începe să se formeze noul organ. Astfel, se poate spune că sunt corecte ambele expresii. Funcţia creează organul, apoi organul îndeplineşte funcţia. Pentru mine, filozofia orientală, strategia ei de înţelegere a lumii, se prezintă ca

funcţie, iar filozofia şi medicina occidentală se prezintă ca organ care funcţionează ca ceva ajutător. Principiul inactivităţii permite deconectarea funcţiei secundare şi întoarcerea la cea primară adică la aceea care a existat până la organ, până la lumea materială, acolo unde lumea a fost un punct unit, strălucitor.

DIVERSE

Cum se poate învăţa metoda dumneavoastră?

Esenţa metodei mele constă în dezvoltarea gândirii. înainte am crezut în mod naiv că se poate găsi cartea sacră sau se poate intra în contact cu o oarecare fiinţă extraterestră care îmi deschide toate tainele universului. Apoi am înţeles cu uimire că a cunoaşte tainele este jumătatea problemei, trebuie însă înţeles ce anume ai descoperit. Toate tainele universului sunt dezvăluite în jurul nostru. Pur şi simplu noi nu le observăm şi nu înţelegem esenţa lor. Eu m-am sculat de dimineaţă şi mi-am turnat ceaiul. Am mâncat un sandviş şi am coborât în stradă, am cumpărat ziarul, am plecat la lucru. în această situaţie, ca şi în orice situaţie, cel mai neînsemnat eveniment deţine întreaga taină a universului. Taina se dezvăluie pe măsura dezvoltării noastre.

înţelegerea evenimentului înseamnă cuprinderea în acelaşi timp a trecutului, prezentului şi viitorului. A prevedea viitorul nu înseamnă însă şi înţelegerea esenţei celor întâmplate. Pentru cuprinderea concomitentă a trecutului, prezentului şi viitorului este nevoie de energie. Cu cât posedăm mai multă energie psihică, cu atât mai amplu putem să gândim. Energia psihică se stinge dacă nu este alimentată de iubire. înseamnă că este imposibilă cunoaşterea lumii fără amplificarea iubirii în suflet.

Ne întoarcem la diagnosticarea mea. Eu văd deformarea structurilor de câmp. Cruciuliţele, romburile, câteva zeci de situaţii. Făcând observaţii cu privire la deformările de câmp se

pot trage concluzii: în cutare şi cutare situaţii are loc deformarea câmpului care poate duce la îmbolnăvire. Dacă se analizează câteva mii de situaţii, se poate compune schiţa comportamentului şi atitudinii corecte faţă de lume. Esenţa descoperirii mele constă în faptul că după mulţi ani de căutări concentrate într-o anumită direcţie eu am văzut structuri de câmp primordiale faţă de relaţia cu obiectul, deşi ştiinţa a afirmat întotdeauna categoric că structura de câmp este secundară. Descoperind structurile de câmp primordiale, eu am observat cu uimire că deformarea acestora duce nu numai la îmbolnăviri, ci şi la distrugerea destinului, a caracterului şi a psihicului.
Eu am înţeles că nu organul trebuie tratat şi nici chiar întregul organism aşa cum este la modă acum în medicină. Trebuie tratat destinul omului, psihicul, caracterul şi corpul acestuia. Veriga principală în toate acestea s-a dovedit a fi caracterul şi concepţia despre lume a omului. Fără o concepţie corectă despre lume nu există o gândire justă. Fără o gândire corectă nu se vor naşte emoţii corecte. Emoţiile incorecte duc la un comportament incorect iar apoi la distrugerea destinului, psihicului şi sănătăţii. O adevărată descoperire pentru mine a devenit înţelegerea faptului că emoţiile noastre şi structurile de câmp sunt unul şi acelaşi lucru. însă sentimentele noastre se împart în două straturi: de suprafaţă, care depind de corp şi de profunzime de care depinde nu numai corpul ci şi psihicul şi destinul.

Eu trebuia să analizez câteva zeci de mii de situaţii diferite pentru a crea o asemenea viziune. Următoarea descoperire pentru mine a fost următoarea: se poate trata dându-i omului înţelegerea corectă a lumii. Se pare că ampla schimbare a viziunii asupra lumii poate trata şi asemenea boli precum cancerul. Ca atare, concepţia incorectă despre lume poate duce la cele mai grave boli. Cultura occidentală s-a obişnuit să se orienteze spre dezvoltarea materială. în primul rând o locuinţă şi hrană apoi gândirea şi ideile. Cultura răsăriteană, invers, a vorbit despre prioritatea conştiinţei. Gândurile corecte sunt mai importante decât locuinţa şi bucata de pâine. Lumea orientală a născut idei şi unele din imensa lor cantitate, treptat, au devenit putere materială.

Nu demult un om mi-a spus: „Noi, pe plan internaţional, înţelegem că ne îndreptăm spre catastrofă. Noi avem totul:

bani, tehnologie, putere dar nu avem idei. Nu ne închipuim deloc ce se poate face pentru a schimba situaţia". Dar lipsa de nu constituie principalul pericol pentru omenire. Principalul pericol se ascunde în concepţia incorectă despre lume şi neştiinţa de a gândi. Acum o sută de ani resursa principală a bogăţiei a fost materia primă. Apoi, după câtva timp, o asemenea bogăţie au devenit tehnologiile. Cu douăzeci-treizeci de ani în urmă întreaga lume a observat cu stupoare că bogăţia principală devine informaţia. Japonia a arătat clar lumii că ideile se pot vinde şi cumpăra. Noile idei au devenit o resursă de îmbogăţire rapidă şi reală.

In acelaşi timp lumea a înţeles cu uimire că ideile pot omorî şi pot distruge mai puternic decât orice armă. Ideile au devenit o forţă materială. „Eu doresc ca baioneta să fie considerată egală cu pana", - a scris Maiakovski. în Rusia ideile au năvălit cu forţă încă înainte de revoluţie şi experienţa bolşevismului este mărturia acestui lucru. Cele spuse mărturisesc şi următoarele: cea mai teribilă şi vicioasă idee este nimica toată în comparaţie cu o idee frumoasă şi neperfecţionată ale cărei defecte nu se văd. Bolşevicii au demonstrat tuturor că pentru fericirea generală trebuie distrus statul ca organ al reprimării. Dar când statul a fost distrus ei au fost nevoiţi să creeze un aparat represiv mult mai crunt. Ideile neperfecţionate, neînţelegerea legilor mondiale au distrus destinul şi sănătatea statului iar aparatul represiv a devenit din ce în ce mai mult panaceul puternic salvând organismul de la pieire.

La urma urmei, socialismul s-a prăbuşit. Au învăţat oamenii să gândească? Următoarea experienţă vorbeşte despre contrariul. Statul a fost distrus din nou. Insă distrugerea repetată a avut loc nu numai la nivelul fizic ci şi la cel spiritual. Au crezut toţii cu sfinţenie că democraţia înseamnă lipsa asupririi fără să înţeleagă că democraţia poate să existe numai în condiţiile celei mai severe discipline şi a dictaturii legii. în Occident democraţia s-a născut pentru apărarea proprietăţii private iar în Rusia, după 1917, pur şi simplu nu exista proprietate privată, ceea ce înseamnă că nu exista nici apărarea drepturilor omului. De aceea, în Rusia postsovietică nu putea exista democraţie. Şi ceea ce s-a numit democraţie de fapt a devenit o lipsă a legilor, în asemenea cazuri, se întorc cu toţii la mecanismul primitiv, în care cei mai puternici îi omoară pe cei slabi sau îşi însuşesc

averea lor. Şi apariţia unui grup de oameni bogaţi care au acaparat aproape întreaga bogăţie a ţării constituie un rezultat logic al neînţelegerii a ceea ce înseamnă o democraţie adevă-rată, de ce a apărut socialismul, ce se petrece azi în lume şi ce trebuie făcut pentru ca o parte a liderilor care s-a îmbulzit în faţă să nu-i distrugă pe cei rămaşi în urmă şi împreună cu aceştia pe ei înşişi.

Concepţia corectă despre lume şi înţelegerea devin acum mult mai importante decât locuinţa şi bucata de pâine. Iar în căutarea unei asemenea înţelegeri noi ne întoarcem din nou la adevăruri sfinte. într-un sens nou sună fraza biblică obişnuită: „Nu numai cu pâine trăieşte omul". Din ce în ce mai mult ideile se umplu de forţă iar prin lipsa înţelegerii corecte, creatorii lor sunt împinşi din ce în ce mai aproape de prăpastie. La începutul secolului trecut, un lucrător necunoscut al biroului de brevetare a scos formula: E = mc2. Au trecut aproape treizeci de ani. în principiu, o perioadă neînsemnată şi a urmat explozia bombei atomice. Explozie care a proclamat că până la sinuciderea colectivă a rămas destul de puţin timp. După circa treizeci de ani, au apărut submarinele atomice, fiecare dintre ele poate distruge întreaga omenire. S-a schimbat oare prin aceasta conştiinţa şi concepţia noastră despre lume? Nu, ea rămâne în urmă din ce în ce mai mult faţă de posibilităţile noastre. Dacă noi nu ne vom schimba, vom muri. Acum, acest lucru începe să-1 înţeleagă fiecare. Din timpuri străvechi, în Orient s-a subliniat faptul: schimbă-te şi vei putea schimba întreaga lume.

Pentru a te schimba trebuie să ai idei juste, un comportament just; trebuie să înţelegi legile după care trăieşte universul, trebuie să educi sentimentele tale pornind din iubire şi bunătate. Omul cu un suflet nedesăvârşit nu poate să se atingă de tainele existenţei. El piere pur şi simplu. Medicul cu un suflet nedesăvârşit nu aduce foloase pacientului, savantul cu un suflet nedesăvârşit va face descoperiri care vor duce la pieirea oamenilor. în ultimii o sută de ani omenirea a năzuit să consume şi nu să acumuleze. Faimoasa bucată de pâine devine din ce în ce mai importantă. Pentru înţelegerea lumii se consumă din ce în ce mai multă forţă decât pentru obţinerea pâinii. Lumea s-a dezvăţat să gândească. Filozofii şi înţelepţii au dispărut. Nimeni nu vrea să dea, toţi vor să consume.

A devenit simptomatică nu numai medicina ci şi economia, politica şi filozofia. Dacă a apărut o problemă, ea trebuie îndepărtată. Nu ne-am obişnuit să ne întrebăm de ce a apărut problema şi de ce apariţia ei este legică.

într-un fel, un profesor a zis: „Eu nu urmăresc să dau cunoştinţe studenţilor. Peste câţiva ani toate acestea se vor chimba. Eu îi învăţ să lucreze cu aceste cunoştinţe, îi învăţ să udece corect". Noi nu am fost mult timp studenţi şi profesori buni. Acum mă uit la televizor şi văd cum învăţăm să gândim. Şi de la reproşuri superficiale, ură şi învinuire care au drept scop înlăturarea problemelor care ne deranjează, noi trecem la înţelegerea legăturii dintre evenimentele care se petrec. Nu trebuie să căutăm vinovaţi pentru a revărsa asupra lor supărarea, ci trebuie să ne dezvoltăm şi să ne schimbăm noi înşine. Aceasta va fi cea mai bună apărare de repetarea greşelilor trecutului.

Diagnosticând structurile de câmp, eu am învăţat să gândesc. Se pare că organismul minuscul şi uriaşul stat trăiesc după legi comune. Astfel, dacă vă cuprinde dorinţa să vă însuşiţi metoda mea, în primul rând începeţi să gândiţi.

SĂNĂTATEA

Eu sunt programator care de la sine înseamnă diagnosticare. Problemele mele le cunosc mai mult sau mai puţin, într-un fel sau altul mă descurc cu ele, chiar dacă nu sută la sută. Dar nu este vorba despre mine ci despre soţia mea iubită. Cu mai mult de un an în urmă cuscrului i s-a întâmplat o nenorocire: s-a îmbolnăvit grav de rinichi şi splină. Cuscrul este militar şi nu este înclinat spre gândire religioasă, dar soţia mea, cu atât mai mult, a hotărât să-l „salveze" în felul ei. A trecut un an de când cuscrul ţine toate posturile şi se roagă în fiecare dimineaţă. El s-a restabilit, slavă lui Dumnezeu, de fapt e deja sănătos. Dar s-a schimbat caracterul soţiei mele. Vai de mine, nu spre bine. A apărut încrederea nestrămutată în justeţea proprie. Aproape un an nu am acordat acestui fapt o importanţă deosebită dar acum est lucru a luat o întorsătură de nesuportat. Părerea ei este de necontestat, hotărârile ei sunt definitive şi indiscutabile. Cine este de vină, în cine rezidă cauza, în mine sau în ea? în linii generale este ortodoxă care pretinde să aibă un statut de religie unică şi corectă. Vă rog să ne ajutaţi, numai câteva rânduri ne pot arăta calea corectă.

Dumneavoastră probabil că aţi observat că simptomele paranoide apar la personalităţile ieşite din comun. De unde apar ele? Problema constă în faptul că dorinţele noastre sunt emoţii

care cuprind trecutul, prezentul şi viitorul. Cu cât sunt mai ample sentimentele noastre, cu atât mai mult trec în viitor şi aceasta înseamnă că intuiţiile, viziunile spontane, influenţa asupra lumii înconjurătoare se pot dezvolta cu atât mai puternic. Cu cât sunt mai ample dorinţele, sentimentele omului, cu atât mai înalt este nivelul energiei şi cu atât mai mult poate obţine mai mult de la viaţă. închipuiţi-vă un om deştept, capabil, talentat dar în acelaşi timp pasiv, timid şi fricos iar lângă el un om mediocru care este neînfricat, energic, plin de voinţă, cu mândrie excesivă, cu dorinţe amplificate. Dumneavoastră veţi înţelege care din ei va ocupa un post de conducere. Cel deştept, în cel mai bun caz, va fi adjunctul sau ad interim. Cu cât este mai puternic contactul omului cu viitorul, cu atât mai puternic influenţează prezentul şi îl dirijează. Mulţi vindecători tocmai aşa tratează. Ei sunt în contact cu planurile subtile pe care le folosesc. Dumneavoastră înţelegeţi că un asemenea tratament ajută corpul dar dăunează sufletului, întrucât scopul acestui tratament constă nu în cunoaşterea lumii şi schimbarea deplină a omului, ci numai în îmbunătăţirea parametrilor fizici.

Când omul I se adresează lui Dumnezeu prin intermediul iubirii, el măreşte sensibil amploarea sentimentelor sale umane. Atunci poate să apară posibilitatea de a trata, de a vedea viitorul, pot să se deschidă supracapacităţile. Dacă nu există o prioritate dură a iubirii Divine asupra a tot ceea ce este uman, atunci omul atrage pe neobservate supunerea faţă de dorinţele sale, faţă de viitor şi de spiritualitate etc. Un asemenea mecanism este destul de răspândit.

Iată de unde provine pilda despre îngerul-diavol care a fost mult mai apropiat de Dumnezeu şi care, tocmai de aceea, a primit o explozie mult mai mare a capacităţilor şi sentimentelor. El a pierdut legătura cu Dumnezeu, a încetat să simtă în sine prioritatea Divină şi s-a renăscut în necuratul. îmi aduc aminte de momentul când o femeie mi-a spus următoarele: „Cu cât mă rog mai mult, cu atât mai mult vreau să înjur ca un birjar". Ea era şocată şi se considera pierdută. Eu i-am explicat că acesta este un proces natural. Cu cât năzuim mai puternic spre Dumnezeu, cu atât mai mari eforturi ne sunt necesare pentru a depăşi umanul. Nu oricine are putere să reziste la aceasta. De aceea, pentru a supravieţui şi a nu decădea sufleteşte, oamenii care năzuiesc fără cale de întoarcere către Dumnezeu şi-au

uşurat sarcina prin renunţarea la bani, la sex, la mâncare îmbelşugată, la comunicare, s-au retras în mănăstiri şi peşteri. Când s-a primit porţia de Divin, când aceasta s-a revărsat în uman şi când s-a elaborat mecanismul depăşirii dependenţei de fericirea dobândită, atunci această informaţie poate fi primită de alţii fără pericolul de a pieri.

Paranoia a apărut la omul care vede chipurile o imagine clară. El înţelege mai bine ce este de făcut, el are o intuiţie mai bună, el calculează orice situaţie şi se obişnuieşte treptat cu faptul că el are întotdeauna dreptate, uitând că adevărata şi absoluta cunoaştere se ascunde în sufletul fiecărui om. înţelegerea corectă şi clarvăzătoare a lumii va ceda întotdeauna în faţa adevărului Divin, se va contrazice totdeauna cu logica Divină într-o oarecare măsură şi niciodată nu va fi desăvârşită.

Prin adresarea către Dumnezeu, ataşamentul ulterior spre uman poate fi amplificat sau diminuat. Dacă ne adresăm lui Dumnezeu pierzând propria dorinţă şi ţelul, dacă am lepădat conştiinţa şi am simţit lipsa de apărare, atunci Divinul se transformă în uman în mod natural şi liniştit. Un uman de acest gen continuă să conţină în lăuntrul său iubirea simţind în permanenţă propriul său caracter secundar. însă dacă noi ne adresăm lui Dumnezeu cu dorinţe şi ţeluri ascunse, aceasta înseamnă, că în subconştientul nostru umanul este totuşi primordial şi, ca atare, acesta va încerca întotdeauna să înăbuşe Divinul şi să devină diabolic.

La soţia dumneavoastră, adresarea către Dumnezeu a fost un mijloc de înfăptuire a dorinţelor sale. Scopul a fost viaţa, sănătatea, dorinţa de a-1 ajuta pe omul apropiat. Atunci când ea s-a adresat lui Dumnezeu, amploarea posibilităţilor sale a devenit mult mai mare dar lăcomia subconştientă a învins iubirea. Salvând sănătatea tatălui său, ea, într-o oarecare măsură, a dăunat propriului suflet. De aceea trebuie să înţelegeţi că nu pot exista pretenţii la Ortodoxie. Eu consider că pentru început soţiei trebuie să i se explice faptul că sentimentul de dreptate proprie absolută constituie tocmai diavolismul. Dreptatea absolută presupune cunoaşterea absolută ceea ce nu îi este accesibil omului. Numai Creatorul posedă acest lucru. Iritarea, condamnarea, incontestabilitatea părerii, duritatea faţă de oameni, toate acestea constituie pierderea Divinului şi triumful umanului. întorcându-ne la ortodoxie, vă spun: întrucât

umilinţa este una din principalele binefaceri, dumneavoastră vă veţi putea ajuta soţia nu numai cu vorbe ci şi prin comportament. Dacă în aceste momente dumneavoastră puteţi păstra sentimentul iubirii, eu cred că, cu timpul, soţia se va face bine.
Diagnosticul meu este cistită cronică. în ultimul timp are loc o înrăutăţire frecventă, pur şi simplu mă urc pe pereţi de durere. Timp de două-trei ore urlu de durere, apoi încet-încet încetează. Prima criză a avut loc la 14 ani. Acum eu am 19 ani. Şi mama mea a suferit de această boală. Dar după divorţul de tatăl meu, acum patru ani şi jumătate, ea nu a mai avut crize. Când am fost externată din spital unde am fost tratată cu un medicament puternic, mama iar a făcut o criză. Efectul medicamentului a trecut iar eu sunt din nou bolnavă. Ce se întâmplă, boala ei s-a transferat la mine? Mama nu a citit cărţile dumneavoastră. Ea numai ţipă: „părăseşte-l" pe flăcăul tău şi nu o să mai ai probleme cu vezica urinară!" Eu nu pot să-mi dau seama despre ce este vorba. Am încercat de toate, dar boala nu trece. în rest eu SUNT UN OM FERICIT! îmi cântă sufletul! Eu iubesc şi sunt iubită, am o activitate îndrăgită. Eu am absolvit ce am vrut. Am o mulţime de prieteni. Eu îl iubesc pe Dumnezeu, iubesc Creaţia Lui. Dar această fericire deseori este întreruptă de dureri insuportabile care durează ore întregi. Puteţi să-mi daţi vreun sfat?

Deşi mama dumneavoastră nu a citit cărţile mele, ea a reuşit să capteze legătura dintre boală şi situaţie. Vezica urinară, ginecologia este o temă a iubirii umane şi a relaţiilor personale. Cu cât mai puternic ne înclinăm noi în faţa umanului, cu atât mai activ se cuplează mecanismul fricii, supărării, geloziei. Dacă mama dumneavoastră nu a primit purificarea în tinereţe, atunci şi dumneavoastră e puţin probabil că o veţi primi prin omul iubit şi atunci se îmbolnăveşte sau moare copilul dumneavoastră. în subconştientul dumneavoastră e puţin probabil că veţi putea primi durerea de la omul iubit, de aceea, dumneavoastră vi se dă durere pentru a trata boala. Puteţi să vă despărţiţi de omul iubit şi atunci cistita va trece, dar dacă acest om v-a fost hărăzit, atunci despărţindu-vă, puteţi muri. De aceea este mai bine să rezolvaţi problema prin schimbarea propriei persoane. Nu demult a venit la mine o pacientă a cărei fiică a avut o problemă serioasă - insuficienţă cardiacă. Au făcut operaţia.

Totul s-a desfăşurat minunat. Fiica nu a avut nici o complicaţie, iar mama a fost fericită. După două luni, ea a simţit o umflătură în pieptul ei. Ea s-a adresat medicilor şi a aflat diagnosticul - cancer. I-au făcut o operaţie, dar aceasta nu a ajutat-o. Astfel, tumora a trecut în metastază. Au trecut la chimioterapie. Metastaza s-a extins. Cu această problemă mama a venit la mine. Eu i-am explicat că totul este foarte simplu. Iată ce i-am spus.

Dumneavoastră aţi avut o imensă inerţie de supărare şi o inerţie mică de iubire. Inerţia iubirii s-a diminuat, iar inerţia supărării s-a mărit pentru că dumneavoastră v-aţi supărat mult şi îndelungat. Noţiunea de a o ierta pe fiica dumneavoastră nu vă este cunoscută. Când vi s-a făcut operaţia, „dându-vă supărare", boala a fost înlăturată. în iubire, chiar şi în cele mai neînsemnate situaţii, noi expunem întregul spectru de relaţii faţă de lume şi univers. La fiica dumneavoastră, în cea mai nevinovată situaţie, a început să se dezvolte intens neacceptarea lumii. Orice mişcare în univers constituie un conflict al prezentului şi viitorului. Cea mai liniştită şi echilibrată situaţie are la bază un conflict. Incapacitatea de a depăşi corect conflictul înseamnă renunţarea la dezvoltare. Dumneavoastră v-aţi privat fiica de posibilitatea de a trece printr-o situaţie traumatizantă. Această situaţie s-a născut la dumneavoastră.

înţelegeţi pentru început că orice supărare înseamnă oprimarea dorinţei dumneavoastră, distrugere de suprafaţă. Fără distrugere nu există dezvoltare. Orice supărare este zălogul dezvoltării dacă dumneavoastră păstraţi iubirea în suflet. Dacă nu acceptaţi supărarea şi începeţi să vă supăraţi din ce în ce mai tare, aceasta înseamnă că nu doriţi să vă schimbaţi, nu vreţi să vă apropiaţi de Dumnezeu. Aşadar învăţaţi-vă să iertaţi jignirea, iar pentru aceasta învăţaţi să acceptaţi înjosirea dorinţelor, păstrând iubirea de Dumnezeu. Noi avem două tipuri principale de dorinţe: una este legată de continuarea vieţii, aceasta este dorinţa sexuală, cealaltă este legată de apărarea vieţii şi de dezvoltarea ei ceea ce este impulsul de voinţă şi de gândire. Repetaţi în permanenţă în sinea dumneavoastră că vă veţi supune voinţei Divine, că voinţa este secundară. Repetaţi că atracţia sexuală este pentru dumneavoastră secundară iar ţelul suprem îl constituie iubirea de Dumnezeu. Limitaţi-vă periodic voinţa, scopurile şi dorinţele

dumneavoastră sexuale. învăţaţi să primiţi orice înjosire drept salvarea oferită de Dumnezeu. Atunci, orice boală va constitui posibilitatea de a percepe slăbiciunea umanului, caracterul său secundar şi primordialitatea iubirii Divinului. în loc de chinuri, de distrugere va fi o durere îmbucurătoare de creaţie.

Un pacient m-a întrebat: „De ce Dumnezeu îmi dă asemenea neplăceri? Oare eu sunt aşa de rău?"

„Nu de ce ci pentru ce, - l-am corectat eu. - Neplăcerile vi s-au dat nu pentru faptul că sunteţi rău, ci pentru ca dumneavoastră să deveniţi mai bun." Pentru a supravieţui unei pierderi umane, trebuie să vedem în orice iubirea Divină. Când începi să înţelegi prin ce fire invizibile este legată lumea, cum un lucru provine din celălalt, atunci înţelegi că nu există vinovaţi. Dacă nu există vinovaţi, atunci nu există nici cei care au dreptate. Dacă nu există cei care te-au supărat, atunci nu vor fi nici cei care să se supere. îndepărtaţi prin pocăinţă toate supărările pe femei, învăţaţi să păstraţi iubirea în momentele când pierdeţi ceva, măriţi în permanenţă inerţia iubirii. Şi atunci când veţi învăţa să nu vă supăraţi, învăţaţi-o şi pe fiica dumneavoastră să se roage şi să comunice cu Dumnezeu iar atunci boala nu va mai fi necesară.

Ne întoarcem la autorul notiţei. Regiunea pieptului înseamnă supărare, partea de jos a burţii înseamnă dezicere de iubire, lipsă de dorinţă de a trăi. în cazul în care au apărut aceste probleme la 14 ani, tocmai în timpul pubertăţii, înseamnă că problemele vor exista şi la viitorii dumneavoastră copii. încercaţi să vă purtaţi cu omul iubit precum cu un prieten, să uitaţi pentru un timp de sex. învăţaţi să acceptaţi durerea de la alţi oameni drept purificare a sufletului dumneavoastră. Prin ce suntem legaţi de lume? Prin sex, mâncare, respiraţie şi conştiinţă. Există tehnici diferite de depăşire a acestei dependenţe care pot fi folosite.

Vreau să amintesc încă o dată: în sistemul meu se ascunde un mare pericol. Acesta este o atitudine pragmatică faţă de rugăciune. Iubirea de Dumnezeu oferă sănătate şi fericire, dar adresându-ne lui Dumnezeu, noi trebuie să uităm de sănătatea şi fericirea noastră, altfel noi rezolvăm problemele apropiate, tactice dar creăm pentru noi probleme strategice şi mult mai ample. Chiar dacă nu vă trece deodată durerea, să nu vă fie frică să nu cădeţi în depresie. Dumnezeu nu vă propune drept

sarcină un lucru care nu are rezolvare. în faţa dumneavoastră stă o sarcină şi esenţa acestei sarcini nu constă în faptul de a dobândi sănătatea ci în faptul ca prin boală să simţiţi în dumneavoastră Divinul. Această sarcină poate fi rezolvată. Şi mai devreme sau mai târziu, o veţi rezolva. Puteţi să nu vă îndoiţi că boala va trece.

ŞTIINŢA ŞI RELIGIA

Se spune că Dumnezeu nu dă încercări peste puterile tale. Nu mă îndoiesc de faptul că primul bărbat şi prima femeie au fost o creaţie desăvârşită a Domnului. De aceea postulatul referitor la păcatul originar al femeii nu este adevărat. Cu cât sunt mai perfecte creaţiile, cu atât mai mari încercări trebuie să suporte. Ceea ce s-a întâmplat cu Adam şi Eva constituie tocmai aceste încercări. Prima încercare a fost cea de a trăi viaţa pământească. Există ceva comun şi există ceva diferit pentru bărbat şi pentru femeie. în scriptură se spune: „Nu judecaţi". Rezultă că de la început femeia a primit o sentinţă definitivă. Eu înţeleg că dumneavoastră scrieţi despre ceea ce arată în momentul dat cercetările dumneavoastră, confirmate pe deasupra de destine umane concrete.

întrebarea este următoarea: ce fel de influenţă are asupra unei asemenea judecăţi a dumneavoastră (arătată mai sus) părerea (subconştientă) a bărbaţilor de pe Pământ? Mulţumesc pentru cărţi; le citesc, mă străduiesc să mă descurc. Sunt foarte perseverent. Cel mai interesant lucru este că mi-am schimbat puternic părerea despre ce înseamnă a fi fericit. La drept vorbind, vechile concepţii s-au dus, cele noi încă nu s-au înrădăcinat clar, dar este sigur că ele vor fi deja altele.

V-aţi gândit vreodată de ce tocmai femeile au zburat „pe mătură" în Evul Mediu? De ce inchiziţia a omorât sute de femei? De ce cazurile de levitaţie spontană au existat tocmai la femei? Femeile deseori au recunoscut în faţa lui Dumnezeu că au zburat şi au fost arse pe rug. O permanentă năzuinţă spre Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu, duce la imense capacităţi. Nu fiecare poate să se descurce cu fericirea care îl invadează subit. In problema originii omului, eu în general sunt adeptul teoriei lui Darwin. Pur şi simplu trebuie să ai o atitudine corectă faţă de Biblie. Marile adevăruri nu pot veni prin orice explicaţie. Atunci când apare la noi ceva nou, noi încercăm să-

1 recunoaştem pornind de la evenimente vechi schimbând numai legăturile obişnuite dintre ele.
In Biblie se spune că la început va apare Antihrist şi numai după aceea Iisus Hristos. El îl va înfiera pe Antihrist pentru o mie de ani. Să încercăm să ne închipuim, pornind de la Apocalipsă, ce poate să însemne acest lucru? Mai degrabă, în viaţa reală, aceasta va arăta în felul următor: în decursul câtorva secole va exista prioritatea de necontestat a iubirii Divine faţă de pasiunile şi dorinţele umane nu numai în conştiinţă, ci şi în sentimente. Cum poate arăta un spirit malefic? Acesta a fost cel mai deştept şi mai frumos dintre îngeri. Prin el trebuie cel mai clar exprimată esenţa umanului. Motiv pentru care el s-a dezis de Divinul din sine. Toate valorile se rezumă la conştiinţă şi dorinţă. Astfel, ne închipuim un om orbitor de frumos, natural, tânăr, din cale afară de deştept şi incredibil de sensibil. „Diavolismul reprezintă genialitatea fără iubire". Dar iată că sensibilitatea spiritului malefic şi creierul sunt atât de imense, încât au devenit pentru el mai importante decât iubirea Divină. De minte deja am vorbit, să trecem la sensibilitate. La femei sensibilitatea este incomparabil mai înaltă decât la bărbaţi. Pentru a naşte, femeia trebuie să se concentreze asupra vieţii şi a continuării ei, ceea ce înseamnă sexualitate şi sensibilitate, înseamnă că spiritul malefic trebuie să fie femeie. Apropo, culoarea neagră produce asociaţii întunecate, înseamnă că spiritul malefic trebuie să fie blond. în mod cert, necăsătorit. Rezultă - Antihrist cu chip de femeie. O blondină, tânără, frumoasă, cu sensibilitate imensă, dar dacă există dependenţă de conştiinţă şi dorinţe atunci trebuie să existe neînfrânarea sexuală, condamnarea deschisă sau ascunsă a altor oameni. Ea poate să nu condamne în mod deschis dar poate să-i provoace pe alţii să condamne să se închine în faţa frumuseţii şi sexualităţii- Se pune problema: cum poate oare ea să atragă după sine masele de oameni? Ea poate să fie soţia sau amanta unui politician renumit, de care depinde soarta omenirii. Şi cu cât ea îl leagă pe el mai puternic de fericirea umană, cu atât mai sinucigaşe trebuie să fie hotărârile lui politice. Vi se pare chipul lui suficient de convingător? Să încercăm să căutăm o altă activitate. Cum se poate influenţa un grup mare de oameni, obligându-i pe neobservate să se închine în faţa capacităţilor şi a sexua-

lităţii? Răspunsul este simplu: arta. Ea exercită cea mai puternică influenţă tocmai asupra subconştientului.

Nu demult am avut un caz curios. Pacientei, a cărei stare a fost destul de bună, i s-au îmbolnăvit copiii şi nepoţii şi a ieşit la suprafaţă programul de autodistrugere.

— Pe dumneavoastră, cu câteva zile în urmă, v-a jignit şi v-a înjosit omul iubit. Dumneavoastră nu aţi putut să suportaţi deloc acest lucru, - i-am explicat eu ei.

— Nimic asemănător, totul a fost normal.

Eu nu am înţeles nicicum de unde a apărut acest puternic val negativ. Iar apoi, din întâmplare, în timpul convorbirii, a devenit clar că ea s-a uitat la o transmisie în care i-a plăcut foarte mult o cântăreaţă. Eu am modelat situaţia şi am rămas uluit. închinarea lăuntrică în faţa înţelepciunii, frumuseţii şi sensibilităţii îl ataşează puternic pe om de baza dorinţelor şi practic, deodată, răbufneşte programul de autonimicire. Mi-am adus aminte deodată de porunca biblică: să nu-ţi faci idoli.

Deci, să ţi—1 închipui pe Anticrist în chip de blondină frumoasă, necăsătorită şi sensibilă, este complicat. Pentru mine este complicat să-mi închipui că va veni Hristos, se va aşeza pe tron şi va judeca pe fiecare. Pentru mine este complicat să-mi închipui spiritul malefic cu coadă şi copite. Dar dacă renunţăm la forme şi încercăm să înţelegem conţinutul, atunci tabloul va arăta oarecum altfel. Hristos a ştiut că El va fi răstignit şi va trece prin moarte. De aceea, atunci când El a spus „Eu" este puţin probabil că s-a identificat cu corpul său aşa cum facem noi de obicei. „Eu-1" lui se poate identifica prin sentimentul iubirii cu Creatorul, a acelei iubiri care continuă să existe după degradarea corpului, după degradarea sufletului. Când El a spus: „Eu mă întorc", mie mi se pare că El a subînţeles că se întoarce sentimentul iubirii la toţi oamenii, iubire care este mult mai importantă decât sentimentalismul, capacitatea, intelectul şi bunăstarea materială.

Pentru a percepe prioritatea iubirii, trebuie să ne convingem de imposibilitatea existenţei noastre în regimul de închinare faţă de sexualitate, capacităţi şi bani. Legea negării negaţiei. Pentru a trece în cel de-al doilea nivel trebuie să se nască imposibilitatea existenţei în primul nivel sau conştientizarea acesteia şi năzuinţa către cel de-al doilea. Cu cât este mai

puternică năzuinţa conştientă cu atât mai stihinic şi mai puţin dureros va fi procesul trecerii.
Dar atât timp cât noi ne adâncim în divinizare, arta lucrează după principiul malefic: doriţi să obţineţi plăcerea sentimentului sexual? Poftiţi. Dumneavoastră doriţi să vă înfrânaţi exualitatea? în nici un caz, acesta este dăunător pentru sănătatea dumneavoastră. „Uitaţi-vă, cât suntem de frumoşi şi sexi, - trâmbiţează din toate părţile reprezentanţii artei. - Priviţi cât de mulţi bani avem. Noi vă îndeplinim toate dorinţele." Şi nu numai reprezentanţii artei. Un preot american, înecându-se de fericire, comunică faptul că I s-a adresat lui Hristos, i-a cerut un „mercedes" şi după un timp oarecare acest „mercedes" i-a apărut. Atitudinea de lăcomie faţă de iubire şi faţă de Dumnezeu conduce la germenii diavolismului. Cu cât ne concentrăm mai mult asupra sexualităţii, capacităţilor şi banilor, cu atât mai lacomi devenim în iubire. De aceea eu cred că Antihrist este tocmai sexualitatea neînfrânată, ţipătoare, a reprezentanţilor artei, îndeosebi a femeilor. Arta trebuie să lecuiască, dar deocamdată, în majoritatea cazurilor, ea ajută să murim. Dacă înainte medicul trata cauzând durere şi convingându-te să o accepţi, acum el se apleacă politicos în faţa pacientului: - Va este rău? Nu vreţi să trăiţi? Poftim vă rog „ştreangul". Numai să plătiţi bănişorul. „Gestul înseamnă mişcarea sufletului", - a spus Şaliapin.

Arta constituie demonstrarea frumuseţii sufleteşti prin corp. Sufletul se purifică prin iubire Divină şi prin durere.
De ce în Grecia antică adorau tragedia, în care a existat neapărat atât iubire, cât şi pierderi? O asemenea artă a purificat sufletul şi a condus la catarsis. Arta actuală demonstrează nu sufletul, ci corpul. în loc de catarsis, spectatorii obţin satisfacţia sexuală. Noi nu putem trăi fără bani şi fără valori materiale, noi nu o să avem niciodată materialul dacă nu vom avea capacităţi, intelect, legi dezvoltate, adică valori spirituale. Valorile spirituale vor degenera fără un potenţial sentimental, adică dezvoltarea sentimentului şi a dorinţelor duc la înflorirea conştiinţei şi bunăstării materiale. Dar sentimentalismul şi dorinţa noastră se usucă şi degenerează dacă nu există unirea cu Divinul. Dacă volumul iubirii din suflet se diminuează, dacă noi frânăm iubirea prin temeri, depresie, supărări, incapacitate de abţinere, dorinţele noastre vor deveni stăpânii noştri, iar noi

robii lor. Robul fericirii sentimentale va fi robul fericirii spirituale şi materiale. Dacă privim esenţa dezvoltării umane, noi ajungem din nou la un conflict şi o contradicţie fără de care dezvoltarea este imposibilă.

Impulsul cel mai mare de dezvoltare trece prin iubirea faţă de femeie în care există întotdeauna sexualitate. Dar, în acelaşi timp, cel mai mare pericol apare atunci când sexualitatea devine mai importantă decât iubirea. Femeia trebuie să aducă pe lume copii şi de aceea ea nu trebuie să moară. Bărbatul, invers, pentru a-şi salva copiii, deseori trebuie să-şi rişte viaţa, de aceea în subconştient, bărbatul se concentrează mai puţin asupra vieţii, asupra dorinţelor, şi de aceea lui îi este mai uşor să perceapă logica Divină. Aceasta nu este o superioritate şi nu este dăunător bărbatului şi femeii, aceasta înseamnă diviziunea muncii. Femeia se dezvoltă prin continuarea vieţii, iar bărbatul prin pierderea ei. De aceea, bărbatul are un început informaţional puternic iar femeia are sensibilitatea.

De ce femeile nu devin filozofi? Pentru a abstractiza trebuie să te detaşezi de toate. Detaşarea de conştiinţă, dorinţe şi viaţă înseamnă moarte. Dacă omul nu e gata să moară, el niciodată nu devine un filozof adevărat. Teza cu privire la păcatul originar al femeii constituie într-adevăr vaccinarea împotriva închinării în faţa principiului feminin, adică a sensibilităţii. Păcătuirea presupune să lucrezi imens asupra propriei tale persoane. întrucât femeia este mai puternic legată de viaţă, atunci şi forţa pentru a depăşi dependenţa de sexualitate, dorinţă şi viaţă trebuie să fie de câteva ori mai mare. Pentru aducerea pe lume a copiilor, natura i-a dat femeii înjosirea care o ajută să perceapă Divinul din propria persoană. Ciclul lunar constituie distrugerea periodică a vieţii, a dorinţei, înjosirea sentimentului sexual. înainte de ciclul lunar şi în timpul acestuia, multe femei se simt foarte rău şi fizic şi moral. Cu cât este mai mare dependenţa de dorinţă şi de viaţă, altfel spus concentrarea asupra păcatului originar, cu atât mai rău se simte femeia. Iar atât timp cât femeia naşte, altfel spus continuă viaţa si se concentrează asupra ei, eu cred, că ele vor avea în permanenţă probleme pentru a salva iubirea Divină din propriul suflet şi probleme pentru depăşirea dependenţei de fericirea umană.

RELAŢII

Dragoste neîmpărtăşită!!! Cum să mă comport?

De câţiva ani iubesc un bărbat însurat. El nu ştie acest lucru şi este indiferent faţă de mine. Procedez oare just renunţând la relaţiile cu el continuând totuşi să-l iubesc? Unde se află graniţa dintre smerenie şi renunţarea la dorinţe? Judecând după faptul că sănătatea mea s-a înrăutăţit puternic (în zilele acestea am suportat o operaţie), eu nu mă îndrept către Dumnezeu. Care este greşeala mea în situaţia dată?
închipuiţi-vă un animal care a mâncat, apoi a început să se ocupe de actul sexual. Apoi să ne închipuim pe noi, omul, care am făcut acelaşi lucru. Care este diferenţa? în principiu, este unul şi acelaşi lucru. Dar la om, în afară de tema dorinţelor şi a satisfacerii imediate, se conectează şi noţiunea de frumuseţe, comunicare, adică energia dorinţelor de a acţiona asupra dezvoltării. Dacă omul nu se va abţine, năzuind spre sentimente înalte, în care rezidă iubire mai mare," el se transformă în animal. Nu demult o fată mi-a scris o notiţă: „Eu doresc să învăţ arta iubirii şi mă întreb: cine ar putea să mă înveţe mai bine, un bărbat sau o femeie?" Probabil că a avut în vedere sexul. Sexul şi mâncarea, din punct de vedere energetic, constituie unul şi acelaşi lucru. în acest caz regulile sunt destul de simple: să nu transformăm acest lucru în scop şi să nu ne grăbim. Când comparăm sexul cu mâncarea putem să ne închipuim următorul tablou. Este foarte important un bucătar bun, adică amploarea şi adâncimea sentimentelor noastre. Are importanţă amenajarea restaurantului în care noi mâncăm, ceea ce înseamnă raporturile noastre de reciprocitate, îngrijirea reciprocă. Este importantă atmosfera în care mâncaţi. Iar apoi cum introduceţi în gură lingura este ultimul lucru. Important în acest caz este să nu ne grăbim, să nu ne saturăm peste măsură şi să ne gândim cine este alături.
Deci, abţinerea de la dorinţele şi sentimentele noastre animalice ne face pe noi oameni dar iubirea înseamnă de asemenea sentiment pe care nu este de dorit să-l înfrânăm sau să ne abţinem de la el. Nu este permis să le conducem pe acestea şi să încercăm să ni le supunem. De aceea, dacă dumneavoastră iubiţi şi recunoaşteţi acest lucru faţă de omul iubit, încercaţi să vă întâlniţi cu el. Dacă refuză, suferiţi. Pur şi simplu câteodată un refuz al unei acţiuni care ajută să dezvăluiţi sentimentele dumneavoastră constituie de fapt înăbuşirea sentimentelor de iubire. Nu trebuie să ne fie frică de sentimentul iubirii şi să

avem complexe din cauza acestuia. Dacă omul iubit nu vă devine amant, încercaţi să fiţi pur şj simplu prietenă cu el. Prietenia înseamnă dragoste fără sex. De aceea vreau să subliniez din nou - să nu vă fie ruşine de sentimentele dumneavoastră şi să nu vă fie frică de ele. Urmaţi-le şi supuneţi-vă lor. Dacă veţi fi înjosită, credeţi-mă că aceasta va trece numai prin dorinţele dumneavoastră fără să se reflecte asupra iubirii.

Este imposibil să înjoseşti, să superi iubirea.

LUCRUL ASUPRA PROPRIEI PERSOANE

Eu am primit răspuns de la dumneavoastră la notiţele mele: „Să nu condamnăm niciodată, să nu ne fie frică de viitor, să lucrăm un an de zile asupra propriei persoane". Ca rezultat, soţul s-a întors la

mine, dar totul mi-a devenit întrucâtva indiferent. Am primit o muncă foarte bine plătită, dar nu am nici cea mai mică dorinţă să răstorn munţii pentru aceasta. Sunt complet indiferentă faţă de tot. Mi se

pare
că
acesta
este
rezult
atul
activit
ăţii
după
sistem
ul
dumn
eavoa
stră.

Cred că aveţi dreptate. La dumneavoastră iubirea a fost foarte mult legată de dorinţe. De aceea, când aţi început să vă deziceţi de ataşament, în acelaşi timp v-aţi dezis şi de dragoste, ierna renunţării totale la omenire a avut loc deja în India antică. La început, renunţăm la toate, apoi în această pustietate începem să percepem ceva mult mai important decât fericirea anterioară. Pe urmă noi înţelegem că renunţarea înseamnă mijlocul de a percepe unitatea cu Creatorul. Procesul de renunţare s-a realizat, a început procesul de năzuinţă şi percepere a iubirii în suflet. Iar apoi noi, treptat, ne întoarcem la fericirea umană, continuând să păstrăm unitatea cu Creatorul, susţinând în permanenţă sentimentul iubirii. Aşadar, nu vă frământaţi în mod deosebit. Procesul de "tocire" al sentimentelor constituie un fenomen legic şi se manifestă la mulţi, şi anume la cei care sunt prea ataşaţi de uman. Repetaţi în sinea dumneavoastră că păstraţi iubirea de Dumnezeu în momentul pierderii umanului. Iar când v-aţi pregătit pentru acest sentiment, el va veni la dumneavoastră.

DIVERSESpuneţi-mi, vă rog, dumneavoastră sunteţi întotdeauna convins sută la sută de justeţea informaţiilor primite?

Dacă eu mă frământ, mi-e frică, regret, informaţia poate fi inexactă. Dar deformarea câmpului, indiferent de starea în care mă aflu o văd la fel. Când îmi apare o problemă nouă şi încerc să explic cauza, deseori apare o informaţie contradictorie. Şi atunci trebuie să fac zeci şi sute de încercări de autodiagnos-ticare, iar apoi să sintetizez informaţia obţinută. De aceea,

atunci când apare o problemă nouă, conştiinţa este neputincioasă, lipseşte înţelegerea, eu sunt bolnav, sufăr şi mă rog. Cu cat există mai puţină frică, depresie, nemulţumire de sine, cu cat mai mult mă îndepărtez de iubire şi continuu să mă rog, cu atât mai puternic, se limpezeşte treptat totul şi revine la locul său. Iar apoi, când văd acelaşi fenomen la pacient, eu descriu căutările mele de mai multe luni precum şi problemele în câteva fraze. Iată de ce, pentru a vorbi cu convingere despre rezultatele diagnosticării, eu trebuie pe de o parte să prelucrez sute de variante, iar pe de altă parte să fiu într-o stare determinată.

Apropo, azi am probleme pe care nu le pot încă rezolva. Eu am scris despre faptul că m-au durut rinichii. Nu ştiu din ce motive aceasta a fost legată de tema dorinţelor, deşi problemele cu rinichii la mine au fost întotdeauna legate de nemulţumirea de destin. Mai multe luni eu am încercat să înţeleg că ceea ce eu am considerat mândrie s-a dovedit a fi gelozie. Şi totul nu a dat nici un rezultat atunci când eu am încercat să captez problemele programate cu rinichii. întotdeauna am ajuns la ultimele trei vieţi. Şi deodată s-a născut un model. Destinul este dorinţa de amploarea mai multor vieţi. Treptat, a început să pătrundă înţelegerea situaţiei. Eu am putut să păstrez sentimentul iubirii în condiţiile oricărei zdruncinări, dar se pare că aceasta s-a referit la emoţia de la dimensiunea unei singure vieţi. Când a început zdruncinarea la dimensiunea câtorva vieţi, a început renunţarea la iubire, agresiune şi depresie. însă cu mintea am înţeles acest lucru, dar cu sentimentele nu am putut să mă descurc, adică atunci când mi-au dat o zdruncinare puternică a bazelor mele din profunzime, eu m-am prăbuşit imediat. Când am înţeles acest lucru, durerea de rinichi a trecut. Un anumit timp m-am simţit normal, iar apoi am observat că se pun în mişcare straturi cu dimensiunea a zece-• isprezece vieţi. în consecinţă, trebuiau să înceapă probleme sănătatea. Iar ele au început şi continuă şi în ziua de azi. Dacă înainte încheieturile genunchilor au scârţâit, acum ele pârâie şi trosnesc.

în acest caz am avut mai multe variante. Prima explicaţie: cercetările mele nu sunt juste şi sunt periculoase. în al doilea rând: ceva nu e corect în cercetările mele, iar oamenii îmi citesc cărţile, acest lucru are influenţă asupra lor şi eu trebuie să răspund pentru tot. în al treilea rând: la copiii mei începe

perioada îndrăgostirii, relaţii de dragoste, şi toate momentele fricii şi depresiei mele din tinereţe acum apar în subconştientul lor, iar eu trebuie să închid toate negativele pe care le transmit copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor. în al patrulea rând: modul incorect de viaţă. Eu m-am obişnuit să mănânc peste măsură. Apropo, atunci când am plecat la odihnă în mod special, la sanatoriul militar din Kislovodsk, acolo unde se face tratament cu nămol, mie mi s-au făcut tot felul de analize. Rezultatele -ca la un prunc. Hemoglobina 160, tensiunea 120/80, numai colesterolul este deosebit de crescut, dar aceasta este legată de tema dorinţelor. Băile de nămol şi terebentină nu m-au ajutat deloc, chiar mi-au făcut rău. în legătură cu aceasta a apărut următorul model: mi-au ridicat ştacheta pentru ca informaţiile mele să dea mai multe posibilităţi pentru purificare. Eu am încercat să modelez, pentru a afla în ce dimensiune se va ivi zdruncinarea emoţiilor în viitorii douăzeci-treizeci de ani, adică 'n perioada de tranziţie la o nouă situaţie. Am reuşit să obţin o scuturare posibilă în dimensiunea a cincisprezece vieţi. Pe oricine am examinat în mod selectiv, în medie, la om posibilitatea maximă de a accepta destabilizarea emoţiilor are o dimensiune de zece vieţi. Ca atare, se poate presupune că acest proces la scara întregii omeniri va avea loc destul de dureros. Aşa cum mă diagnostichez eu, păstrarea sentimentelor de iubire poate să dureze în cazul clătinării dorinţelor cu amplificare până la douăzeci de vieţi. Poate că aceasta este mai mult o autosugestie şi eu exagerez puţin din dorinţa de a vedea ceva mai bun? Dar starea mea psihologică s-a îmbunătăţit sigur. A început să apară senzaţia de zbor de durată care înainte nu a existat.

încă o explicaţie posibilă: la seminarul din 2000 mi s-a făcut rău. Eu aş fi putut să nu stabilesc diagnosticul acelora care au participat la seminar dar mi-a fost incomod, întrucât oamenii aveau speranţe. în comparaţie cu alţi clarvăzători, diagnosticarea îmi absoarbe multă forţă şi câteodată apar suprasolicitări aproape de limită.

Pe de altă parte explozia cardinală în dezvoltare are loc tocmai prin supraîncărcări mortale, cu condiţia ca acumularea energiei iubirii să fie suficient de mare încât să-ţi permită să supravieţuieşti acestora. După prima zi de seminar, eu m-am trezit noaptea cu sentimentul că mor. Câteva ore m-am rugat

şi mi s-a părut că m-a lăsat. A doua zi i-am examinat totuşi pe toţi. Eu am supravieţuit dar sentimentul de extenuare a rămas. Pericolul încărcării psihice constă în faptul că acesta are influenţă chiar şi peste mai mulţi ani. Am scurtat consultaţia întrucât spre sfârşitul ei a apărut o durere fizică. în legătură cu aceasta a apărut încă un model. Eu nu conduc rect consultaţia, înseamnă că apărarea mea se perforează, iar jau asupra mea problemele pacienţilor. întrucât lucrez la un nivel deosebit de profund, problemele pacienţilor se transferă la mine cu esenţa lor cu tot, aceasta fiind concentrarea asupra dorinţelor. înseamnă că în mine se amplifică tema geloziei în mod subconştient, ceea ce afectează problema încheieturilor. Poate că vorbesc prea mult în timpul consultaţiilor? Poate se recomandă să pun diagnosticul de două ori, la începutul şi la sfârşitul consultaţiei? Poate că eu în general nu mai am voie să primesc pacienţi?

încă un model. Redactarea unei cărţi este mai importantă decât o consultaţie întrucât în acest caz eu pot ajuta un număr mult mai mare de oameni. Trebuie să încetez să mai primesc oamenii la consultaţie, să încep să scriu cărţi, ceea ce şi fac în principiu. Mai este o variantă. Peste câtva timp pot deveni celebru şi o dată cu aceasta bunăstarea materială pentru care eu nu sunt pregătit. Şi aceasta într-un mod adecvat va avea influenţă asupra sănătăţii mele. Mai este o idee curioasă. Pe măsură ce eu încerc să ating Divinul, gradul de renunţare la uman în etapa respectivă trebuie să fie mult mai mare, pe când eu mă gândesc la reparaţia vilei, schimbarea locuinţei etc. Iată o variantă bună: eu îi sfătuiesc pe toţi cum să se comporte corect şi cum să lucreze asupra propriilor persoane, iar eu însumi acord acestui lucru o atenţie şi un timp minime.

Se pot enumera încă zeci de ipoteze, dar nu doresc să obosesc cititorul. Principalul lucru este că sufletul este mai uşor, sentimentul iubirii a devenit o realitate mai mare decât înainte. Eu sper că va trece timpul şi problemele noastre de zi cu zi vor găsi o rezolvare frumoasă şi elegantă. Până atunci mă străduiesc să-mi revizuiesc relaţiile cu lumea înconjurătoare, cu oamenii şi cu mine însumi. Mă pregătesc pentru un nou mod de viaţă.

Apropo, iată încă ceva. Se poate să fie o explicaţie curioasă. Când am început să scriu cartea, mi-au conectat reportofonul.

S-au aşezat lângă mine câţiva oameni şi eu am început să le povestesc despre informaţiile pe care le primesc. Deodată, am observat cu uimire cum câmpul lor a început să se deformeze în mod periculos. Atunci eu am şters din memoria lor tot ce am spus, înţelegând că ei nu pot fi conectaţi în mod direct la sursele de informaţie. La început eu trebuie să prelucrez tot ceea ce am aflat singur şi numai după aceea să transmit altora informaţiile adecvate.

în ultima vreme mi-a apărut sentimentul că a transmite sută Ia sută informaţia pe care o obţin este deosebit de periculos. Oamenii nu pot suporta purificarea care este necesară prin obţinerea acesteia. Astfel informaţia trebuie dată voalat pentru ca omul nepregătit să poată primi o mică parte şi să o prelucreze cu succes. Cu cât este mai mare pregătirea noastră de a rezolva o sarcină, cu atât mai mică este îndoiala, nesiguranţa care împiedică descoperirea iubirii, şi cu atât mai mare este încrederea în faptul că vor fi exacte şi corecte concluziile. Generalizăm: eu trebuie să am ăndoieli atunci când realizez diagnosticarea. La exterior acest lucru naşte mai multe variante re permit să emitem zeci şi sute de modele. Lăuntric, eu nu
dreptul la îndoieli. Acestea nasc frica, nesiguranţa în _rja persoană şi pierderea energiei. Atunci când eu lucrez în acelaşi timp pe două nivele, adică în interior asupra Divinului, iar în exterior asupra umanului, atunci se naşte înţelegerea.

Ce este indiferenţa umană? Dacă aceasta este un program periculos, atunci ce loc ocupă în sistemul dumneavoastră?

Iubirea oferă sentimentul unităţii. In cadrul Divinului, noi suntem uniţi în mod absolut. în plan subtil, noi suntem la început uniţi cu natura vie şi moartă, ne ridicăm pe un plan mult mai grosier şi simţim o unitate absolută a tot ce este viu. Noi am ieşit dintr-un punct şi ne întoarcem la el. Şi cu cât deschidem mai mult individualitatea fiecărui om, cu atât mai puternic el trebuie să năzuiască spre conştiinţa colectivă, spre unitate. De îndată ce caracterul individual precumpăneşte în mod deosebit nivelul unităţii, începe decăderea personalităţii. Iată de ce educarea conştiinţei colective la copii şi la societate constituie problema sănătăţii fizice şi supravieţuirea individului în societate în perspectivă.

Dacă măcar o dată omul a trăit sentimentul iubirii, simte în această stare unitatea cu întreaga lume. în acest moment el simte că dorinţele personale, năzuinţele, scopurile şi valorile, pot deveni periculoase când se luptă cu dragostea şi se dezic de unitate. Principiul unităţii permite atragerea celor slabi către cei puternici. Fără aceasta, dezvoltarea civilizaţiei este imposibilă Conştiinţa individuală se naşte din cea colectivă. Indiferenta înseamnă dezicerea de iubire şi de sentimentul uniunii cu alţii. Acest lucru se poate numi boală.

Există două puncte de vedere în legătură cu modul în care trebuie să ne comportăm faţă de omul suferind. în conformitate cu punctul de vedere oriental, aceasta este karma lui, omul a meritat acest lucru şi el nu trebuie ajutat. Se pare că din acest motiv în India săracilor nu li se dă nimic. în conformitate cu punctul de vedere occidental care, într-o mai mare măsură izvorăşte din bazele creştinismului, cel care suferă trebuie ajutat. Şi într-o opinie şi în cealaltă există probleme, dar în acelaşi timp în ambele punte de vedere există un adevăr. Compătimindu-se şi ajutându-se unii pe alţii, oamenii se dezvoltă rapid şi se realizează un schimb de informaţii. Dar compătimirea interioară duce la faptul că omul ia problemele bolnavului asupra sa. Dacă suferinţele şi neplăcerile omului sunt determinate de greşelile privind concepţia despre lume şi de un caracter urât, atunci cu cât primeşte mai amplu ajutorul, cu atât mai rău devine caracterul lui şi mai greşite concepţiile despre lume. Punctul de vedere oriental care este izbăvit de sentimentele lăuntrice contribuie la apariţia separării şi frânează dezvoltarea. Nu întâmplător în India, au existat un timp atât de îndelungat castele. Tu eşti sărac, aceasta este soarta ta. Trebuie s-o înţelegi şi să nu invidiezi pe cei bogaţi, nu încerca să schimbi statutul tău. Aşa cum se obişnuieşte să se spună, adevărul este la mijloc. Dacă ne exprimăm mai exact, • acjevărul nu se află între două contradicţii ci deasupra
Dacă încercăm să unim gândirea orientală şi cea cidentală, un nou punct de vedere, probabil, va arăta în felul rmător: boala, problemele, nenorocirile omului constituie ezultatul stării sale interioare şi a sufletului imperfect. Dar trebuie ajutat. însă ajutorul trebuie să fie corect. în primul rând trebuie să acordăm ajutor sufletului omului, ajutor pentru formarea caracterului său, a concepţiei sale iar apoi a corpului

său.

Pentru a deveni indiferent trebuie să omoram iubirea din suflet. Dar deseori indiferenţa constituie rezultatul compasiunii şi a grijii exagerate faţă de alţii. Atunci când noi nu ajutăm sufletul, adică năzuinţa lui spre Divin, când pentru noi ajutorul reprezintă numai desfătarea dorinţelor şi bunăstării umane, atunci încep să se răzbune pe noi pentru ajutor iar compasiunea nu o dată se transformă în indiferenţă.

Concluzia e simplă: pentru a nu deveni indiferenţi trebuie să avem capacitatea să vedem Divinul în fiecare om şi să ajutăm în primul rând acest Divin. Atunci noi vom fi în stare să vedem când este nevoie să ajutăm învelişul omului, când e permis ajutorul şi când e interzis. Pentru a vedea Divinul în celălalt om trebuie să învăţăm să vedem Divinul din noi, pentru aceasta în orice condiţie a situaţiei de viaţă nu este permis să ne dezicem de iubire, să o subapreciem şi să încercăm să o dirijăm.

în mănăstiri se obişnuieşte să dormi nu mai mult de cinci ore. Eu încerc dar nu prea reuşesc. Merită oare să continuu încercarea? E util să dormi puţin?

Somnul este o plăcere ca şi mâncarea. Ghiftuirea întăreşte impetuos dependenţa noastră de dorinţe. însă dacă omul mănâncă sau practică sexul fără o anumită dorinţă el provoacă o pierdere puternică propriei energetici şi îşi distruge sănătatea. O dată am hotărât să diagnostichez cum se schimbă câmpul meu dacă stau în pat câteva ore în plus. Şi am văzut un tablou uluitor. Dependenţa de dorinţe a sărit la un nivel care a depăşit de patru ori nivelul periculos. Câmpul din jurul primei chakre s-a deformat. S-a cuplat programul de autodistrugere. Concluzia e simplă: cu cât este mai moale şi mai comod patul cu atât mai mult dormiţi, dependenţa de dorinţe este cu atât mai puternică şi cu atât mai mare este prejudiciul pe care îl aduceţi sufletului. Iată de ce acum sunt populare saltelele tari. Iată de ce este de preferat să folosim o pernă-sul sub cap în loc de pernă, un covoraş pe podea în loc de o saltea de puf, cearşaf în loc de o pătură groasă şi caldă. Un asemenea pat nu numai că armonizează starea sufletului, dar permite şi vindecarea multor boli. Pur şi simplu trebuie însă să te obişnuieşti cu aşa ceva. Dependenţa de dorinţe este un lucru deosebit de inert iar printr-un salt către aceasta poţi numai să dăunezi. Primăvara, când în suflet există multă iubire şi ca atare multe posibilităţi de

depăşire a dorinţelor, un somn scurt se poate suporta uşor. Bineînţeles, că înainte de somn trebuie să pui în ordine sufletul-Trebuie să eliberezi toate problemele, să-i ierţi pe toţi, să accepţi voinţa Divină în toate şi să te predispui la iubire, -atunci somnul va fi mult mai uşor. Când omul nu doarme suficient atunci la el are loc un proces de oprimare a dorinţelor, ceea ce accelerează procesul îmbătrânirii. De aceea, nu este nevoie să te forţezi în acest plan. Altă dată privarea de somn pentru a te ruga mai mult poate fi mult mai folositoare decât somnul însuşi. Dar dacă dumneavoastră în permanenţă nu dormiţi suficient şi nu acumulaţi emoţii pozitive, aceasta poate să aducă prejudicii mari. De ce dorm puţin bătrânii? La ei este cuplat mecanismul oprimării dorinţelor. întrucât la femeie concentrarea biologică asupra dorinţei este mai înaltă, limitarea dură a mâncării şi a somnului nu este necesară. Iar pentru bărbaţi eu consider că asemenea limitări sunt periodic necesare.

Omul care foloseşte narcotice se află în permanentă stare de iubire atotcuprinzătoare faţă de Dumnezeu, de lume şi de oameni. Dorinţele şi supărările trec... De ce trebuie să plăteşti pentru asta?

Nu demult am citit un roman poliţist în care un detectiv îşi împărtăşeşte experienţa sa: „Când interoghez un occidental, - a spus el, - informaţia poate fi obţinută prin durere. Ameninţarea cu pedeapsa, boala fizică, acţionează eficient. La oriental este "ivers. Este insensibil la durere dar este mult mai mult legat de ■"ude. Dacă ameninţăm rudele putem obţine multe de la el".

în acest caz sunt evidenţiate particularităţile conştiinţei individuale şi colective. Savanţii au observat că asupra orientalului alcoolul are o influenţă negativă. Dar narcoticele nu sunt pentru el atât de periculoase. Pentru occidental este invers, suportă liniştit alcoolul şi se distruge folosind narcotice. Conform ştiinţei, alcoolul influenţează negativ neuronii, iar drogurile legătura între neuroni, adică alcoolul sugrumă conşti-inţa individuală, iar narcoticele pe cea colectivă. întrucât în Occident concentrarea are loc asupra conştiinţei individuale, alcoolul, diminuând această concentrare şi frânând-o echili-brează situaţia. în Orient, narcoticele diminuează în mod corespunzător dependenţa de conştiinţa colectivă.

Ce se întâmplă în cazul consumului de droguri? Destabilizarea legăturilor dintre neuroni. în acelaşi timp se destramă firele

energetice care ne leagă de lume, adică într-un anumit moment dispare ataşamentul faţă de lume şi dependenţa de aceasta. Atunci când nu există dependenţa de lume este mai uşor să percepi sentimentul iubirii. Dar pentru că acest sentiment de eliberare şi de iubire se atinge nu prin năzuinţă către Dumnezeu ci prin autodistrugere, atunci efectul nu poate fi stabil. Năzuind în permanenţă către iubire şi Dumnezeu, trecând prin situaţii traumatizante, noi mărim nivelul nostru energetic ducând la dezvoltarea structurilor subtile spirituale. La narcoman aceasta are loc în detrimentul distrugerii aceloraşi structuri, de aceea, de fiecare dată, amplitudinea distrugerii trebuie să fie din ce în ce mai mare iar narcomanul poate trece prin situaţii de îmbolnăvire din ce în ce mai greu. Iar pentru depăşirea stresului este necesară o energie iar la el cantitatea de energie este în continuă scădere.

în Orient există o cantitate imensă de energie cuprinsă în valori spirituale, conştiinţe colective, în Occident - în realizările materiale. Este necesar să renunţăm la spiritual şi material pentru a simţi Divinul. Dar tot ce este măreţ în această viaţă se obţine printr-o muncă asiduă. Noi ne apropiem de Dumnezeu prin iubirea care nu depinde de nimic şi prin durere, prin ruperea de uman. Omul care nu doreşte să accepte durerea nu poate traversa situaţia de stres; el încearcă să perceapă Divinul prin alcool şi narcotice. Se pare că durerea chipurile a trecut pe plan secundar. Dar apoi aceasta se întoarce cu o forţă dublă. în Caucaz există o zicală: „Trebuie să bei vin, dar vinul nu trebuie să te bea pe tine". Dependenţa puternică de alcool şi de narcotice se naşte atunci când omul încearcă prin aceasta saşi ridice buna dispoziţie. Atunci se naşte dependenţa bruscă şi începe degradarea subită a omului.

Doresc să subliniez încă o dată: realitatea Divină nu apare prin euforie alcoolică şi narcotică. Ea vine în momentul durerii Şi pierderii, când noi, indiferent de orice, păstrăm iubirea şi năzuinţa către Dumnezeu.

MOMENTE DE LUCRU

în ultimul timp, în activitatea mea au apărut poticniri ciudate. De obicei lucrurile se petrec în felul următor: se apropie un anumit eveniment şi acesta provoacă în mine o reacţie emoţională incorectă. în plan subtil eu văd o deformare, înseamnă că nu am destulă iubire. încerc să înţeleg de ce am

acţionat incorect în viitor. Esenţa, desigur, este tot aceeaşi - insuficientă iubire. înseamnă că eu trebuie să mă rog mai mult, să măresc cantitatea de iubire şi să întăresc comuniunea cu Dumnezeu. Acest nivel nou trebuie să se deschidă prin înţelegerea nouă şi comportamentul corect. Să presupunem că în mine a izbucnit agresiunea faţă de femei. Asta înseamnă că în curând, fie la mine, fie la copiii mei vor fi probleme în planul sentimental personal. Nivelul de depăşire a situaţiei nu este suficient, nu există suficientă iubire, agresiunea izbucneşte ca cea mai primitivă apărare. Apărarea cea mai înaltă o onstituie dirijarea situaţiei, care nu necesită agresiune. Omul are poate să dirijeze situaţia, să o stăpânească, nu este agresiv, în general se irită şi se supără cel căruia îi este frică să acţioneze în mod activ. Există un nivel mult mai înalt de control asupra situaţiei. Acesta este controlarea evenimentului în starea sa incipientă, adică posibilitatea controlării prezentului prin viitor. Mai există un nivel şi mai înalt de conducere şi anume influenţarea şi conducerea viitorului prin iubire. Cu cât ne concentrăm mai puternic şi permanent asupra păstrării şi amplificării iubirii, cu atât se formează mai clar la noi toate nivelurile ulterioare de conducere, iar agresiunea devine atavism, adică un fenomen total inutil.
Astfel, ne întoarcem la problemă. Eu am observat că uneori o simplă înţelegere a ceea ce se petrece pune situaţia în ordine. Fiecare noţiune ascunde iubire întrucât aceasta conferă energia necesară pentru crearea unor legături care unesc diferite situaţii în timp şi spaţiu pentru crearea unui tablou inteligibil. „Talentul este energie", - a spus un renumit sculptor sovietic. Când recunoşti, şi înţelegi că nu te-ai comportat bine şi nu te vei mai comporta astfel niciodată apare orientarea spre iubire, sufletul se încălzeşte cu ea şi are loc dezvoltarea ulterioară. Iubirea dă naştere la înţelegere. înţelegerea contribuie la descoperirea iubirii din suflet. Totul este simplu şi clar până la o anumită limită. Acum îmi lipseşte însă perceperea corectă a lucrurilor dar există sentimentul că m-a strivit cineva cu o placă. Situaţia nu e controlabila.are loc explozia urii fata de femei provocind în mine condamnarea lor. Eu îmi aduc aminte de cele mai neînsemnate întâmplări similare, iert şi mă rog. După câteva ore apare o durere puternică în gât care încet-încet trece în josul stomacului. Iese la suprafaţă programul de frică şi panică în faţa

viitorului. în plus amplitudinea e foarte mare. Sunt atinse mai multe generaţii de urmaşi. Eu îmi reexaminez din nou întreaga mea viaţă şi continuu să mă rog. Trec câteva ore iar în gât apare un asemenea sentiment ca şi cum cineva mi se agaţă cu ghearele de gât. La pierderea bruscă a energiei primul care reacţionează este gâtul. Apoi partea de jos a stomacului întrucât viaţa şi energia pornesc de acolo. Asemenea momente constituie un semn foarte rău. Situaţia nu este strălucită. Eu nu înţeleg deloc ce se întâmplă cu mine, dar ceva se întâmplă şi, printre altele, ceva foarte periculos. Eu încerc din nou să mă pun în ordine. Pentru o oarecare perioadă totul se rezolvă iar apoi se prăbuşeşte din nou. Niciodată în viaţă nu am luat tablete şi nu am să fac acest lucru nici acum, cu atât mai mult cu cât tabletele nu mă ajută. Mă cuprinde un sentiment ciudat: tot corpul se destramă parcă, gâtul vibrează, se învârte capul. In asemenea momente rămâne un singur lucru: să păstrez sentimentul iubirii. Chiar dacă nu te descurci în asemenea situaţie, creezi totuşi o anumită dinamică fie pozitivă, fie negativă. Deocamdată, la fiecare sentiment de frică, conştiinţa scoate la suprafaţă evenimentul care a generat frica.

Să încercăm să detaliem problema. Eu am lucrat timp de zece ani ca vindecător. Toţi pacienţii au fost fie grav bolnavi sau în mod deosebit cei bolnavi de cancer. De obicei. ndecătorul care se ocupă de bolile de cancer, dacă el nu e arlatan. moare destul de repede. Dar ceea ce e mai rău este că ■ pOate să ia asupra sa boala nu numai pentru el dar să o şi transmită atât copiilor cât şi nepoţilor. Dacă eu aş fi observat acest proces la mine atunci aş fi terminat imediat cu activitatea de vindecător. Dar problema constă în faptul că eu văd nivelele de suprafaţă iar apărarea mea poate pătrunde la niveluri mult mai subtile. De ce tocmai bătrânele se ocupă de vindecări? Pentru femei, îmbătrânirea este un traumatism mult mai mare decât pentru bărbaţi. De aceea, la bătrâneţe, ele sunt mai puţin legate de viaţă şi de dorinţe. Cu toate acestea ele mor destul de des atunci când dau de o pacientă cu probleme serioase. Iar un vindecător tânăr este un pic sinucigaş dacă la el nu este închisă tema dependenţei de viaţă.

Pentru mine neplăcerile de diferite amplori servesc drept apărare şi nu pot să vorbesc despre tot în cărţile mele. Principala apărare a fost înţelegerea şi năzuinţa către

Dumnezeu. Dar supraîncărcările şi frământările pe care mi le-am permis nu puteau să treacă fără urmări. Când se iveşte o problemă eu, de obicei, mă rog şi încerc să pătrund în esenţa ei. Atunci când găsesc esenţa problemei intervine uşurarea. Acest lucru acum nu există. Eu continuu să mă rog şi să înşir toate variantele posibile. Ştiu un singur lucru: dacă depăşeşti frica, 'ipsa de încredere în tine şi păstrezi năzuinţa către Dumnezeu, se poate rezolva orice problemă. Trebuie să te lupţi până la u tIrna suflare. înainte eu consideram că moartea opreşte lsP'raţia. Dar când în 1991 am fost condamnat la moarte din auza cancerului, eu am continuat să lupt deja nu pentru corpul meu ci pentru sufletul meu. Deci, fără iubire şi aspiraţie către Dumnezeu nu se poate salva sufletul. Şi atunci eu, pentru prima dată, am văzut din proprie experienţă cât de impetuos se însănătoşeşte corpul prin purificarea sufletului. Ce se întâmplă acum cu sufletul meu dacă se descompune corpul văzând cu ochii? Deocamdată, este adevărat, acesta este nivelul energetic subtil, la corp ajunge mai târziu. în principiu sursa e cunoscută. Rădăcinile fericirii umane provoacă o explozie a agresiunii, impulsivă şi foarte puternică. Viaţa, sexualitatea, dorinţele, dragostea umană, viitorul - când explodează toate acestea, apar problemele. Iar eu, din păcate, nu pot face nimic. Acum eu înţeleg ce simt pacienţii. Viziunea mea nu-mi oferă acum nimic. Stresul dă energie. Această energie se poate îndrepta spre frică şi depresie adică spre autodistrugere, dar se poate continua păstrarea iubirii şi calcula variantele. Fraza „a lupta până la ultima suflare" cred că nu este corectă. Ultima suflare nu există. De luptat trebuie luptat în permanenţă. Chiar dacă au mai rămas de trăit numai câteva secunde. Trebuie să continuăm să ne gândim la suflet şi să continuăm năzuinţa către Dumnezeu.

încă o dată în memorie îmi apare o situaţie. Noi călătorim spre vilă. Drumul este îngust şi asfaltat. în faţa noastră este un camion. Eu doresc să-1 depăşesc accelerând până la 120-130 kilometri pe oră. Prietenul care stă lângă mine în dreapta strigă: „El face stânga". Semnalizatorul de direcţie al camionului, nu ştiu din ce cauză, nu se afla jos ci sus, şi eu n-am observat că emnalizase stânga. Era imposibil să mă urc pe bordură întrucât "n stânga era o pantă şi copaci. Până la camion a rămas o distanţă mică. Am apăsat puternic pe frână. Maşina a încetinit. Roţile au înţepenit iar noi, ca pe o sanie, am zburat spre camion.

în asemenea situaţii, de obicei, omul înţepeneşte şi încetează să mai reacţioneze în vreun fel. Mi-au rămas câteva secunde. Am luat piciorul de pe frână, am apăsat pe acceleraţie, am întors volanul spre dreapta. Roţile au început să se învârtă şi simţind contactul cu drumul, maşina se putea conduce din nou. Ca într-un film cu încetinitorul, am văzut în partea de jos o furgonetă care venea către noi. într-o fracţiune de secundă la zece centimetri în stânga maşinii a zburat o masă întunecată. Din fericire, maşina nu s-a răsturnat iar noi am plecat mai departe. Acum eu mă comport faţă de camioanele ruseşti cu o deosebită atenţie. în Rusia trebuie să te gândeşti nu numai la tine dar şi la cei care circulă în jurul tău, ghicind din timp şi calculând acţiunile lor, întrucât acestea pot fi imprevizibile.

în cercetările mele nu se poate avansa fără a ţine cont de o multitudine de variante şi fără a prelucra în permanenţă versiunile. Cu cât depinzi mai puţin de situaţie, cu atât mai multe ipoteze poţi să creezi. Ca să controlezi procesul trebuie să ieşi dincolo de graniţele acestuia. Am observat că pentru o nouă rezolvare am nevoie, printre altele, de o situaţie de moarte. Eu puteam să mor într-un accident de maşină sau Puteau să mă omoare atunci când eu patinam şi nu puteam să >es la un nivel nou. Ce se petrece acum cu mine? Plătesc pentru vechile păcate sau pentru ieşirea spre un nivel nou? în general, dacă judecăm drept, vechile păcate ne ajută să ieşim la un nivel nou. Pentru a păşi în ziua de mâine este imposibil să trăieşti cu ziua de azi. E posibil ca acesta să fie pur şi simplu un semn că e timpul să închei cu cercetările? Eu sunt gata să fac acest lucru în orice secundă, - responsabilitatea este deosebit de mare.

Mi se spune periodic: „De ce scrieţi că este sistemul dumneavoastră? Greşelile le opriţi pentru dumneavoastră, iar sistemul îl cedaţi lui Dumnezeu" dacă aş şti sută la sută unde este adevărul şi unde este greşeala, aşa aş proceda. Eu cercetez, împărtăşesc experienţa, pătrund în ceva, de aceea iau asupra mea responsabilitatea. In general, nu-i corect să te ascunzi, tocmai de aceea nu mi-am luat un pseudonim când am scris prima carte.

Iar simt durerea în partea de jos a stomacului. Iese dispreţul, critica oamenilor din cauza fricii de viitor. Din nou mi se învârte capul. Ar trebui să o consider ca pe o aluzie fină că trebuie să

termin şi să mă ocup de alte lucruri! înainte, în situaţii critice, am avut posibilitatea de a primi informaţia sub formă de text. în general, o asemenea informaţie venea când comportamentul şi concepţia m-au privat de posibilitatea de a supravieţui. Se pare că ultimul text a fost cam aşa. Timp de câteva luni m-am luptat cu o problemă şi nu am putut nicicum să o rezolv. Am încercat să iau o informaţie sub formă de text şi am primit un răspuns: „gândeşte singur". De obicei, informaţia sub formă de text este oferită de destinul unui alt om sau al meu. Dar în ultimul timp aceasta a fost din ce în ce mai mult o dezinformare şi printre altele, fără explicaţii. Înseamnă f e că eu mă prăbuşesc, fie că e mai bine să uit de informaţiile b formă de text. Pe mine mă surprinde faptul că apar diferite rograme. înseamnă că acesta nu este legat de evenimente concrete. Ce să fac, cum să mă rog? Continuu să mă ocup de treburile curente, dar conştiinţa ca întotdeauna calculează variantele. în realitate şi chiar în vis, acest proces are loc în permanenţă. Dar noaptea trebuie căutate stări similare. Dacă eu adun câteva asemenea momente, ele pot fi comparate şi reiese ceva. Astfel, îmi aduc aminte: cu o lună în urmă, înainte de o prelegere în Piter (Sankt Peterburg), m-a sunat un prieten. El a avut o stare complicată.

— Ştii ceva? Sunt gata să mă prăbuşesc, - a spus el. - Mă rog dar nu ajută la nimic. Pur şi simplu mă sting. Se pare că de data aceasta e real. Doamne, cât de uşor este să dai sfaturi altuia când lui îi este rău şi ţie ţi-e bine!

— Starea ta nu este legată de o anumită situaţie, - îi explic eu lui. - Tu ai peste cincizeci de ani şi ai un copil mic. Ştii de ce la părinţii bătrâni pot exista copii bolnavi? Savanţii explică acest lucru prin acumularea greşelilor în gene. De fapt, se acumulează nu greşelile, ci supărările. La omul credincios şi bun la suflet se va acumula iubire şi năzuinţă spre Dumnezeu. Urmaşii lui vor fi talentaţi. La omul supărăcios, ranchiunos şi descurajat la aceeaşi vârstă copiii şi nepoţii pot fi grav bolnavi. Copiii sunt lupa părinţilor. Astfel, iată, - anticipez eu riposta U1- - tu nu eşti supărăcios, ranchiunos dar tu ai fost mereu ataşat de relaţiile de dragoste umană, de dorinţe superioare. - °Puul tău e talentat. Amploarea dorinţelor sale este mare, dar tu i-ai transmis lui o mare dependenţă de aspectele umane superioare. Cu cât este mai amplă fericirea noastră sentimentală, cu atât mai ample trebuie să fie şi zdruncinările. în

medie tu poţi să suporţi zdruncinări emotive cu o amploare a treizeci de vieţi, iar pentru copilul tău zdruncinările vor ajunge la şaptezeci de vieţi. Cui i s-a dat mult, de la acela se şi cere mult. Acum tu prelucrezi problemele lui viitoare, posibilele situaţii traumatizante de netrecut.

— Ce am de făcut? - mă întreabă prietenul.

— Ştii ceva, va sosi timpul când eu voi vedea, voi înţelege, dar puţin voi putea schimba. înainte a fost mai simplu: ai păcătuit, te-ai spovedit şi boala a trecut. Acum văd cum te trage
viitorul în jos. Văd zdruncinări ample şi nu pot să dau nici o reţetă. Pot să spun numai să continui să te rogi pentru tine şi pentru copii. Să te concentrezi mai mult asupra iubirii şi comuniunii cu Dumnezeu. Pentru un anumit timp renunţă la tot. închide total frica, neîncrederea în tine şi depresia. îndepăr tează dependenţa de viitor şi înlătură orice frământări.

I-am relatat parabola biblică despre fetele neînţelepte care nereuşind să umple cu ulei candelele lor au întârziat la întâlnirea cu Mirele Ceresc. Hristos a indicat că va sosi perioada pentru care trebuie să ne pregătim din timp. Şi iată că cel ce s-a pregătit în permanenţă va suporta încercarea. Uleiul din candelă înseamnă iubirea din sufletul nostru. Pentru a străbate ziua de mâine, noi trebuie să posedăm o cantitate minimă de iubire şi năzuinţă conştientă către Dumnezeu. Pentru aceasta este nevoie nu numai de o lună sau de un an.

Este o idee interesantă întrucât la mine, în perioada Paştelui, loc stări similare. în principiu, ele au loc la fiecare, dar pur
i simplu eu le simt mai accentuat. Iată un tablou curios: mOţjj|e lui Iisus Hristos ni se transmit nouă şi noi, cu toţii, ortodocşii, catolicii, musulmanii, iudeii şi budiştii, în subconştientul nostru, traversăm pregătirea pentru decăderea şi
năruirea tuturor valorilor vieţii. însă, la o scară deosebit de profundă. Dacă din acest moment noi suntem orientaţi spre iubire, gata să renunţăm la tot, atunci în fiecare an elaborăm mecanismul de salvare al sufletului şi al corpului.

încerc să diagnostichez amploarea zdruncinării şi mă minunez. O oscilaţie de amploarea a zece-douăzeci de vieţi. Pentru mine, noţiunea de emoţii de amploarea a trei sau zece

vieţi constituie o scală care îmi permite să mă orientez în cercetări. Eu spun la lecţii:"Pentru a supravieţui în următorii ani, omul trebuie să păstreze unitatea cu Dumnezeu prin destabilizarea emoţiilor cu o amploare a 50 de vieţi". Se întâmplă că informaţia transmisă prin Noul Testament permite păstrarea iubirii într-o măsură mult mai mare în caz de destabilizare cu o rezervă a iubirii la puterea a zecea. întrucât noua amploare a viitorului se apropie din ce în ce mai mult, zdruncinarea are loc tot mai intensiv. Deocamdată, aceasta are loc la nivelul subconştientului. Mulţi oameni nici măcar nu înţeleg şi nu simt că în sufletul lor, se acumulează în permanenţă emoţii ale fricii, urii şi supărării. E posibil oare ca ocmai aceasta să fie judecata supremă despre care alegoric a orbit Hristos? Pentru cel care năzuieşte către iubire şi către Dumnezeu încercarea viitoare va trece pe neobservate, iar cel căruia îi este frică, înrăindu-se şi regretând, închide pentru el această posibilitate.

Nu demult, discutând cu o pacientă, i-am spus glumind:

— Vă amintiţi parabola despre judecata supremă? Iată, noi ne aflăm cu toţii în coridor.

— Ştiţi ceva, - a răspuns ea. - Mi se pare că eu deja sunt în sala de judecată.

îmi aduc aminte cum i-am sfătuit pe pacienţi:" In viaţă apare o situaţie când ni se deschide subconştientul şi fiecare frază a noastră, fiecare acţiune a noastră devin de o mie de ori mai importante". Bătrânele vrăjitoare din Karelia mi-au spus că în cele douăzeci şi patru de ore există două minute când orice cuvânt exprimat se îndeplineşte, de aceea este mai bine să-ţi ţii gura atunci când vrei să doreşti răul cuiva. Astfel, dacă la copiii noştri are loc explozia sentimentelor, acestea sunt tocmai acele două minute, dar întinse în timp. Atunci când copilul are 13-15 ani sau când se îndrăgosteşte pentru prima dată la 16-18 ani, când copiii se căsătoresc apoi trec prin perioada de sarcină şi apare pe lume un copil, în acel moment sunt solicitaţi imens. Pentru accentuarea concentrării asupra iubirii se zdruncină esenţa umană până la cele mai profunde niveluri. Copiii se conectează în mod intuitiv la părinţi. Dacă părintele în acest moment nu se abţine, este în stare de frică şi agresiune, el, fără voia lui, dăunează copiilor şi nepoţilor săi. Iar distrugerea planurilor lor subtile se întoarce apoi la părinte prin boală şi

moarte Acum noi intrăm în perioada când subconştientul nostru se chide, când gândurile noastre, sentimentele şi acţiunile , jn ma[importante de zeci de ori. Dar chiar această perioadă ■ cordată are culmile sale asupra cărora se concentrează trecutul, prezentul şi viitorul. Şi o asemenea sferă strălucitoare o constituie săptămâna Patimilor înainte de Paşti. Strălucitoare nu numai pentru că are loc cel mai intensiv salt în planurile subtile, dar şi pentru că se conferă mecanismul de supravieţuire în această perioadă. Mecanismul de salvare, adică năzuinţa către Dumnezeu care în permanenţă nu depinde de nimic, expusă detaliat cu 2000 de ani în urmă.

Azi este 23 aprilie 2003. Au mai rămas câteva zile până la Paşti. în ultimele câteva zile a fost o vreme minunată. Mă uit pe fereastră la ramurile copacilor ce se leagănă. Este primăvară. Este mai uşor să percep iubirea în această perioadă. Dimineaţa am auzit prin fereastra deschisă trilul păsărilor. Trebuie să păstrăm acest sentiment de iubire cât se poate de mult şi să îndepărtăm tot ceea ce îl împiedică.

In univers nu există, nu a fost şi nici nu va fi niciodată motiv pentru renunţarea la iubire dacă nu-1 vom inventa singuri.

O vecină mi-a povestit o istorioară interesantă. De nenumărate ori, la ea în spălătorie au încercat să crească flori, dar din cauză că atmosfera nu este cea mai bună, Pretutindeni particule de detergenţi depuse etc, florile nu au supravieţuit. Odată ea a adunat florile aproa ofilite, aruncate în groapa de gunoi de către locuito • casei. Le-a îngrijit cu dragoste în spălătorie şi s„ marea uimire a lucrătorilor, plantele au înflorit ţn această atmosferă. De ce florile scoase din „gunoi" au trăit mai mult decât în condiţii domestice?

Voi descrie la început câteva situaţii. Eu m-am uitat pe postul „Animal Planet". Acolo a fost prezentată o cireada de bivoli dintre care unul era debil şi pe care l-au atacat leii. Câteva leoaice au înconjurat animalul, s-au aruncat asupra lui şi l-au doborât. In mod mecanic eu am diagnosticat parametrii lui: programul de autodistrugere depăşeşte de cel puţin şapte ori pe cel al morţii. Capacitatea de a accepta situaţia traumati-zantă era pe minus. Nivelul mândriei de şapte-opt ori mai mare decât cel critic. Se pare că atunci când ieşi în planurile subtile nu are importanţă pe cine diagnostichezi, un om, un animal sau

o plantă. Ce înseamnă dorinţa? Aceasta este un impuls energetic care conectează cauza cu efectul. Aceasta este o eliminare de energie şi o îngustare a timpului. Ea este programul în care este codificat mersul evenimentelor. Fiecare fiinţă vie se dezvoltă după un anumit program, adică are dorinţe şi forme incipiente de conştiinţă. întrucât şi natura moartă are un ciclu de dezvoltare în timp cu un coeficient determinat, noi putem să judecăm şi natura moartă. Programul de dezvoltare al universului este codificat în sentimentul iubirii. Dacă propriul program, care se află întotdeauna în conflict cu programul principal al i„i trece peste linia roşie, are loc distrugerea
lor de suprafaţă de dragul salvării celor profunde. De
" ce agresiunea subconştientă faţă de sentimentul de iubire
hvol a depăşit linia roşie, el a început treptat să caute
• atia în care putea să moară. Dacă el nu ar fi fost sfâşiat de
1 ■ atunci ar fi putut să-şi rupă piciorul, să se îmbolnăvească
te Animalul de pradă simte întotdeauna jertfa care este hărăzită să moară.

Un alt exemplu. Savanţii au făcut un experiment dând ciorilor o sârmuliţă îndoită. Adică un mijloc de muncă pe care acestea l-au folosit pentru obţinerea hranei. Uneia dintre ciori i-au dat o sârmuliţă dreaptă. Pasărea s-a îndepărtat de ea, s-a gândit apoi a îndoit sârma şi a început să dobândească mâncarea cu ea. Aceasta n-a însemnat doar folosirea ci şi crearea instrumentului muncii ceea ce constituie unul din principalele particularităţi ale intelectului. Ce trebuie avut ca să apară instrumentul muncii? Trebuie avută o gândire abstractă. A face abstracţie de prezent şi să priveşti în viitor adică să-ţi închipui cum va lucra în viitor obiectul creat. Dacă noi vom cerceta lucrurile atunci vom vedea că toate fiinţele vii pot modela viitorul.

In acelaşi program televizat eu am văzut cum în America de Sud peştii din apele fluviale sar din apă şi depun icrele pe frunze deplante pentru a nu fi înghiţite de alţi peşti. Acest fenomen demonstrează de asemenea gândirea abstractă. Când pe aripile fluturilor apar desene colorate care amintesc o privire fixă care sperie păsările, aceasta de asemenea constituie modelarea situaţiei viitoare. Numai că la insecte un asemenea proces durează sute de mii de ani, iar la peşti şi animale are loc mult mai repede. Cu cât este mai mare orizontul trecutului

prezentului şi viitorului, cu atât mai mult observăm dezvoltarea gândirii.

De curând o femeie mi-a povestit următoarele: când a murit soacra ei, s-a îmbolnăvit grav pisoiul, i-au cedat rinichii Stăpânii au reuşit să-1 pună pe picioare.

— Ştiţi dumneavoastră, când noi ne rugăm, pisoiul se apropie de noi şi ne linge mâna, mai cu seamă soţului. Da, de fapt, când noi punem caseta cu expunerea dumneavoastră, pisoiul vine la noi, se culcă lângă noi şi se uită la casetă împreună cu noi.

— Faptul că vă linge pe mână înseamnă pur şi simplu mulţumire. Când a murit soacra, soţului dumneavoastră au început să-i apară probleme serioase întrucât s-a terminat asigurarea, - am explicat eu. - Pisoiul a luat asupra sa proble mele, de aceea i-au cedat rinichii. Când vă rugaţi, îi face bine iar el vă mulţumeşte pentru asta. Cu cât este mai serioasă informaţia, cu cât este mai densă, cu atât ea pătrunde la un nivel mai profund. Acolo nu există cuvinte, nu există diferenţierea verbală. Iată de ce oricât de ciudat ar părea, pisoiul primeşte acea informaţie care are loc în timpul expunerii şi aceasta îi ajută precum unui om.

Ne întoarcem la plante. în planurile subtile noi suntem uniţi - omul, animalul şi plantele. Mai mult decât atât, tot ceea ce intră în contact cu omul accelerează dezvoltarea sa şi se umple de emoţii umane. Chiar şi obiectele naturii moarte încep brusc - manifeste o sensibilitate activă. Oricât ni s-ar părea de iu, are ioc un proces de educaţie. Planta care este aruncată u gunoi recunoaşte că ea va pieri. Viaţa ei se destramă. în momentul destrămării planului fizic are loc activarea planurilor subtile, se poate spune că se purifică sufletul florii. Ea a fost aruncată la gunoi pentru că mai degrabă ea s-a dezvoltat rău. Planta a avut un stăpân ale cărui probleme ea le-a luat asupra sa. în spălătorie, deşi acolo nu există un destin favorabil, planta nu avea un stăpân anume. Deci, energetica bună este deseori mai importantă decât un mediu bun. In plus, floarea simte intuitiv: se ofileşte şi este aruncată. Şi oricât ar părea de ciudat, floarea reacţionează. Mulţi au observat că la un stăpân plantele se simt minunat iar la altul se ofilesc. Cine este prea gelos spre exemplu şi este ataşat de viaţă, la acesta în locuinţă se simt bine lianele. Omul care are o mândrie crescută este mai bine să ţină cactuşi.

Ei, cu energetica lor, diminuează concentrarea asupra destinului favorabil. Orice fiinţă vie trăieşte într-un mediu fizic şi spiritual adică într-un mediu informaţional-energetic. Pentru adaptare şi dezvoltare sunt importante ambele: la un interval scurt, mai important este mediul fizic, la un interval mai mare mai important este timpul şi spiritul.

Când are loc înrăutăţirea mediului fizic, pentru a supravie-WJ, fiinţa vie activează mediul spiritual, adică structura sa de amP- Cu cât este mai rău mediul fizic, cu atât mai puţin uie să depinzi de el pentru a supravieţui. Are loc trecerea Punctului de sprijin de la structurile fizice la cele spirituale şi conectarea la programul universal al Universului,] sentimentul iubirii pentru a primi energia necesară. Energia s poate obţine în detrimentul reacţiilor chimice şi se poate obţine din vid nemijlocit. Dacă se slăbeşte un canal, are loc activarea celuilalt canal. Planurile subtile înseamnă viitorul nostru Activarea acestora măreşte rezerva viitorului, adică vitalitatea urmaşilor. Dacă omul va fi permanent supraalimentat, i se vor îndeplini toate dorinţele, Ia el va avea loc degradarea planurilor subtile şi el nu va naşte copii sănătoşi. Dacă noi examinăm societatea occidentală care a învăţat să nu se limiteze, atunci vedem sterilitate şi semne de degradare.

Nu demult m-am uitat la o emisiune despre China. Un şofer lucrează 12 ore transportând pasagerii, iar partenerul de muncă, în acest timp doarme în portbagaj. Asta se întâmplă luni întregi. Imensa capacitate de muncă a chinezilor este determinată de condiţiile extrem de grele de viaţă şi de suprapopulare. Cu cât lucrează mai mult omul, cu atât mai puţin depinde de mediul fizic. în ceea ce priveşte munca, eu am în vedere nu atât consumul fizic, cât cel al energiei nervoase. De aceea, cea mai bună condiţie de dezvoltare are loc atunci când confortul fizic se schimbă cu înfrânarea şi condiţii exterioare dure. Atunci se dezvoltă nu numai structurile fizice, dar şi cele spirituale.

Dacă vorbim despre omenire în totalitatea sa, atunci tocmai oamenii, renunţând de bună voie la mediul fizic confortabil, au devenit sihastri, filozofi, sfinţi, completând rezervele strategice ale omenirii, fără de care nu poate exista supravieţuire ulterioară.

P iteti să descrieţi ce încălcare cu ce boală este legată?
Eu am vrut întotdeauna să fac acest lucru dar ceva m-a rit mereu. Acum înţeleg despre ce este vorba. Dacă le punem răftuleţe, ce păcat conduce la ce boală, atunci religia începe â disparǎ împreună cu iubirea. Omul este întotdeauna predispus să obţină un avantaj atunci când I se adresează lui Dumnezeu dar în acest caz, trebuie să existe o anumită limită. Atunci când noi facem un scop din Divin, atunci acesta se transformă cu timpul în uman. însă când noi facem un scop din uman. acesta cu timpul, se transformă în malefic şi se destramă. Omul poate să judece astfel: „De ce să mă rog dacă eu sunt sănătos? Când mă îmbolnăvesc o să aflu cu ce păcat este legată boala, atunci o să mă rog cât trebuie şi o să mă însănătoşesc". Ştiinţa nu trebuie să supună religia. Pur şi simplu trebuie în permanenţă năzuit către Dumnezeu şi către iubire şi trebuie depăşită în permanenţă dependenţa de fericiri lumeşti. Aceasta este principala parte componentă a ceea ce numim fericire adevărată. în perspectivă, acest lucru conferă supravieţuire, sănătate şi fericire de orice gen - spirituală, sufletească şi materială.

Rugăciunea este un mijloc de unire cu Dumnezeu şi de percepere a iubirii. Dacă o transformăm în mijloc de soluţionare doar a problemelor fizice ea se pune în mişcare, dar acţionează ca cel mai rău medicament. Dependenţa de dorinţele de suprafaţă se îndepărtează iar de cele subtile şi profunde se întăreşte. De aceea, nu merită să legăm prea strâns sufletul de corp. Mulţi judecă astfel: „M-am rugat iar boala nu a trecut Atunci pentru ce mai am nevoie de credinţă în Dumnezeu?" Dacă te adresezi iubirii şi lui Dumnezeu, aceasta întotdeauna vindecă dar, în primul rând, sănătatea noastră strategică viitorul nostru. Câteodată această adresare ajunge impetuos în prezent şi atunci are loc un miracol: cele mai grave boli se vindecă repede. Dar acest lucru are loc nu cu fiecare şi nu întotdeauna. De aceea este mai bine de folosit medicamente, înţelegând că ele nu duc la însănătoşire adevărată, dar uşurează situaţia. Este adevărat, că în ultimul timp, în legătură cu accelerarea impetuoasă a tuturor proceselor, medicamentele au un efect din ce în ce mai mic, iar schimbarea spirituală este din ce în ce mai mare. Doresc să subliniez încă o dată: bolile sunt cu miile iar cauza este una

singură: insuficienta iubire de Dumnezeu. De îndată ce încetăm să năzuim către Divin, noi ne cufundăm în uman şi începem să depindem de acesta, adică de viaţă, desfătare sexuală, respiraţie, mâncare, dorinţe şi conştiinţă. Cu cât depindem mai mult de acestea, cu cât este mai mare agresiunea pe care o simţim faţă de Dumnezeu şi de iubire, cu atât mai grea este îmbolnăvirea. Un om a iertat-o pe femeia iubită care 1-a părăsit, dar a regretat acest lucru. Al doilea om nu a putut să ierte, a ţinut mult timp supărarea. Al treilea nu numai că a rămas cu supărările, dar a continuat in permanenţă să fie gelos. Al patrulea a fost cuprins de ură- A cincilea a fost cuprins de ură şi a înjurat în permanenţă. A şaselea nu a vrut să mai trăiască. Al şaptelea a încercat sa s cidă Fiecare din ei va avea propria boală. Dacă emoţiile
resive se transmit la urmaşi, mai departe de cea de-a treia raţie, aţunci poate fi vorba de îmbolnăviri de nelecuit.
Toate aceste boli se lecuiesc într-un singur mod: să accepţi oierderea umanului şi să vezi în aceasta voinţa Divină, să păstrezi Divinul în momentul distrugerii, să înţelegi că nu există vinovaţi, că fără boală nu există dezvoltare, să percepi aceasta cu întreaga fiinţă, adică să vindeci sufletul.

Mai devreme sau mai târziu, corpul va ajunge sufletul.

Nu demult m-am uitat la o emisiune de televiziune: un om în vârstă a fost total impotent. Au trecut câţiva ani, el a făcut cunoştinţă cu o femeie tânără şi a devenit un bărbat normal. Oare atât de mult depinde de femeie?
Haideţi să examinăm pe rând. Să vedem de ce femeia are energetica mai puternică decât bărbatul? Probabil există un singur răspuns: copiii. Femeia trebuie să nască. Conceperea, formarea fătului şi naşterea, toate acestea necesită un consum gigantic de energie. De aceea este pe deplin evident că natura a înzestrat femeia cu o structură exterioară firavă, cu dependenţă socială şi fizică de bărbat etc, dar ei i-a dat rezerve imense de energie în planurile subtile. Până în secolul al XVIII-lea, biserica le-a interzis femeilor să primească educaţie. Când emeia începe să îndeplinească funcţii ale bărbatului, atunci îşi P°ate pierde rezervele sale principale. Destul de des privesc °ul când se îmbolnăvesc serios copiii dacă femeile consumă multă forţă pentru învăţământul superior pentru disertaţie, pentru conducere etc. Astfel, de laTnatură, femeia are o energetică

suficient de puternică. Gândul, cufundarea în subconştient devin acţiune. Cu cât femeia este mai corect educată, cu atât mai sănătoşi şi mai fericiţi sunt soţul şi copiii ei. Dumneavoastră probabil că aţi auzit de metodele destul de răspândite de întinerire. Un om în vârstă a dormit cu fete tinere şi a întinerit vizibil prin aceasta. Aici avem de-a face cu o mică nuanţă, dată de orientarea interioară a energeticii femeii.

Imaginaţi-vă următoarea situaţie: o fată tânără se îndrăgosteşte de un bărbat în vârstă. El îi spune: „Eu nu-ţi las nimic după moarte. Nouă ne este bine acum şi vom trăi cu acest moment". în subconştientul ei iese programul: „ Cu cât va trăi mai mult el, cu atât mai bine se va simţi şi cu atât mai bine îmi va fi mie". Iar bărbatul devine sănătos, începe să întinerească văzând cu ochii. Al doilea spune: „Eu te iubesc cu disperare şi tot ceea ce am îţi las ţie după moarte prin testament". In subconştientul fetei se transmite un program: „Cu cât va trăi mai mult cu atât mai multe şanse există ca el să schimbe testamentul şi eu să pierd totul". Este greu ca acest bărbat să conteze pe o viaţă lungă. Nu demult un englez a făcut următorul anunţ: „Doresc să mor în pat cu o femeie frumoasă care să mi se dăruiască plină de pasiune. Ea va primi o sumă frumuşică". El trebuia să publice în ziare fotografia sa. Ar fi primit atâta energie de la femei încât el ar fi dus-o încă vreo douăzeci-treizeci de ani. Este adevărat că pentru aceasta trebuia să se limiteze numai la un singur anunţ. t a multe popoare din lume, iar în India până în zilele stre a existat un obicei crunt: dacă moare soţul, soţia este ■ lisă la moarte după el. în consecinţă, femeia era extrem de interesată ca soţul să-şi continue viaţa. Iar atunci când • ditia se menţine timp de mii de ani, atunci aceasta deja intră "n sene. Energetica femeii lucrează nu pentru distrugere ci tru întărirea bărbatului indiferent cum ar fi el. Apropo, patru femei la un singur musulman dau un efect complicat. Când omul are câteva neveste, fiecare dintre ele se străduieşte sâ fie mai atractivă decât cealaltă şi îi transmite intuitiv energie, concentrându-se asupra dragostei. Transmiterea permanentă de energie dezvoltă femeia şi o face mai aptă pentru a naşte copii, iar bărbatul rezolvă acele sarcini pe care nu le-ar fi putut rezolva singur. Evident că pentru aceasta a existat obiceiul de a avea haremuri mari. Visând la întâlnirea cu stăpânul, femeile au

întărit energetica lor, întărindu-se în consecinţă energetica şi bunăstarea statului în întregime.

Dacă bărbatul cheltuie această energie mai mult pe el, devenind vampir, pot apare probleme aşa cum s-a întâmplat cu un conducător din Orient pe care l-au sfâşiat soţiile. Oricât de conştient ar fi omul, în el rezidă întotdeauna principiul animalic. Dacă înainte femeia depindea de bărbat, atunci în launtrul ei ea a fost cointeresată de sănătatea, supravieţuirea
U1- motiv pentru care se înfrânau în permanenţă pretenţiile, Păstrând iubirea prin înjosirea umanului. Dăruind dragostea oului, femeia a dăruit-o şi copiilor. Ura faţă de soţ conectează Pr°gramul de distrugere a propriilor copii. Dacă femeia nu are un motiv pentru înfrânarea agresiunii şi a pretenţiilor, ea se dezvaţă să dăruiască dragostea soţului. Ea încetează să le-0 transmită şi copiilor iar mai departe urmează degradarea.

In ţările europene viaţa şi continuarea acesteia au devenit o valoare absolută. Legea apără cu străşnicie în primul rând femeia şi copilul ei. în Rusia toată lumea înţelege noţiunea de „căsătorie fictivă". în Elveţia este mai mult răspândită expresia „divorţ fictiv". Femeia divorţată o duce mai bine din punct de vedere financiar decât cea căsătorită. Bărbatul nu numai că devine pur şi simplu inutil, dar chiar deranjează. Oare unui asemenea bărbat femeia îi va dărui dragostea şi se va abţine de la pretenţii? Pentru aceasta este nevoie de un nivel înalt de autoeducaţie, care pur şi simplu nu există în lume. De aceea, Europa se degradează şi populaţia se completează din musulmani cu mulţi copii. Eu nu chem la distrugerea femeii. Eu încerc pur şi simplu să mă descurc cu ceea ce se petrece. Femeile şi bărbaţii devin egali în drepturi. Dar când femeia începe să se ocupe de bodybuilding, afaceri, obţine o şcolarizare superioară, nu mai depune efort să se autoeduce ceea ce îi trebuie mult mai mult decât bărbatului şi atunci pierde energia dedicată apariţiei copiilor.

Nu demult la consultaţie, un om m-a provocat la £ asemenea temă curioasă:

— Cu douăzeci de ani în urmă, când pentru prima dată am ajuns la Berlin, n-am întâlnit acolo nici un homosexual. Aces cuvânt constituia o jignire. Acum numărul homosexuali este impetuos, iar slujbele bărbaţilor sunt ocupate de femei, pe ce este legat acest lucru?

__Se pot presupune următoarele, - am răspuns eu. - Biolo-
a\c femeia este concentrată mai puternic asupra vieţii şi dorinţelor. Acest lucru este necesar pentru a naşte copii. Când conducătorul este bărbat atunci viaţa şi dorinţele devin secundare şi societatea se dezvoltă normal. Când femeia conduce totul atunci la întreaga societate creşte subconştient concentrarea asupra vieţii şi dorinţelor. Toate femeile dintr-o asemenea societate, fără să vrea, întăresc concentrarea lor asupra sexualităţii, dorinţelor şi sentimentelor. Aceasta duce nu numai la sterilitate şi apariţia pe lume a copiilor bolnavi, dar devierea bruscă spre sentimente formează înclinarea spre homosexualitate la bărbaţi şi la copii.

— Ştiţi ceva, - m-a întrerupt el pe mine, - în Japonia, cu treizeci de ani în urmă s-a introdus un experiment. Au fost selecţionate cele mai deştepte femei, pline de voinţă şi energie. Nivelul de disciplină a fost mai înalt decât la bărbaţii care se ocupau de afaceri. Aceste femei au condus o firmă puternică dar după câteva luni totul s-a prăbuşit.

E totul în regulă, - am explicat eu. - Pentru a conduce, rebuie să te detaşezi de dorinţe. Din femei pot ieşi buni conducători dacă ele lăuntric renunţă la funcţia de a da naştere copiilor. Asta înseamnă, fie să fie sterilă, fie să fie în vârstă. Propo, în întreaga lume au apărut acum multe femei-condu-
or- Judecând după toate, acesta este semnul de îmbătrânire a zaţiei noastre. Ştiţi ceva, eu am încercat cumva să iagnostichez modul în care se micşorează interacţiunea principiului masculin şi feminin la om. La om acesta are loc în felul următor: până la cincizeci de ani există prioritatea principiului masculin, de la cincizeci de ani până la şaptezeci este perioada amestecată, după şaptezeci de ani este perioada priorităţii principiului feminin, deci o îmbătrânire activă şi degradarea organismului. La cei care trăiesc mult, prioritatea principiului masculin se extinde în timp. El poate să ajungă la o sută sau mai mulţi ani. Cu cât durează mai mult, cu atât mai mult se extind în timp perioadele de principii amestecate şi feminine. Informaţia naşte energie. Energia naşte materia. Materia se destramă, transformându-se în principiu informa-
ţional. După această schemă se dezvoltă orice proces în univers. Astfel se dezvoltă şi orice civilizaţie. Să luăm Grecia antică. La început a avut loc o expansiune spirituală puternică, contacte cu

India, cu filozofia acesteia şi cu imensa cultură antică. Apare religia şi filozofia adică principiul masculin care conferă înflorirea culturii perioadei mixte. Cultura se transformă în civilizaţie. Apare perioada feminină. Cultul principiului feminin duce la decăderea moralei, la homosexualitate, la degradarea civilizaţiei Greciei antice. în Pompei, stratul puternic de cultură a început să decadă prin divinizarea dorinţei şi vieţii. Aici chiar şi obiectele de uz casnic au fost transformate în erotică.
Uneori civilizaţia piere ca stat. Uneori atât statul cât şi poporul luate împreună. Aceasta depinde probabil de măsura m care închinarea în faţa vieţii şi a dorinţelor se duce ' orofunzimea subconştientului şi atinge lumea înconjurătoare amp|jficând tendinţa de dezicere de Dumnezeu şi de iubire. O asemenea celulă canceroasă, bineînţeles, universul o distruge. Aşa se întâmplă de obicei în natură. întruchiparea vieţii şi continuarea ei, întruchiparea dezvoltării şi a frumuseţii a devenit femeia, dar închinarea în faţa principiului feminin ne obligă să uităm Divinul. Bărbatul este principiul informaţional iar femeia principiul energetic. Bărbatul este mai puternic strategic şi mai slab tactic. Femeia creează, iar bărbatul conduce. Aceste două principii şi interacţiunea lor permit să simţim pentru ce sunt creaţi oamenii, adică pentru iubire!

CUGETARE

Acest capitol eu aş fi dorit să-l numesc „consultaţie", dar gândurile mele au deviat şi l-am numit altfel.

După Paşti, imensa zdruncinare s-a oprit deodată. Interesant, când o să se repete din nou? Conştiinţa continuă mecanic să enumere variantele posibile. De ce oare totuşi în acest an purificarea a luat o asemenea amploare? Ipoteza este următoarea: acest lucru poate fi legat de războiul din Irak pe care America 1-a încheiat victorioasă. Victoria exterioară, judecând după toate, s-a transformat într-o înfrângere interioară, în primul rând, ceea ce cer eu la toate expunerile este: nu condamnaţi SUA. Această ţară a făcut ceea ce trebuia făcut. Unicul mod de a ieşi din criză a fost întărirea poziţiil°r exteriore. încă puţin şi dolarul, căruia am încetat să-i tnal acordăm încredere, trecând la euro, putea să înceapă o cădere care nu mai putea fi oprită. întreaga Americă este cuprinsă de frică şi această tendinţă este foarte periculoasă. Rusia face paşi serioşi în înţelegerea a ceea ce se petrece în lume, mulţi conducători de stat analizează bine situaţia. întregul popor analizează, pentru toţi e interesant ce se va întâmpla de fapt în lume. Unii lideri ai culturii, artei şi politicieni justifică acţiunile Americii. Motivul e simplu: banii şi avantajele. Reprezentanţii intelectualităţii ruse, în special cei ai culturii şi artei au fost întotdeauna ocupaţi cu căutarea sensului vieţii. Acum ei sunt ocupaţi cu goana după bani. Pentru ei nu iese aşa de rău. înainte, în filme şi pe scene suferea, căuta şi se purifica sufletul, iar acum se încovoiază corpul luând cele mai diferite poziţii.

Astfel, America a învins. Totul a părut a fi logic, Saddam Husein într-adevăr este vampir şi tiran. El a încălcat într-adevăr toate legile şi normele internaţionale. De ce se revoltă unele ţări? Curios că tocmai cei care au trecut prin faza de socialism şi fascism. Tocmai ei cunosc bine în primul rând doctrina principală a socialismului şi fascismului: de dragul fericirii se poate comite orice crimă. Pentru unii aceasta înseamnă crearea de bunuri pentru toţi oropsiţii. Pentru alţii înseamnă crearea de bunuri pentru un singur popor. Deci constituie interesele unui singur grup de oameni care se pune mai presus de iubire, m°rală, viaţa altor oameni.

^unt întrebat deseori de ce întreaga lume este literalmente lcsită de clanuri mafiote? De ce mafia nu poate fi stârpită? De e

ea a paralizat mai multe state printre care şi Rusia? în Orient se spune: „nu există oameni, există idei". Comportamentul Americii ne aminteşte puternic Uniunea Sovietică din anii 1920. Schema este una şi aceeaşi: ideologia noastră este ;ea mai bună de pe planetă. Noi trebuie să o răspândim în întreaga lume. Noi trebuie să înăbuşim şi să distrugem opozanţii. Noi salvăm lumea de rău.

înainte un astfel de rău a fost Uniunea Sovietică. După aceea lumea islamului. Sentimentul de superioritate a unei anumite idei sau a unui anumit popor asupra altora, mai devreme sau mai târziu duce la tragedie. Este lipsit de sens să lupţi cu legile după care este condus universul. Legea supremă a dezvoltării o constituie legea unităţii şi a luptei contrariilor. Să încercăm să privim mai departe ca să vedem ce stă la baza acestei legi. Noi provenim din iubire. Năzuim către ea şi ne întoarcem la iubire. Legea dezvoltării universului este acumularea Divinului în toate şi întoarcerea la Dumnezeu. Iubirea este acel program suprem pe baza căruia se dezvoltă universul. Din iubire se nasc dorinţele. Ele se identifică şi concurează cu iubirea. Dezvoltarea universului constă în faptul că dorinţele, dezvoltându-se, se umplu tot mai mult cu iubire asemuindu-se cu aceasta, se contopesc cu ea şi atunci timpul dispare. Cauza şi efectul devin identice. Ciclul de dezvoltare al universului se desăvârşeşte. Pentru ca dorinţa să năzuiască spre iubire şi să mărească dimensiunea sa, ea trebuie să înceteze să se dezvolte ciclic şi de aceea ea trebuie să treacă periodic printr-o perioadă de destabilizare, distrugere şi înjosire. Dorinţa se distruge, năzuieşte către iubire, se autorestabileşte prin ■ hire într-o dimensiune mai mare. Ciocnirea a două dorinţe înseamnă lupta contrariilor.

Existenţa materiei, a timpului şi a spaţiului presupune şi conflic'- Dacă eu am un corp, atunci dorinţele legate de acesta niciodată nu coincid pe deplin cu dorinţele şi corpul altei persoane. Conflictul înseamnă o luptă permanentă şi înjosirea a două dorinţe contradictorii. La urma urmei, orice conflict trebuie să crească până la cele două jumătăţi ale universului care luptă una cu cealaltă. în această luptă învinge iubirea, adică întoarcerea la Dumnezeu. Dezvoltarea are loc prin amplificarea conflictelor. Dimensiunea dorinţelor care concurează este din ce în ce mai mare. Dezvoltarea impulsului iubirii este din ce în ce

mai mare. Contradicţia supremă a universului rezidă în structura timpului. Dorinţele care merg spre viitor concurează cu dorinţele care există în prezent. Conflictul întregului univers se poate vedea în relaţiile dintre bărbat şi femeie. Principiul masculin şi feminin sunt legate de structura timpului. Sentimentalismul feminin luptă cu raţionamentul masculin, astfel atingând Divinul. Când una din contradicţii o învinge pe cealaltă sau încearcă s-o distrugă, să frânează sau se încheie dezvoltarea. Toate civilizaţiile care au existat pe Pământ s-au dezvoltat şi au pierit fără să cunoască 'egea principală a dezvoltării. Energetica Pământului este "npărţită în doi curenţi ai timpului: oriental, principiul masculin, adresarea către viitor şi occidental, principiul feminin legat de prezent.

Pentru a intra în contact cu alte civilizaţii, omenirea trebuie să devină un tot unitar, în caz contrar ea piere. Pentru a deveni un tot unitar populaţia planetei trebuie să se împartă în două lagăre, adică în reprezentanţi ai gândirii orientale şi occidentale. Conflictele dintre state, împletindu-se, trebuie să se lărgească şi să cuprindă întreaga planetă, ceea ce observăm deja în momentul de faţă. Dacă înainte, la întrebarea cum să ne raportăm la cutare şi cutare eveniment, eu am avut două răspunsuri: - bine sau rău, acum însă, am o altă atitudine. Evenimentul are loc, eu îl accept şi încerc să înţeleg de ce a avut loc. Nu demult, pe planetă existau două blocuri antagoniste: sistemul socialist, condus de Uniunea Sovietică şi sistemul capitalist, condus de SUA. Socialismul s-a prăbuşit. Pentru un anumit timp a apărut o energetică unipolară a Pământului. Ce se întâmplă cu dorinţa dacă aceasta nu se înfrânează? Ea se dezvoltă impetuos, orientându-se din ce în ce mai puţin spre iubire şi dezvoltare. Cu cât este mai mare concentrarea asupra dorinţei şi a vieţii, cu atât mai repede apar frica şi depresia. Pentru a egaliza această stare, omul tinde spre conflict şi atunci programul de autodistrugere cade.

în Italia a fost arestat un jefuitor de bănci care avea la activ 28 de jafuri reuşite. Când el a fost întrebat de ce a jefuit fără oprire, întrucât avea bani destui, el a ridicat din umeri: „înţelegeţi, aceasta este tratamentul meu. Cândva am avut o depresie puternică. Vroiam să-mi pun capăt zilelor prin sinucidere, dar am observat că atunci când apar neplăcerile îmi este mai uşor să trăiesc. Am hotărât să jefuiesc o banca,

gândindu-mă că o să stau în închisoare. Depresia a dispărut ca luată cu mâna. A trebuit să continuu".

Atât statul cât şi individul se supun uneia şi aceleiaşi legi a universului. America jefuieşte alte ţări pentru a se izbăvi de depresie. Când socialismul s-a prăbuşit, rolul celui de-al doilea pol 1-a luat asupra sa islamul, unde este evidentă prioritatea principiului masculin asupra principiului feminin. Acesta pentru un anumit timp a egalizat energetica Pământului. Conform logicii, după victoria asupra lumii islamice, principiul feminin american, pentru dezvoltarea sa pe mai departe, trebuie să găsească un nou oponent. Din păcate, aproape că nu a rămas pe Pământ principiul masculin. Toate ţările orientale, China, India şi Japonia, pe neobservate, au trecut la modelul occidental de gândire cu prioritatea principiului feminin, material.

O cunoştinţă m-a uimit cu o întrebare: „De ce principalele rezerve de petrolul ale lumii se află în mâinile ţărilor musulmane?" Eu am încercat să pun diagnosticul şi am dat următorul răspuns: „Este o mare concentrare asupra spiritualităţii, asupra dependenţei de principiul spiritual. De aici brutalitatea izbucnirii fundamentalismului. Pentru a nivela ataşamentul de spiritualitate se dau bunuri materiale". Acum ipoteza s-a schimbat întrucâtva. Pentru ca omenirea să supravieţuiască, trebuie să existe modelul de gândire bipolară, "entru ca omul să poată medita, să se ocupe de filozofie, să se concentreze asupra spiritualităţii, el are nevoie de stabilitate şi estulare. De aceea, Dumnezeu îi ajută pe cei care acum se pot afla în opoziţie în America, pe cei al căror principiu spiritual este mai important decât cel material. Când în Rusia a început ceea ce noi în mod naiv consideram a fi democraţie, adică prioritatea deplină a banilor, nu întâmplător s-a născut problema Ceceniei, care a opus unitatea, principiile şi religia sa.

Destinul Rusiei este curios prin faptul că aici, în comparaţie cu America, se formează modelul bipolar de gândire. Principiul masculin trăieşte în bună înţelegere cu cel feminin. Rusia nu poate supravieţui fără idei care să-i unească pe toţi. Iar în acelaşi timp, - fără o economie dezvoltată şi principii economice. Destrămarea Uniunii Sovietice a absolvit Rusia de responsabilitatea pentru opoziţia faţă de America. în Rusia a început să se formeze o gândire bipolară fără de care nu poate

să supravieţuiască nu numai ea, ci şi întreaga omenire. Cele două contradicţii care ar fi putut să distrugă civilizaţia în Rusia, într-o perioadă apropiată trebuie să se unească într-o nouă calitate. Dar până atunci lumea trebuie să se convingă de faptul că un model curat occidental înseamnă sinucidere. America, în momentul de faţă a rămas fără oponenţi. Lumea islamică tace. Europa a urmat America ascultător. Ţările orientale împărtăşesc modelul de gândire occidental. In sfârşit, America a învins întreaga lume. Pentru a exista în mod normal, orice ţară trebuie să se asemuiască ei şi să nu intre în conflict cu ea. Dar, deseori, tocmai momentele de înălţare şi sentimentul victoriei, adică unipolaritatea, poartă în sine sâmburele înfrângerii. A învins principiul feminin. în plan subtil are loc explozia concentrării asupra vieţii şi dorinţelor. Peste un timp trebuie să aibă loc izbucnirea programului de autodistrugere şi amploarea acestuia este mult mai mare decât înainte de cutremurul din Armenia. Eu nu ştiu cum va reacţiona Pământul la un asemenea program de autodistrugere. Se va arunca în aer sau va încerca să scape de infecţia care îl distruge? înainte, eu vedeam întregul Pământ în plan subtil: s-a luminat clar una din zonele de nenorocire, adică acele ţări unde trăieşte populaţia musulmană. Eu mi-am explicat acest lucru în felul următor: în cadrul islamului există prioritatea imensă a principiului masculin. Există un program de înjosire a femeii. Pământul are o energetică feminină. Energetica islamului este agresivă faţă de Pământ. Iată de ce, în această zonă pot să apară probleme. După războiul din Irak situaţia s-a schimbat. Imensele deformaţii au părăsit teritoriile ţărilor islamice. Totul s-a concentrat însă într-o variantă mult mai rea pe teritoriul SUA. Acum America, pentru a echilibra situaţia, trebuie să devină bipolară.

Haideţi să examinăm cum s-a petrecut acest lucru în Uniunea Sovietică. La început a acţionat prioritatea principiului feminin. Poporului i s-a promis pământ, bunăstare materială, mfăptuirea tuturor dorinţelor. Nu a ieşit nimic. Apoi a venit Perioada comunismului militar. Iarăşi n-a ieşit nimic. Oamenii mureau cu milioanele. Ideea a început să omoare oamenii. Din n°u un zigzag spre stânga, începe noua politică economică. O •orire impetuoasă a materialului şi o nu mai puţin impetuoasă degradare a spiritualului. Principiul masculin trece pe primul plan. El este din ce în ce mai agresiv şi din nou, ca în

perioada comunismului militar, începe distrugerea unui gigantic număr de oameni.

După moartea lui Stalin, iese din nou în faţă principiul feminin, încep reformele. Se dezvoltă impetuos economia şi cultura. Această perioadă este unică în sensul că s-a păstrat ideologia şi în acelaşi timp a avut loc liberalizarea economiei. Echilibrul principiilor feminin şi masculin a dat un avânt iubirii. Ceva asemănător putea fi observat la începutul anilor 1920. Atât atunci, cât şi la începutul anilor 1960, acest lucru s-a realizat printr-un avânt puternic al ştiinţei şi culturii. Apoi, principiul feminin pragmatic a început ascensiunea. Hruşciov a pierdut funcţia, reforma se încheie şi începe stagnarea brejneviană. Principiul masculin ia vânt şi atinge culmea până la perioada apariţiei lui Andropov. Ideea iar este gata să înăbuşe corpul. Oamenii sunt prinşi în cinematografe pentru a explica de ce nu se află la muncă în timpul orelor de lucru.

Andropov nu moare întâmplător. Prioritatea absolută a principiului masculin devine periculoasă pentru întreaga planetă. Femeia este ataşată de dorinţă, de viaţă, ea trebuie să supravieţuiască şi să adcâ pe lume copii. De aceea, principiul masculin tânjeşte după democraţie. Bărbatul, pentru a percepe spiritualitatea, trebuie să-şi ia rămas bun de la viaţă şi de la dorinţe. Dacă femeia nu trebuie să rişte, pentru bărbat riscul şi situaţia mortală sunt necesare pentru dezvoltare. Mai departe are loc activarea legică şi prioritară a principiului feminin. Vine a putere Gorbaciov. încep reformele şi posibilitatea de supravieţuire economică a ţării. Sub presiunea perestroicăi începe să se distrugă ideologia, morala şi cultura. Are loc un recul legic spre dreapta - puciul din 1991. Dacă puciştii ar fi propus cumva o oarecare idee nouă, dacă ar fi venit cu reforme ale concepţiei socialiste, Rusia s-ar fi îndreptat spre dreapta. Dar spiritul a degenerat. Ideologia socialistă s-a epuizat, idei noi nu au mai existat. A avut loc un total şi legic recul spre stânga. Pentru ca democraţia să existe este insuficientă numai prioritatea principiului feminin. Trebuie să existe un nivel cultural aproximativ egal al populaţiei măcar şi pentru faptul ca să nu fie înşelaţi de deţinătorii puterii.

Democraţia presupune egalitatea tuturor în faţa legii, un acces larg la informaţiile cu privire la ceea ce se întâmplă în aparatul funcţionăresc, o opoziţie faţă de funcţionarul public şi

posibilitatea schimbării acestuia dacă el încetează să slujească poporul şi începe ca o celulă canceroasă să lucreze numai pentru sine etc. Ceea ce cu toţii au considerat a fi democraţie s-a dovedit a fi doar distrugerea structurilor de represiune şi economice ale statului. Cu atât mai mult, schimbarea orientării politice spre modul de gândire occidental şi imitarea statelor occidentale au contribuit în permanenţă la formarea unei structuri similare. Oricât de ciudat ar părea, a fost necesară o perioadă de haos în Rusia, întrucât principiul de gândire masculin oriental a devenit inimaginabil de periculos. Acum Rusia se îndreaptă încet spre dreapta încercând să formeze o oarecare ideologie, care îi va putea uni pe toţi în baza moralităţii. Oamenii s-au săturat de lipsă de principii, de minciună şi hoţie. Din ce în ce mai mult se aud voci care spun că este imposibilă înfăptuirea democraţiei în Rusia. Nu demult, în Duma de stat a fost trecută pe şest o lege care interzice naţionalizarea petrolului, a gazelor adică a tuturor bogăţiilor naturale din toate ţările unde acestea aparţin poporului şi statului. 15% din populaţia Rusiei dispune de 90% din toate bogăţiile. Un grup mic de oameni, în mod intensiv jefuieşte ţara. Această informaţie nu trebuie ascunsă. în ţară, în fiecare zi creşte ura faţă de bogaţi şi faţă de năzuinţa spre mâna forte. Pe această undă ies la suprafaţă liderii de orientare fascistă, care conving că democraţia este dăunătoare şi periculoasă. Se cuplează aceeaşi schemă: trebuie uniţi toţi în jurul unei idei, deşi simple şi primitive. Trebuie înăbuşit principiul feminin şi susţinut cel masculin. Cu atât mai mult cu cât Rusia, până în secolul al XX-lea, s-a înclinat întotdeauna spre modelul masculin, oriental. Nu întâmplător au fost omorâţi ţarii reformatori, care au încercat să introducă modelul occidental de gândire. A supravieţuit numai primul deschizător de drumuri, Petru I, care a pus bazele începuturilor existenţei modelului de gândire bipolară. Nu întâmplător, după Petru în Rusia au dominat femeile. Un timp destul de îndelungat, Rusia s-a cufundat în modelul feminin de gândire. De aceea s-a frânat aşa de dur activitatea reformatorilor care au urmat.

Acum Rusia a ajuns în mod clar la situaţia care a existat în anii 1920 precum şi la începutul anilor 1960 ai secolului trecut. înseamnă că se poate aştepta un nou impuls al năzuinţei către ubire şi o înflorire puternică a culturii şi ştiinţei. Experienţa de

trei secole anterioare a condus Rusia la înţelegerea subconştientă a adevărului simplu: o gândire curat occidentală este o sinucidere pentru Rusia la fel ca şi o gândire curat orientală. Aniversarea a trei sute de ani de la crearea Sankt Peterburgului a devenit o dată care simbolizează împăcarea celor două principii - masculin şi feminin care în mod armonios s-au unit în persoana marelui reformator. Deocamdată acest model este neconturat. Dar în anii următori, el trebuie să devină conştient. Fără aceasta Rusia pur şi simplu nu va supravieţui. Gândirea bipolară duce la o dezvoltare impetuoasă şi Rusia, în câţiva ani, va parcurge calea pe cale ţările europene au parcurs-o în sute de ani.

America se află deocamdată în stare unipolară. Dacă nu vor apare oponenţi din interior, trebuie să se activeze tot mai puternic principiul masculin. Situaţia din America, în anii imediat următori, va semăna din ce în ce mai mult cu perioada comunismului militar sau cu anul 1937 din Uniunea Sovietică. Triumful ideii se întăreşte prin lupta cu cei care gândesc altfel. Deci. această autounificare a Americii nu se poate opri printr-o gândire sănătoasă. Este imposibil să te lupţi cu legile naturii, iar deocamdată se accentuează programul de autodistrugere.

Eu am scris că fiecare eveniment care porneşte din viitor, la Inceput are loc de nenumărate ori în plan subtil şi se manifestă Pr'n detalii neesenţiale. Acum câţiva ani, preşedintele Americii, la micul dejun a înfulecat cips-uri şi aproape că s-a sufocat. Căzând j jos, s-a lovit de ceva la tâmplă. Această energetică este legată de energetica ţării. Mâncarea şi sexul sunt simbolurile dorinţelor. Preşedintele anterior a avut probleme cu sexul Preşedintele actual - cu mâncarea. Concentrarea asupra dorinţelor conduce la programul de autodistrugere. La fel ca şj preşedintele Americii, după o perioadă oarecare America poate cădea şi se poate lovi la tâmplă. Plutesc gândurile despre criza civilizaţiei. Ea trăieşte şi se dezvoltă după principiul masculin. Se naşte bărbatul, se dezvoltă; apoi, treptat, o ia în sus principiul feminin şi el moare. Femeia, până la menopauză, se dezvoltă în direcţie opusă. După anii 40-50 la ea are loc o perioadă scurtă de principii amestecate. Apoi, o perioadă destul de îndelungată, are loc prioritatea principiului masculin.

Şi totuşi, cum moare civilizaţia? Până în prezent, noi nu avem un mecanism de înţelegere a cauzei din care au pierit civilizaţiile. Nu demult, în faţa ochilor noştri a pierit o întreagă civilizaţie - socialismul, care s-a născut din principiul masculin. Anii de stagnare au constituit o perioadă amestecată, apoi a urmat perestroica şi principiul feminin învingător care a însemnat pieirea civilizaţiei. Acum socialismul nu mai există. Rusia este în stare amorfă. Trebuie să se nască principiul masculin şi să se egalizeze cu cel feminin. Principiul masculin este principiul de organizare: informaţia, conducerea, voinţa şi ordinea. Fără acestea nu este posibilă dezvoltarea societăţii- Principiul feminin înseamnă haos. Haosul este manifestarea superioară a ordinii. Toate civilizaţiile anterioare s-au născu din haos şi o perioadă de timp au existat în ordine iar apoi ■ scufundat din nou în haos şi au dispărut. în acest sens, ca si iubirea, atât ordinea cât şi haosul sunt pur şi simplu identice. pentru ca civilizaţia să supravieţuiască şi să existe, ea trebuie sâ poarte în sine ordinea şi haosul în acelaşi timp. De aceea, principiul esenţial al statului nu trebuie să fie ordinea, adică modelul masculin de gândire oriental şi nici haosul, adică modelul feminin de gândire occidental. Scopul filozofiei oricărui stat trebuie să fie tot ceea ce permite existenţa în acelaşi timp a haosului şi a ordinii prin trecerea reciprocă a unuia în celălalt, dezvoltarea şi realizarea a ceea ce noi numim iubire şi atingerea Divinului.

CONSULTAŢIE

Ieri am încheiat capitolul „Cugetare". Mai trebuie să modelez schema contradicţiilor. Interacţiunea şi trecerea uneia în alta are loc pe două planuri. Primul plan - suprasubtil unde ele nu se deosebesc una de cealaltă, de aceea trecerea reciprocă are loc fără conflict. Al doilea plan - în zone de graniţă. Acesta este planul exterior. Aici ciocnirea poate duce la pieirea uneia din zonele de program. Unirea a două zone contradictorii este posibilă prin explozia imensă a energiei. A interacţiona cu duşmanul şi a nu modela starea lui înseamnă deja înfrângere. Pentru modelare trebuie să lucrezi atât pentru tine cât şi pentru el. Lupta permanentă a două microcontradicţii obligă la ridicarea nivelului energetic. Dar o mare cantitate de energie nu se poate obţine fără atragerea iubirii. Dacă există ură faţă de adversar atunci este imposibil de învins. Pentru a învinge

adversarul trebuie să-1 iubeşti. Omul care învinge prin ură ş1 consideră că el a câştigat, în realitate a pierdut. Numai că el nu vede acest lucru. Chiar dacă a nimicit adversarul, el va pieri apoi singur. Astfel, pentru a învinge adversarul, el trebuie iubit. Ce înseamnă victoria? Aceasta înseamnă realizarea propriilor dorinţe. Dacă există mai multă iubire decât cea necesară pentru victorie, atunci adversarii înţeleg că dorinţa lor este opusă numai la exterior pe o zonă minusculă; la nivelul amplu şi mai profund, dorinţele şi scopurile acestora sunt identice. Dorinţa de a-1 distruge pe adversar se schimbă, se doreşte dominarea lui, impunerea voinţei şi convingerilor proprii. Tendinţa de a-1 învinge se transformă în tendinţă de colaborare. înţelepţii, atingând bazele existenţei, au văzut cum împiedică dezvoltarea ura şi supărarea şi au comunicat acest lucru tuturor. Acum a sosit acea perioadă când trebuie eliminat tot ceea ce împiedică sentimentul iubirii. Avem prea puţină energie pentru unire, iar acest lucru se vede în situaţia actuală. Orientul a fost întotdeauna orientat spre viitor, iar Occidentul spre prezent. în orice punct al Pământului, aceste două contradicţii se împletesc creând cultura. Cu cât a fost mai amplu principiul masculin, cu cât au fost mai profunde învăţăturile religioase, cu atât mai mult a existat civilizaţia.

Aproximativ cu 12.000 de ani în urmă, în plan subtil s-a rormat principiul masculin cu un anumit bagaj pentru viitor. Principiul masculin 1-a născut pe cel feminin. Informaţia din india s-a transformat şi a trecut spre Marea Mediterană. nncipiul feminin a început să se dezvolte vertiginos, Meracţiunea principiilor masculin şi feminin a accelerat de o mie de ori dezvoltarea omenirii. Principiul feminin s-a dezvoltat impetuos formând Europa şi America. Zona de graniţă a constituit-o Orientul apropiat, teritoriul actualului Israel. în acest raion a avut loc naşterea gândirii noi care a unit principiile masculin şi feminin, viitorul şi prezentul, adică iudaismul. Astăzi, cele mai acute conflicte au loc în jurul acestei zone. Cele întâmplate vorbesc deocamdată despre un singur lucru: noi am învăţat să iubim dar nu am învăţat să rezolvăm conflictele! Dorinţa de a sugruma sau omorî pe celălalt deocamdată triumfă. Fiecare parte aflată în conflict îşi pun întrebarea: cine este de vină şi cum să-l învingem? Pentru supravieţuire şi dezvoltare trebuie pusă o altă întrebare: cum să învăţăm să iubim şi să-1 înţelegem pe

celălalt? Ce ne împiedică să iubim? Noi repetăm de mulţi ani proverbiala frază ajunsă la noi dintr-un film: „Fericirea există atunci când eşti înţeles!" înţelegerea este unire. Unirea este iubire.

într-o zi conduceam pe o şosea aglomerată şi mă gândeam la faptul cum unii oameni se urăsc între ei, neînţelegând că ei reprezintă un tot unitar. Ura faţă de o altă persoană înseamnă întotdeauna sinucidere, deoarece noi suntem unici în plan subtil. în prezent, Orientul şi Occidentul se pregătesc să se unească. Cei care au trăit în Orient într-o viaţă anterioară acum trăiesc în Occident şi invers. în plan subtil, un asemenea schimb a avut loc mereu, iar la suprafaţă această trecere s-a înfăptuit pe calea conflictului şi a fost însoţită de dramă. Se pare că totul este simplu, dar cunoaşterea să desfăşoară foarte lent întrucât întotdeauna avem tendinţa de a lovi decât de a ierta Mă apropii de marele magazin universal şi parchez maşina.

Zâmbesc, aducându-mi aminte de problemele mele din trecut, înainte, când admiram natura, puţin mai mult decât în mod obişnuit. începeau să mă doară rinichii. Când am intrat în magazinele bogate şi frumoase, după douăzeci de minute, au început din nou să mă doară rinichii. Deja ştiam: după douăzeci de minute trebuie să plec repede. Admiraţia faţă de frumuseţe, abundenţă şi bogăţie mă presau la pământ şi îmi distrugeau sănătatea. înainte, în asemenea magazine, aş fi dorit să cumpăr şi să mănânc tot ce era acolo. Educat de puterea sovietică, eu alergam după mărfuri care lipseau şi îmi curgea saliva după o bucăţică gustoasă. Apoi am învăţat să mă uit detaşat la rafturile ticsite cu mâncare. Şi acum nu mai am asemenea dureri.

Cumpăr tot ce am nevoie şi ies din magazinul universal. La ieşire se apropie de mine o femeie cu faţa trasă şi cu o vânătaie sub ochi. „Nu aveţi nevoie să vă duc căruciorul?" - mă întreabă ea politicos. Eu dau din cap: „Bine". Până la maşină sunt doi paşi. Eu descarc şi aşez în portbagaj pachetele, scot din buzunar mărunţişul şi îl pun în palma ei întinsă. în mâna mea a rămas o monedă mai mare. „O să fie cam multişor", - mă gândii eu şi pun moneda înapoi în buzunar. Femeia,
ezamăgită, se uită la cele câteva monede mici şi mă întreabă mirată: »Aşa de puţin?" Şi tot dezamăgită pleacă. în acel

°ment o pală de vânt, îmi smulge şapca din cap şi o °goleşte pe asfalt. De obicei, în asemenea momente reuşesc să prind şapca în aer. Cu o privire bleaga privesc şapca din noroi. „O dată ce a căzut şapca, înseamnă că mândria a crescut" - mă fulgeră o idee clară. Mă urc în maşină şi pornesc încet. începe să mă doară inima şi partea inferioară a stomacului. „Probabil că ea mă urăşte", - am gândit imediat. Am examinat cum arată tabloul în plan subtil. Se pare că ea nu este deloc supărată pe mine. în schimb la mine dispare tendinţa de a dori moartea oamenilor din cauza destinului favorabil. „Mi-a părut rău de bănuţ, - am gândit eu, - iată cum oamenii îşi destramă singuri propriul destin". Cu cât reţii banii cu mai mare zgârcenie, cu atât mai puţine şanse sunt de a-i păstra. Durerea continuă. Merg cu maşina şi încerc să mă rog, dar nu ajută cu nimic. Deschid geamul din mers, scot din buzunar banul şi îl arunc pe fereastră. Durerea trece imediat.

Uneori o faptă corectă înseamnă mult mai mult decât numeroase tehnici de dezvoltare. Continuu să conduc maşina, încercând să nu-mi las atenţia sustrasă. Deocamdată ambiţia, supărarea şi frica în situaţii neaşteptate se manifestă totuşi. Cum pot trata oamenii având asemenea emoţii şi supărări? Este timpul să schimb ceva în mod real.

în februarie, de fapt, m-am gândit că trebuie să termin cu consultaţiile. Ceva eu nu pot înţelege şi nu pot rezolva. Mi-am adus aminte de discuţia din Israel purtată cu câţiva ani în urmă.

— Aici, la noi, locuieşte unul dintre cei mai buni vindecă tori, - a povestit o femeie. - Iată că el a spus că va mai lecui până în 2004 şi apoi va termina cu aceasta pentru totdeauna.

— De ce? - m-am interesat cu curiozitate eu.
acienţilor. Eu am renunţat să mai tratez cu mâna. Am început să lecuiesc cu înţelegerea, dar probabil şi aici am atins limita Văd că astfel nu se mai poate trata. Ce avem pentru azi? înrăutăţirea sănătăţii la sfârşitul consultaţiei şi sentimentul de alunecare în cercetări.

A mai existat o situaţie: sună telefonul. „Vă aduceţi aminte de pacienta care venea deseori la dumneavoastră la consultaţie? La ea a început să se astupe artera de lângă inimă, se învineţeşte şi îi amorţeşte mâna dreaptă. Medicii sunt neputincioşi. Ea se pregăteşte să moară". încerc să înţeleg ce s-a întâmplat întrucât ea a avut un câmp bun. Probleme mai mici cu urmaşii.

La consultaţie i-am spus că totul este bine, iar arterele ei sunt îndesate cu săruri, iar în plan subtil ea era pe moarte. Ce înseamnă atunci întreaga mea diagnosticare şi ocupaţia de vindecare? Eu încerc să diagnostichez acea femeie încă o dată: situaţia neprielnică a urmaşilor s-a mărit în mod evident. Cauza este frica de viitor, depresia, neîncrederea în sine. Tot ceea ce pot să fac acum este să-i transmit informaţia. „Comunicaţi-mi numărul ei de mobil, încerc să intru în legătură cu ea", - spun eu.

Cât de bine au început lucrurile atunci când am scris prima carte. Am avut sentimentul că pot răsturna munţii. îmi aduc aminte când a venit la mine redactorul: „Cartea dumneavoastră probabil că nu va apare. Pe copertă, culorile fac bule de aer. Tipografia refuză să lucreze la carte. în cele din urmă trebuie cumpărată o altă hârtie pentru copertă, iar banii pe care i-am avut s-au terminat. Există numai o singură şansă: trebuie eti în aŞa fe'' încât să se termine cu acest misticism". „în informaţia este destul de importantă, - am răspuns eu. Oricât de ciudat ar părea, eu văd reacţiile în alte lumi. Poate că • colo există sufletele celor morţi şi a oamenilor încă nenăs-uti?! La ei are loc ataşamentul faţă de această informaţie. Eu m să încerc să mă rog pentru a armoniza celelalte lumi cu cartea".

Ascultând dintr-o parte ai spune că este delirul evident al unui nebun. Cartea a mers. S-a tipărit cu aceeaşi maşină, cu aceeaşi culoare, pe aceeaşi hârtie a ieşit o suprafaţă curată şi netedă. Iar până atunci avuseseră loc aproape treizeci de încercări şi nici una reuşită. De dimineaţă, aproape o oră întreagă a trebuit să înduplec muncitorii ca să pornească maşina.

Da, la începutul cercetărilor, deseori s-au întâmplat minuni, iar acum viaţa oferă alte surprize. Eu înţeleg că se năpusteşte asupra mea depresia, mă acoperă precum un pled, paralizându-mi toate acţiunile. Depresia înseamnă dependenţă de viitor. Ceva nu e clar la noi în viitor. La orice zdruncinătură a viitorului eu mă aşez în genunchi şi apoi cad pe spate. Această temă a devenit mai complicată decât mi-am închipuit şi totuşi ce s-a întâmplat cu pacientul? Cum a putut să-mi scape această problemă? E timpul să mă odihnesc şi să fac o baie. Aşa cum este scris într-un best seller cunoscut: „Nu mă voi gândi la

aceasta azi, mă voi gândi mâine!" Şi aşa cum s-a spus în tlrnpuri străvechi: „Nu te frământa Ivanuşka, nu te gândi la
a' culcă-te. Dimineaţa este mai înţeleaptă decât seara".

La probleme este mai bine să te gândeşti dimineaţa, când te afli în stare de delimitare de uman, iar în suflet există multă iubire şi energie. îmi aduc aminte de ziua plecării. La ora noua dimineaţa, şalupa ne duce până la aeroport. Eu ies la şapte dimineaţa pe malul oceanului azuriu. Mă cufund în apă şi înot o jumătate de oră de-a lungul recifului de corali. Răsare soarele şi în acelaşi timp începe să cadă o ploaie măruntă. Eu înot încet, reînnodând mersul obişnuit al gândurilor. „Poate că accidentul cu ocazia tipăririi cărţii a fost un semn? Poate că e timpul să declar o oarecare incompetenţă a mea? îmi aduc aminte de Voznesenie, şi atunci am avut probleme. Dar atunci puteam să trec de la tratamentul cu mâna la viziune şi înţelegere. Atunci eu călătoream pentru a găsi măcar o mică speranţă şi am găsit-o. Unde să mă duc acum? Am venit aici nu ca să primesc un semn. Pur şi simplu sunt foarte obosit. Probabil că această goană de 14 ani şi-a făcut efectul. La urma urmei, eu am început - şi se vor găsi alţii care să continue".

Mă cufund adânc, alungând toate îndoielile. Este bine să te gândeşti în apă, te gândeşti cu întreaga fiinţă, cu întregul subconştient. Intuiţia acţionează de zece ori mai puternic. Fricile şi frământările se duc undeva. Eu continuu să înot mai departe dar e timpul să mă întorc. Mă întorc spre ocean şi arunc o privire de adio, văd un imens curcubeu întins pe întregul orizont, un curcubeu plin, clar, de la un capăt la altul- Trec câteva minute, curcubeul nu se împrăştie. Treptat, alături de acesta apare încă unul. El se extinde încet, ocupând întregu ,-izont. îmi pare rău că nu am o videocameră. Pentru prima oară în v'a$ v^ contoP'rea a două curcubee. O privelişte uluitoare: ele ies din ocean şi intră în ocean. Timp de aproximativ zece minute ele continuă să strălucească, după aceea dispar. Mă apropii înotând de coasta pustie. E linişte. Toată lumea doarme încă, pe plajă - nici un suflet. Această jmacTjne mi-a fost chipurile hărăzită numai mie. Peste câteva ore aud vuietul egal al turbinelor avionului. Şi oceanul fără margini care încă nu demult m-a primit în braţele sale, a dispărut în trecut. Eu mă întorc acasă ca să termin cea de-a opta carte.

A trecut timpul. Cartea a ieşit. A trecut prezentarea în Piter şi Moscova.

După ce am sosit, mi s-a comunicat telefonul pacientei. Iată că eu vorbesc cu ea la telefon.

— Vi s-a comunicat că s-a înteţit tema viitorului? - întreb eu.

— Da-da, - răspunde ea. - Eu am îndepărtat frica şi îndoiala, mi s-a făcut mai bine.

— Frica permanentă în faţa viitorului poate să cauzeze probleme cu inima, - spun eu. - La dumneavoastră nu demult s-a descoperit îngustarea artelor?

" Da, nu a fost vorba de îngustare acolo, nu vi s-a comunicat corect, nu a fost nici o depunere de săruri. După Ll (|ma şedinţă eu m-am simţit minunat, dar înainte de Anul

Nou

m-am îndrăgostit de un tânăr. El m-a prevenit că mai are ' c'neva, dar eu într-un fel nu am acordat acestui lucru atenţie. După Anul Nou, el a adus-o şi pe ea şi toate speranţele mele s-au prăbuşit deodată. Eu am încercat să accept totul, dar nu an putut, apoi a început să mă doară inima, iar acum îmi amorţeşte mâna.

— Am înţeles, - spun eu. - Când dumneavoastră vă rugaţi în permanenţă, vă puteţi însănătoşi grabnic, dar dacă nu vă comportaţi corect, vă puteţi îmbolnăvi tot aşa de grabnic. Dacă în sufletul dumneavoastră există frică şi depresie, mai bine vă ocupaţi de antrenamentul autogen. Puteţi să vă adresaţi lui Dumnezeu atunci când aveţi în suflet iubire, iar pentru aceasta trebuie să vă delimitaţi şi să eliminaţi totul.

Dacă noi năzuim către Dumnezeu, atunci ne verifică puterea iubirii faţă de toate celelalte. Dacă noi trecem verificarea, atunci are loc o schimbare reală atât în noi, cât şi în destinul nostru. Concurentul esenţial al iubirii este viitorul. Rădăcinile dorinţelor provin de acolo. Dumneavoastră aţi avut posibilitatea să păstraţi iubirea atunci când viitorul s-a prăbuşit împreună cu toate planurile, toate scopurile şi toate năzuinţele dumneavoastră dar nu aţi reuşit să o faceţi. Nici o nenorocire. Principalul lucru este că aţi încercat să reţineţi iubirea. Capacitatea de a păstra iubirea înseamnă deja salvarea ei. Victoria în plan subtil. O asemenea purificare vi s-a dat dintr-un simplu motiv - copiii. Ei sunt deja în viitorul dumneavoastră.

Copiii sănătoşi se nasc atunci când iubirea e mai importantă decât viitorul.

Iubirea este ploaia de aur. Pentru ca să poată să apară p lume copiii noştri şi să primească iubire, noi trebuie să sim, uperioritatea iubirii asupra a tot ceea ce vedem, simţim, înţelegem ca şi asupra a tot ceea ce nu vedem, nu înţelegem şi nu simţim.

La sfârşitul Iui aprilie am decis să fac o nouă consultaţie. Poate, în decursul consultaţiei, ajutând pe alţii, eu voi înţelege ceva. încă înaite de sosire m-au sunat şi mi-au comunicat o veste nu prea plăcută.

— îl ţineţi minte pe pacientul care trebuia să vină la dumneavoastră la consultaţie?

Mi-au comunicat numele şi prenumele lui.

—Sigur, ţin minte, - răspund eu. - în principiu, situaţia lui nu a fost rea.

—El a fost învinuit de tentativă de omor, acum este închis şi cercetat.

—Soţia lui a citit cărţile mele?

—Da, desigur, ea s-a uitat şi la videocasete.

—Transmiteţi soţiei că tot ce s-a întâmplat este legat de starea ei spirituală. Tema dorinţelor a depăşit la ea nivelul periculos. Nu ştiu din ce motiv la ea nu au trecut pretenţiile profunde faţă de soţ. Ea nu a putut să depăşească dependenţa de dorinţe. Aceasta este legată de viitor, de idealuri, de speranţe. O incapacitate totală de a suporta prăbuşirea v»torului. Aceasta a început să treacă la copii ceea ce îi Provoacă prăbuşirea viitorului prin întemniţarea soţului.

un proces curios are loc cu ocazia cufundării în somn şi 11 e-Când sunt pe cale să adorm, un timp oarecare, îmi urmăresc gândurile. Tabloul lumii începe să se dărâme încet După aceea se adevereşte că el nu s-a dărâmat, ci pur şi sinip!u s-au schimbat legăturile între evenimente şi obiecte. Tabloul general lipsit de logică, stupid, trăieşte. Principiul masculin trece în cel feminin. Conştiinţa se dizolvă în haos. Dar, se constată că ea nu s-a dărâmat, ci s-a schimbat. Pentru menţinerea funcţiei conştiinţei este necesară energia. în somn, raza cuprinderii evenimentelor se măreşte impetuos. Straturile exterioare ale conştiinţei se frânează deodată. O informaţie de neînţeles poate deveni periculoasă. Dar dacă ne gândim în permanenţă la ceva,

dacă impulsul se păstrează prin destindere totală, atunci el continuă să existe şi se realizează în somn.
Conştiinţa este legată de încordarea muşchilor. De fapt, noi gândim prin situaţii. Priviţi gândurile dumneavoastră din exterior. La baza oricărei gândiri stă situaţia-acţiune. în mod corespunzător are loc încordarea muşchilor. Dacă gândul începe să lupte cu mersul actual al evenimentului în plan profund, atunci are loc o supraîncărcare a fizicului. O neaccep-tare interioară totală a situaţiei înseamnă lupta cu universul. După aceea începe hemoragia cerebrală, infarctul, degradarea organelor şi a muncii. De aceea, una din principalele reguli ale sănătăţii este perceperea voinţei proprii, a dorinţelor şi gânduri-lor ca pe un sentiment secundar. Rugăciunea „Tatăl Nostru începe genial. Acceptarea deplină a voinţei Divine şi supunerea acesteia însemnă eliminarea frământărilor referitoare la viitor. Eliminarea pretenţiilor faţă de trecut. în consecinţă, i conturează armonia sufletului în relaţiile faţă de toate aspecte < t'rnpijlui.
Astfel, gândul este situaţia. Mi se naşte o dorinţă, încep să mă gândesc cum să o realizez. O situaţie închipuită se schimbă cu cealaltă. Un gând îl completează pe celălalt. Dorinţa mea este un potenţial între cauză şi efect. Dorinţa este de asemenea o situaţie. Numeroasele gânduri se unesc într-o situaţie, corespunzător intenţiilor mele. Pentru a atinge un oarecare scop, trebuie să construiesc mersul evenimentelor în univers. întrucât scopul final al întregului şir de evenimente din univers este întoarcerea la cauza primară, acea ierarhie a scopului trebuie să fie formată în mod corespunzător. Dacă toate scopurile şi dorinţele noastre se aşează într-o orientare finală spre unirea cu Dumnezeu, atunci în cazul contradicţiilor exterioare noi păstrăm unitatea interioară cu întregul univers. Noi ne înscriem în legea unităţii şi luptei contrariilor şi ne dezvoltăm în mod armonios. Ziua energia este consumată de către conştiinţă, o mică zonă controlabilă care intră în contradicţie cu lumea înconjurătoare. Pentru ca această contradicţie să nu fie fatală, noaptea trebuie să tindem spre unitate cu întregul univers. în acest caz, multe depind de lucrurile la care ne concentrăm înainte să adormim. Emoţiile ultimelor două ore intră în subconştient. Dacă noi toată ziua suntem însă încordaţi, atunci întregul negativ pătrunde de asemenea în somn. Conflictul exterior care ne împinge spre

ezvoltare devine interior. Hotărârea e simplă: înainte de somn, ebarasaţi-vă de toate, îndepărtaţi toate planurile şi speranţele, e 'minaţi problemele, renunţaţi la plăceri. Adică o destindere u a a muşchilor şi a gândirii. întâi rugăciunea, după aceea somnul. Câţi ani din viaţă au trebuit să treacă pentru ca noi sâ înţelegem acest lucru! Mulţi ani eu am adormit gândindu-rnâ numai la cunoaşterea lumii. Mă trezeam finalizând o altă idee. înţelegerea am atins-o, dar se pare că acum un sistem superior care există chiar în somn nu-mi permite să mă dizolv într-un nou ocean de informaţii.

Astăzi am consultaţii. Mă trezesc încet. Fixez perfectarea unor idei pe care le-am gândit în somn. Este o hotărâre interesantă şi neaşteptată. Conştiinţa se angajează încet în rotaţii. îmi aduc aminte de nişte întrebări interesante care mi-au fost puse prin Internet şi prin notiţe. Nu ştiu de ce mi-am adus aminte de reformele patriarhului Nicon. Şi deodată m-am gândit de ce în timpul rugăciunii degetul mare, arătător şi mijlociu se unesc ? Pe icoane însă, Iisus ţine altfel degetele. Degetul mare este unit cu degetul inelar, iar degetul mijlociu şi arătător sunt îndreptate în sus. De ce la catolici acest canon s-a păstrat, iar ortodocşii s-au îndepărtat de el? La suprafaţă poate exista orice explicaţie, dar dacă privim în plan subtil? De ce ortodocşii poartă inel de logodnă pe degetul inelar de la mâna dreaptă, iar catolicii pe mâna stângă? De ce totuşi Hristos ţine degetele tocmai aşa? în general, este asemănător cu unirea degetelor yoghinilor în timpul meditaţiei. Numai degetul mic nu este strâns, ci desfăcut.

Probabil că totuşi există o oarecare legătură între degete ş starea interioară. Căci mâinile sunt legate de gândire, acţionăm totdeauna cu mâinile. Mişcările lor active conştiinţa. Eu am observat că trebuie să jumulesc ceva cu mâna atunci când gândesc. Iată de ce călugării numărau mătăniile. Era mai uşor să se concentreze asupra năzuinţelor interioare. Prin mână se scurge cel mai mare flux de energie întrucât tocmai mâna participă în primul rând la procesul de creaţie. Această energie intră în interacţiune cu lumea înconjurătoare. Interesant, energetica se deosebeşte oare la fiecare deget?

începem cu degetul mic. Cel mai slab şi cel mai mic deget. Ce a spus Lao Tze? - „Tot ce este slab şi fără apărare învinge pe cel

tare şi puternic". Noi ne naştem slabi şi fără apărare. Cel slab şi cel fără apărare înving pentru că de partea lor se află viitorul. Iar cel puternic are puţin viitor. Caracteristicile unei rezerve mari de viitor sunt lipsa de apărare şi elasticitatea. într-adevăr, de ce să te aperi în prezent dacă eşti apărat în viitor? Lipsirea de apărare în prezent obligă conectarea şi orientarea mai intensivă asupra viitorului. A conduce prezentul prin viitor - degetul mic este mai degrabă legat de viitor. Oponentul acestuia este degetul mare, legat de trecut şi de prezent. Ce exprimă celelalte trei degete? Să încercăm să le modelăm în conformitate cu cercetările mele. Cu cât mai amplu este contactul cu viitorul, cu atât mai mare este potenţialul dorinţelor, cu atât mai multă energie se emană pentru realizarea lor. Astfel, contactul cu viitorul naşte energia, în primul rând er>ergia sexuală şi sentimentală. Pentru aceasta răspunde deja egetul inelar. Energia sexuală se transformă în toate genurile e dorinţe care contribuie la adaptare. A schimba lumea, a se a etc- sunt funcţiile degetului mijlociu. Treptat dorinţa se transformă în conştiinţă şi de asta răspunde degetul arătător Conştiinţa se transformă în bunuri materiale legate de destin de bunăstare etc. O instabilitatea superioară o are degetul mic Degetul mare este mai inert şi mai stabil decât toate degetele Rezultă că în mână se reflectă de asemenea interacţiunea a două curente de timp. De ce în Orient, în timpul meditaţiei, se strâng degetele inelar cu cel mare. Probabil că pentru a se delimita de lumea materială şi sentimentală şi a pătrunde în planuri subtile. Are loc amplificarea contactului cu viitorul şi activizarea conştiinţei. Aceasta dă un impuls puternic pentru dezvoltarea spiritualităţii. în creştinism, degetul mic este strâns, înseamnă că în acel moment, probabil, contactul înalt cu viitorul putea deja să intre în contradicţie cu iubirea. Tot ceea ce este necesar la începutul dezvoltării, într-o perioadă oarecare, poate fi inutil iar apoi periculos.

La început, creştinismul a unit concepţiile religioase şi ştiinţifice. Pe de o parte, Hristos a judecat raţional şi ştiinţific, posedând o largă cunoaştere ştiinţifică şi s-a autointitulat „Fiul Omului". Pe de altă parte, a perceput Divinul în propria persoană. A demonstrat acest lucru tuturor păstrând Divinul prin distrugerea consecventă a umanului. Orientul a trăit spiritual iar Occidentul material. Hristos a rostit fraze ciudate la prima vedere. Pe de o

parte, despre imposibilitatea bogatului de a simţi Divinul, detaşarea de bunurile materiale a permis perceperea fericirii. Dar în acelaşi timp există fraza: „fericiţi cei săraci cu duhul". De când e lumea, Divinul s-a opus materialismului şi s-a unit cu spiritualitatea. Pentru oamenii acelor epoci a fost deosebit de greu să perceapă opoziţia njvinului şi spiritualului. De asemenea, a fost deosebit de greu să vadă Divinul în uman. Dumnezeu a fost întotdeauna dincolo de toate sau în ceruri sau a îmbrăcat diferite chipuri. EI a pedepsit, a răsplătit, a distrus, dar întotdeauna a fost în afara omului, iar omul închinându-se Lui a dorit şi a încercat să-i semene. Creştinismul a dat o nouă înţelegere Divinului. Se pare că Dumnezeu poate să sălăşluiască în om şi prin aceasta umanul poate să trăiască şi să se dezvolte. Dumnezeu iubeşte şi îngrijeşte. Şi prejudicierea corpului de dragul salvării sufletului care ni s-a părut osândă şi pedeapsă, a început să arate ca o manifestare a grijii supreme. Pe de o parte, este cu totul uman şi pe undeva un comportament şocant care contrazice principiile spirituale adică dezvoltarea şi menţinerea spiritualităţii, iar pe de altă parte o asemenea iluminare şi un asemenea nivel de înţelegere la care nici n-au visat cei care şi-au consacrat întreaga lor viaţă dezvoltării spiritualităţii. Acestea au fost nişte seminţe care acum două mii de anii nu au putut răsări. Adică, mai corect spus, seminţele au răsărit, iar roadele pot apare numai acum. Probabil că cea de-a doua apariţie a lui Hristos va însemna de fapt înţelegerea spuselor lui, a ceea ce s-a întâmplat cu El şi cu cei apropiaţi Lui. Dar atunci, judecând după toate, în primele secole ale erei noastre a fost imposibil să se menţină în conştiinţă două metode opuse de gândire. Acestea au dus la o imensă cantitate de interpretări şi au mceput să distrugă unitatea comunităţilor. Probabil că de aceea Niceea în cadrul Primului sobor universal s-a hotărât distrugerea întregii literaturi, a tuturor izvoarelor care au vorbit despre natura umană a lui Hristos. încercând menţinerea în acelaşi timp a logicii umane şi Divine, omul a alunecat treptat spre uman. Divinul s-a degradat, iar umanul 1-a umbrit în mod activ. Este posibil ca acest proces să fi devenit destul de amplu. Pentru salvarea creştinismului de la degradare, au hotărât menţinerea Divinului şi înlăturarea umanului. Logica umană a încercat încă un timp îndelungat să urce.

Gândurile mele pentru o oarecare perioadă se împrăştie şi eu aştept să văd când se vor aduna la un loc. încerc să mă întorc la gândurile întrerupte. Ah, da, mi-am adus aminte. De ce ortodocşii fac cruce cu degetul mare, arătător şi mijlociu puse la un loc. Asta de fapt constituie închiderea nu numai a aspectului material, dar înseamnă că în ortodoxie concentrarea asupra conştiinţei şi spiritualităţii este crescută. Este pe deplin logic. Atunci când creştinismul, după soborul din Niceea, a fost privat de dialectică, viitorul şi trecutul unite în Divin într-un tot unitar au fost nevoite să se întoarcă la starea anterioară şi să se despartă în două curente. Primul orientat spre viitor, adică principiul spiritual, al doilea spre trecut, adică principiul material. Aripa orientală a creştinătăţii pleacă la Constantinopol, iar cea occidentală rămâne la Roma. Partea dreaptă a corpului este legată de viitor, de aceea ortodocşii poarta verigheta pe mâna dreaptă, reprimând dorinţele sexuale in cadrul căsătoriei. Partea stângă este legată de prezent şi trecut. de aceea catolicii poartă verigheta pe mâna stângă. Intruca rtodoxia este atrasă spre o spiritualitate mai mare, una din rincipalele probleme care pot apare este critica şi condamna-altor religii şi, în mod corespunzător, mândria. Prin aceasta robabil că se poate explica acea criză care a avut loc în Biserică până la revoluţii, urmată de nenorocirea care s-a întâmplat apoi cu Biserica.

Catolicismul, dimpotrivă, s-a cufundat în feminin, material si principiul occidental. Acest lucru a condus la înflorirea gândirii logice, a dezvoltat cultura materială, dar prin aceasta a accentuat tema dorinţei sexuale, a geloziei şi dependenţei de bani. însă dacă preoţilor ortodocşi li s-a permis să aibă familie, celor catolici le este interzis acest lucru. Concepţia religioasă pur şi simplu nu ar fi supravieţuit. Când credinciosul şi-L închipuie pe Creator ca pe un părinte, prin intermediul principiului masculin, concentrarea asupra vieţii, dorinţelor, sexualităţii se înfrânează la el. Aceasta duce la o înclinare în direcţia spiritualităţii, după care spiritul năzuieşte spre material. Dacă însă Creatorul este perceput prin intermediul principiului feminin, atunci are loc amplificarea dezvoltării materialului cu distrugerea spiritualului, adică nu va fi armonie întrucât lipseşte interacţiunea a două principii primordiale - masculin şi feminin. Când am examinat în plan subtil perioada apariţiei

islamului, s-a format un tablou curios. Catolicismul, cu rientarea sa subconştientă asupra sentimentului şi bunurilor enale, a început involuntar să dărâme energetica întregii
Pe. Acesta a fost periculos pentru zonele de sud cu energie înaltă, cu sexualitate şi dorinţe. Şi atunci s-a născut religia care are ca prioritate principiul masculin, adică islamul. Islamul s-a născut cu o limitare accentuată a sexualităţii sentimentalismului, ceea ce a permis în plan subtil restabilirea armoniei, întrucât ortodoxia s-a dus în Orient iar interacţiunea a două contradicţii s-a micşorat.

La catolici, sărbătoarea principală este Crăciunul. Are loc o mai mare concentrare asupra aspectului uman, asupra naşterii însăşi. Aceasta măreşte concentrarea asupra bazelor vieţii şi a dorinţelor. La ortodocşi principala sărbătoare este Pastele Domnului, învierea lui Hristos, adică descoperirea Divinului în uman, prioritatea Divinului asupra umanului. Probabil că de aceea până în zilele noastre, în Ierusalim, în timpul Paştelui, în Biserica Mormântului Domnului, se produce pogorârea focului sacru şi Binecuvântat. Iar în cea catolică, în timpul Crăciunului nu se petrec miracole deosebite. Judecând mai departe, în catolicism şi în ortodoxie trebuie să se coacă o criză care să le împingă spre depăşirea principiilor material şi spiritual. Despre aceasta mărturisesc în principiu scandalurile legate de preoţi-pedofili şi homosexuali în Biserica Catolică, ca şi problemele din bisericile ortodoxe pe care aceasta încearcă să le tracă sub tăcere. Această criză trebuie să împingă concepţia creştinilor spre acele adevăruri pe care le-a prezentat Iisus Hristos, şi $Pre acea înţelegere care va ajuta să se unească toate ramurile creştinismului.
atingând interesele unor fiinţe vii destul de îndepărtate. Şi mai periculoasă devine perfecţiunea atunci când primesc o informa-ţie preţioasă, iar grupul de oameni începe să se conecteze în plan subtil. Atunci câmpul meu începe să se destrame văzând cu ochii. Pentru binele făcut noi plătim cu urmări mult mai grave decât pentru un rău. îmi aduc aminte din nou de mitul despre Prometeu. Binele pentru suflet este mult mai periculos decât răul.

Nu demult am auzit următoarea frază: cum ar trebui să fie energetica Las Vegas-ului dacă ea este aşa de teribilă la New York - inima economică a Americii! De fapt, acolo energetica

este minunată. Acolo este o atmosferă de sărbătoare, bucurie şi veselie iar în acelaşi timp te dezbracă până la ultima aţişoară. Totul este făcut pentru ca omul să se frământe mai puţin atunci când îşi ia rămas bun de la bani. Minunată psihoterapie! Şi ce dacă v-aţi îmbolnăvit - zburaţi la Las Vegas. Vă însănătoşiţi dintr-odată. Nu am pierdut nimic întrucât nu m-am pregătit să câştig. îmi aduc aminte de o discuţie cu proprietarul unuia dintre cazinouri. „Cel mai periculos client pentru noi este un pensionar bogat, - a împărtăşit el. - El nici nu este ataşat de dorinţa de a câştiga, nici nu se frământă când a pierdut".

Gândurile se întorc iarăşi la situaţia actuală. Aşadar, din nou despre societatea viitorului. Ce am făcut din nou? Şi înţeleg-Am găsit o idee reuşită. De ce eşti pedepsit aşa de crunt pentru binele făcut? Poate că este bine să abandonez aceste cercetări Cauza este aceeaşi - dependenţa He viitor. Nicidecum nu pot rezolva această temă. Deci, de ce Dumnezeu te pedepseşte pentru binele făcut oamenilor?

Să judecăm logic. A salva un muribund reprezintă un bine. A hrăni un flămând este un bine. A salva şi a hrăni un sănătos şi un sătul oare e tot bine? E puţin probabil. Acele bunuri pe care omul nu le-a câştigat dar le-a primit, pot să-1 omoare. Mai pe scurt, dezvoltarea cu anticipaţie este un pericol mai mare decât pierderile şi problemele. în principiu, cine este necuratul? Este un înger care i-a depăşit pe toţi în dezvoltare, în aşa fel încât s-a îndepărtat de întreaga esenţă a Divinului şi a uitat de ea. Adică, o dezvoltare în grabă este diavolismul, destrămarea structurilor subtile. Dacă există însă iubire suficientă, o asemenea dezvoltare nu ucide. Concluzia este simplă: dezvoltarea religioasă morală trebuie să o depăşească pe cea tehnică. în clasele mici, copiilor trebuie să li se educe în primul rând sufletul iar după aceea încărcat creierul. Eu am văzut şi am diagnosticat pericolul care-1 paşte pe un copil cu dezvoltare mintală prematură. Din punct de vedere emoţional el nu s-a maturizat ca om şi deja l-au sugrumat cu obiceiuri tehnice şi accelerarea dezvoltării capacităţii. La mine probabil că este aceeaşi problemă. în fiecare dimineaţă eu la început gândesc, d'agnostichez, analizez, iar apoi mă rog. Asta înseamnă că în °nce gândire a mea, chiar şi cea mai corectă există o orientare nculoasă. Concluzia e simplă: Dumnezeu nu pedepseşte u bine.

Pur şi simplu noi percepem totul superficial, S|aerăm drept un bine ceea ce apoi poate ucide iubirea.
înseamnă că adevăratul bine constituie nu ceea ce lucrează pentru dezvoltarea şi întărirea vieţii noastre, ci ceea ce lucrează pentru descoperirea şi întărirea iubirii în suflet. Dezvoltarea constituie un bine atât timp cât urmează iubirii.

Noţiunile de „conştiinţă" şi „morală" au degenerat în prezent şi lucrează nu pentru iubire ca o normă superioară de unire ci pentru interesele unor grupuri. în socialism, moral a fost tot ceea ce a lucrat pentru sprijinirea acestui sistem. Morala socialistă a acţionat asupra distrugerii iubirii. în fascism, moralitatea a acţionat în interesul unui grup de oameni uniţi după trăsături naţionale. O asemenea moralitate a permis distrugerea vieţii, a iubirii în orice dimensiuni. în America zilelor noastre moralitatea acţionează asupra statului şi reprezintă ceva între morala socialistă şi fascistă. Interesele de corporaţie care unifică pe principiul banilor şi bunăstării elimină iubirea care ajută la unirea şi supravieţuirea tuturor. Probabil că este timpul să înlăturăm sloganul: „Noi credem în Dumnezeu" de pe dolarul american.
în Rusia contemporană, unificarea la nivel teritorial a limbii şi culturii ca şi, printre altele, a banilor s-a dovedit a fi complet instabilă. Acum în Rusia înfloreşte morala de clan. Grupurile mafiote, financiare şi politice posedă o morală aproximativ asemănătoare cu cea fascistă. Ea poate fi numită morală de trib. Adică se unesc pentru a supravieţui. Iată că de fapt este una din pârghiile ce duc la apariţiei unei astfel de noţiuni cum ar * moralitatea. Este adevărat că noţiunea de „conştiinţă" nu es nierdutâ definitiv în Rusia. Este natural că aceasta nu se întâmplă la nivel de stat. Năzuinţa neclară şi obscură către Dumnezeu, năzuinţa către iubire şi unitate a existat dintotdeauna la poporul nostru. Din aceasta se poate naşte ceva jmpOrtant. Este clar că în ultima vreme nivelul înţelegerii problemelor a crescut brusc în societate. în emisiunile de televiziune pot fi văzuţi analişti străluciţi care nu bat apa în piua. ci vorbesc clar şi concret. Se dezvoltă înţelegerea strategică şi gândirea distrusă în socialism. Atunci nu era nevoie de ea. Atunci tot viitorul a fost descris pentru totdeauna de clasicii marxism-leninismului.

în general, socialismul încetăţenit cu succes în Rusia, a însemnat o încercare de creare a gândirii strategice. De ce nu au fost în Rusia filozofi puternici până la revoluţie? Probabil pentru că orice filozof ajunge inevitabil la înţelegerea noţiunilor de „Divin" şi „uman". Şi aceasta constituie impactul superior al gândirii strategice. întrucât Biserica s-a răzbunat sever pe cei ce au gândit altfel, temându-se de concurenţă, judecând după toate a fost destul de periculos să fii filozof. Intre timp elita intelectualităţii poate supravieţui în condiţii foarte prielnice. Probabil că socialismul a apărut ca o opoziţie faţă de concepţiile bisericeşti, de aceea la ideologii socialismu-ll'i a existat o asemenea ură faţă de Biserică. Biserica nu a reuşit să unească ţara. întrucât Rusia a fost o ţară multinaţiona-
a Şi multilingvă, ideile naţionale nu au acţionat. Nu au apărut o Widire strategică şi idei ample care să unească ţara. Iar ideile OC|alismului au existat pe un teren propice.

Dacă primul război mondial ar fi început în momentul răspândirii socialismului, societatea ar fi putut să se unească într-atât încât ideile socialismului n-ar fi prins rădăcini. Dar Rusia a fost târâtă în războiul mondial când deja era scindată în clanuri şi grupuri. Bolşevicii au reuşit să unească Rusia. Dacă s-a întâmplat acest lucru, înseamnă că trebuia să se întâmple. De ce era nevoie de o asemenea cantitate de sânge şi morţi de dragul sentimentului de unitate? în aceasta se ascunde un oarecare paradox. Printre altele, dacă amintim particularităţile dezvoltării şi pieirii civilizaţiei, atunci acest paradox dispare. Să ne aducem aminte de hieroglifa orientală. Universalul naşte particularul. Din întregul unitar se desprind detaliile. Orientul gândeşte prin noţiuni de unitate şi prin imagini. Occidentul prin noţiuni discrete. La început, savanţii nu au putut înţelege următorul fenomen. în cazul traumatismelor cerebrale, care au distrus gândirea logică, un european a pierdut posibilitatea de a scrie cuvinte, iar chinezul continua liniştit să deseneze hieroglife. Orientul este mai mult orientat spre viitor. Cu cât este mai mare sentimentul unirii, cu atât mai amplă este dimensiunea interacţiunii în viitor. Orice civilizaţie se dezvoltă din blocul informaţional, din sămânţa şi pachetul viitorului. Apoi religia şi filozofia se transformă în ştiinţă, care începe si "gândească" cu noţiuni materiale separate. Se dezvoltă logica, adică ştiinţa despre interdependenţa diferitelor procese petrecute în timp şi

spaţiu. Are loc înflorirea civilizaţiei Religia şi filozofia devin cultură, iar cultura se transforma » civilizaţie şi civilizaţia piere. Dacă ea piere ca structu informaţională, politică şi economică dar prin aceasta poporul supravieţuieşte, atunci este posibilă o nouă conectare la viitor, formarea unei seminţe noi şi apariţia unei noi civilizaţii.

Care pot fi condiţiile de apariţie a noii civilizaţii? Trebuie să fie în contact cu unitatea superioară care asigură un mare bagaj de viitor, adică iubire de Dumnezeu, credinţă în Dumnezeu, năzuinţă către Dumnezeu, cunoaşterea lui Dumnezeu, introducerea Divinului în toate, înţelegerea voinţei Divine, sentimentul unităţii depline cu întregul univers, contact intensiv cu viitorul, o nouă înţelegere a lumii, formarea gândirii strategice, perceperea religioasă şi filozofică a lumii, înflorirea culturii şi dezvoltarea civilizaţiei. Ceea ce are loc în lume în ultimii o sută de ani este o înţelegere intuitivă a faptului că civilizaţia actuală va pieri. Deşi de sus se frânează orice descoperire tehnică prin care să se facă un salt de neînchipuit înainte, civilizaţia pierde totuşi treptat iubirea. Apar încercări febrile de a restabili nivelul unităţii. De aici explozia ideilor şi concepţiilor socialiste, fasciste, religioase, de clan şi mafiote. Lumea se îndreaptă spre unitate şi iubire. Procesul este destul de chinuitor dar legic şi necesar. Gândurile mele sunt sustrase de o durere în stomac. Ah, da, am uitat de tot viitorul umanităţii. în informaţiile pe care eu le P°t tipări există un oarecare pericol, dar totodată şi un folos eterminat. Care este totuşi acel pericol? Diagnostichez. Apare faţă de viitor şi faţă de sine. propriei persoane. Nu reuşesc nimic. Oare să mă împuşc?" Când explic unor asemenea pacienţi că nu trebuie să cadă în depresie, că aşteptarea şi frica sunt cauza acestei stări, atunci şi eu mă simt mai bine. Apropo, de data aceasta, în plan subtil omenirea viitorului arată straniu. Din ea se desprinde încă un grup mic. Interesant, ce fel de oameni sunt aceştia? Cum să ghicim, de ce sunt ei diferiţi de viitorul omenirii? Trebuie să vedem de ce sunt ei legaţi. După caracterul legăturilor determinăm funcţiile lor şi după diferenţă şi funcţii determinăm prin ce se distinge acest grup de omenirea viitorului.

Diagnostichez şi văd un tablou curios în plan subtil. Acest grup de oameni este legat de Venus în viitor. Se pare că peste aproximativ 600 de ani începe colonizarea „vecinei noastre". Iar

peste 1000 de ani începe asimilarea stabilă. Deci civilizaţia noastră va da o nouă civilizaţie venusiană. Nu este exclus ca în acelaşi fel civilizaţia marţiană, care a pierit, să se fi transferat pe Pământ. Astăzi, o asemenea civilizaţie care piere şi renaşte este Rusia. Dar noi ne apropiem de acel moment, când pentru salvarea omenirii nu ne trebuie o filozofie naţională, care la urma urmei este ucigătoare. Este nevoie de un nivel mult mai înalt. Apropo, ideea socialistă de unitate a tuturor oamenilor de pe Pământ şi-a jucat rolul său pozitiv şi poporul rus, care în general este privat de obiceiul de a gândi în mod îngust, naţional, este gata să creeze şi să accepte o asemenea gândire. Rusia se află într-o situaţie interesantă. Pe de o parte, există un nivel intelectual şi cultural deosebit de înalt, pe de altă parte o economie în stare critică. Aşa cum a spus Lenin: „Cu cât este mai rău, cu atât este mai bine". Astăzi, pentru a supravieţui, Rusia trebuie să dezvolte activ tehnologii noi. Şi cu cât recunosc mai clar savanţii şi politicienii că resursele naturale se epuizează, cu atât mai mari sunt şansele de refacere radicală în toate domeniile.

Pentru prima dată în istoria omenirii noi am devenit un tot unitar pe întreaga planetă. Noi putem pieri mâine sau renaşte, în situaţii critice omului i se deschid posibilităţi superioare. Probabil că ele se vor deschide acum pentru întreaga omenire. De fapt, principala posibilitate superioară, care se deschide pentru fiecare este dobândirea acelei stări care se poate numi iubirea Divină din inima fiecăruia dintre noi.

într-o mică încăpere s-au adunat pacienţii. Intru şi încep să prezint o lecţie scurtă.

înainte de a primi, la început omul pierde. Cu cât trebuie să primească mai mult, cu atât mai severe sunt încercările anterioare. Dacă la om capacitatea de a accepta orice boală este mare prin păstrarea iubirii, atunci aceste încercări au loc numai în plan subtil, fără să se dubleze în plan exterior. însă dacă posibilitatea de a păstra iubire nu este mare, atunci încep neplăcerile, boala, etc. Acum se apropie spre noi viitorul luminos. Nivelul capacităţilor şi a posibilităţilor omenirii în viitorii zece ani va creşte inimaginabil. Orice dezvoltare are loc forţat într-o măsură mai mică sau mai mare. v-and creşte mai mult avântul fericirii, omului îi rămân două ■eşui: fle năzuinţa conştientă către Dumnezeu şi iubire, fie pierderea parţială sau

totală a ceea ce el nu merită. Dacă fundaţia casei este calculată pentru cinci etaje iar conducătorul şantierului a construit zece etaje şi îl începe pe al unsprezecelea, fericirea lui de multe etaje nu va ţine mult. Pentru a păşi în ziua de mâine noi nu trebuie să avem agresiune faţă de ea. Dacă noi trebuie să primim bani şi acest lucru este însoţit de frică, ură, regrete, îndoieli - obţinerea banilor duce la îmbolnăvire. Frământările pentru viitor, frica permanentă pentru ziua de mâine, gândurile macabre despre sine şi despre viitor sunt acele semne care privează şansele de a primi viitorul. De aceea, prin pocăinţă eliminaţi în primul rând agresiunea faţă de iubirea legată de viitor. Dumneavoastră trebuie să percepeţi caracterul secundar a ceea ce are loc mâine sau în viitor în comparaţie cu iubirea. începeţi.

Trec în camera de alături şi după un timp intră primii pacienţi. O pereche căsătorită. Eu îl recunosc pe bărbat, el a fost la mine la consultaţie. „Tentativă de omor", - îmi aduc aminte eu.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, mă adresez eu lui.

— După cum vedeţi, am fost eliberat din arest, - zâmbeşte el - cu toate că eu eram pregătit să rămân în arest. Aşa mi-au şi spus.

— Şi totuşi ce s-a întâmplat?

Ţineţi minte, a avut loc un atentat la viaţa conducătorului regiunii. Trebuia găsit un posibil ucigaş. Dacă nu-1 găsesc, miliţia va avea probleme. I-au adunat pe cei suspecţi şi un martor m-a indicat pe mine. Investigatorii mi-au explicat că este vorba de o problemă politică. "Trebuie neapărat găsit un vinovat. Astfel, tu trebuie să fii închis." Am avut însă noroc. Eu mă ocup de afaceri, am relaţii, am prieteni şi s-a iscat zarvă. De aceea, miliţia a început să aibă îndoieli.

— Şi ce s-a întâmplat cu martorul care v-a indicat pe dumneavoastră? - am întrebat eu cu uimire. - A fost pus oare?

— Nu ştiu, - a răspuns el. - Dar după aceea, după ce m-a indicat pe mine, eu m-am apropiat de el, i-am strâns mâna şi i-am spus: „Nu vă port pică". La aceasta, cei prezenţi au făcut ochii mari. Situaţia a fost atât de ridicolă, dar eu am înţeles că port în mine un ghinion evident. De aceea, nu am avut pretenţii faţă de nimeni. Sunt condus în carceră, iar în buzunarul meu se află cartea dumneavoastră. Au început să ne scotocească. Paznicul găseşte cartea şi citeşte: „Lazarev. Diagnosticarea

karmei". îi face semn celuilalt paznic, arătându-i cartea. „Uite-te, - spune el, - acesta e deja al cincilea".

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— Păi, mi-au dat drumul. Deşi, la drept vorbind, eu nu am mai prea sperat. Probabil că în mine ceva s-a schimbat.

Bine, - spun eu. - Despre logica umană existentă în statul nostru nu vom vorbi deocamdată. Când m-au sunat, eu am diagnosticat-o pe soţia dumneavoastră. în câmpul ei a existat moartea soţului sau exprimându-mă mai frumos, starea psihică interioară a ei a fost atât de dizarmonioasă, încât acest lucru s-a reflectat în mod negativ asupra vieţii şi sănătăţii sotului ei. Care a fost cauza unei asemenea stări? Frica permanentă, frământările, depresia, pretenţiile profunde faţă de bărbat. De ce se putea naşte o asemenea situaţie? întrucât soţul a asigurat stabilitatea supremă în familie. Când dorinţele femeii se înfăptuiesc, când soţul se străduieşte să nu permită să apară nici o emoţie negativă, când el se înăbuşă pe sine de dragul stabilităţii şi a lipsei conflictuale, la soţie apare o gândire unipolară şi atunci cea mai mică destabilizare sau posibilă neplăcere duce la explozia pretenţiilor faţă de bărbat, la frământări pentru viitor şi depresie.

După expresia ochilor văd că el nu mă înţelege până la capăt. Continuu să explic:

— Există două feluri de dependenţă de uman. Primul este agresiunea. Al doilea este servilismul. în primul caz eu îi calc în picioare pe ceilalţi de dragul propriilor dorinţe, îl urăsc pe cel care m-a înjosit, mă supăr pe acela care mi-a înşelat aşteptările. în al doilea caz eu mă calc pe mine de dragul omului iubit sau stimat punându-mă într-o dependenţă interioară faţă de el. Tolerez dorinţele, capriciile, mă străduiesc să stârnesc la el numai emoţii pozitive. Ştiţi ceva, care a fost părerea cunoştinţelor despre dumneavoastră? „Prea cumsecade". Timiditatea ca şi grosolănia trebuie să aibă o limită. Dumneavoastră îi acordaţi omului mai multă grijă şi stabilitate decât este permis. O familie normală presupune apariţia copiilor pe lume. Pentru aceasta trebuie să existe armonie între părinţi.Pentru dumneavoastră armonia o constituie stabilitatea şi lipsa stării conflictuale. Deci, iată că armonia reprezintă nu oprirea şi aşteptarea a ceva ci dezvoltarea şi năzuinţa spre ceva.

Dacă vorbim concret, atunci este vorba de iubire faţă de Dumnezeu. Dar pentru aceasta trebuie să existe lupta şi unitatea a două contrarii, adică a principiilor masculin şi feminin. Femeia întruchipează haosul, iar bărbatul ordinea. în plan superior haosul şi ordinea constituie unul şi acelaşi lucru. Iar pentru a se uni într-un aspect superior, au loc procese oscilante. Haosul se schimbă cu ordinea, iar ordinea se schimbă cu haosul mărind alternativ concentrarea asupra unuia dintre aspecte. Noi mărim amploarea conflictului şi, ca atare, trebuie să năzuim mai puternic spre unitatea care transformă această luptă nu în nimicire ci în dezvoltare. Gradul înalt de unitate îl constituie iubirea de Dumnezeu. Când unul din soţi se supune lăuntric pe deplin celuilalt, dezvoltarea se încheie şi începe îmbolnăvirea omului şi a familiei. în închipuirea multora, conflictul înseamnă pălmuire. Conflictul înseamnă acea situaţie în care există puţină iubire. Pentru mulţi, noţiunea de „conflict" şi noţiunea de „iubire" sunt incompatibile. De aici apar probleme. Bărbatul este mai spiritual din naştere, adică posedă o gândire strategică. Ceea ce este necesar în perspectiva supravieţuirii. In acelaşi timp, bărbatul este mai ordonat decât femeia, iar orice lucru metodic înseamnă deja limitare în informaţii. Aşa cum a spus un specialist: „Pentru ca sistemul să fie stabil el trebuie să fie clătinat". Femeia este de la natură mai sensibilă, dar e mai haotică. Din această cauză deschiderea ei pentru obţinerea de informaţii este mai mare decât la bărbat. Ue aici apare intuiţia crescută. De aceea, atunci când apare un fenomen, prima dată teritoriul lui îl examinează femeia iar apoi, dând mândru din umeri, vine după ea bărbatul, organizând un teritoriu nou şi conducându-1. Eu am constatat acest lucru în lecţiile mele şi la consultaţii. La început veneau numai femei simţind intuitiv importanţa informaţiilor. Acum, la lecţiile mele vin uneori mai mulţi bărbaţi decât femei. în ultima vreme au apărut în sală mai mulţi tineri. Dar iată că principiul de sistem masculin şi principiul intuitiv feminin ca manifestare superioară înseamnă unul şi acelaşi lucru. La fel ca şi haosul care reprezintă o manifestare superioară a ordinii. Iar la primele nivele acestea luptă între ele, dezvoltând conflictul şi acumulând din ce în ce mai multă iubire.

— Iertaţi-mă, am deviat de la subiect - spun eu pacientului. Frica interioară şi depresia soţiei dumneavoastră constituie

rezultatul faptului că dumneavoastră i-aţi asigurat o stabilitate superioară. Rămâne să răspundem la întrebarea de ce aţi făcut acest lucru şi de ce ar fi trebuit s-o faceţi? Ce credeţi dumneavoastră - mă adresez eu tânărului. El a căzut pe gânduri. Eu înţeleg că el nu răspunde la această întrebare, dar odată ce el e obligat să se gândească asupra ei, îi va apărea intenţia de a rezolva problema măcar obligat şi înseamnă că elimină energie pentru rezolvarea ei. Atunci răspunsul pe care am să-1 dau eu se asimilează mai repede şi pentru o perioadă îndelungată.

— Deci, care poate fi cauza comportamentului dumneavoastră? - repet eu întrebarea şi tot eu răspund la ea: - Viitorul. Dumneavoastră vă frământaţi pentru viitor. Vă este teamă de el şi frica vă obligă să întăriţi prezentul dumneavoastră. Cu cât ne este mai frică de viitor, cu atât mai puternic suntem ataşaţi de prezent. Acolo se destramă, bine, aici noi totul întărim. Cu cât întărim mai mult prezentul, cu atât mai puternică este frica secundară în faţa viitorului. Mergem mai departe. De ce apare frica faţă de viitor? Asta se întâmplă atunci când transformăm viitorul în scop. Când pentru noi fericirea supremă o constituie spiritualitatea, nobleţea, idealul, viitorul atunci nouă ne este frică să le pierdem. Cu cât ne concentrăm mai intens asupra viitorului, cu atât se naşte în suflet o frică mai mare. Atunci noi ne agăţăm de valorile prezentului şi devenim agresivi. Dumneavoastră aţi transformat în ţel principiul masculin, spiritualitatea, principiile şi idealurile. La început aceasta va duce la explozia despotismului masculin şi a agresivităţii faţă de femeie, a sentimentului superiorităţii asupra ei iar apoi la înclinarea şi ploconirea faţă de principiile feminine.

Vă aduceţi aminte, în India, dacă primul copil născut era fată, ea era omorâtă. Priviţi, ce interesant s-a dezvoltat iudaismul. Citim Vechiul Testament. Avraam a născut pe Isac. A născut! Ce contează femeia când prioritatea imensă o constituie principiului masculin, spiritualitatea, principiile şi regulile. Acum omul se consideră evreu. Dacă el are o mamă evreică, atunci tatăl deja nu mai contează. Femeia naşte şi Pentru aceasta ea nu are nevoie de bărbat. înclinarea în faţa Principiului masculin duce treptat la înclinarea în faţa Pnncipiului feminin. înclinarea în faţa principiului feminin Uce la decădere. Dumneavoastră aţi

desconsiderat stabilitatea superioară a soţiei şi la ea a pornit programul de autodistrugere. De îndată ce ea a dorit copii, a fost necesară oprirea şi o porţie de instabilitate. Dar, odată ce dumneavoastră constituiţi cauza problemei, tocmai dumneavoastră trebuia să ajungeţi la închisoare. Când m-au sunat, eu am transmis ca soţia dumneavoastră să se pună imediat în ordine. Schimbarea ei, capacitatea dumneavoastră de a accepta distrugerea totală a destinului, a vieţii, a sănătăţii şi familiei, toate acestea au permis în ultimul moment îndreptarea situaţiei. Nu vă înclinaţi în faţa ideii adică în faţa fericirii spirituale, nu vă înclinaţi în faţa copiilor şi în faţa fericirii materiale.
Priviţi cum s-a prăbuşit socialismul la noi. La început a avut loc Divinizarea viitorului luminos. Dacă s-ar fi păstrat iubirea şi credinţa în Dumnezeu, atunci teoria s-ar fi unit cu practica. Atunci principiul planificării din socialism, strategia concentrată în direcţia educării copiilor, dezvoltarea educaţiei şi culturii s-ar fi unit armonios cu principiul feminin, cu banii, afacerile, economia şi comerţul. Teoria şi-ar fi dictat regulile sale, iar economia şi practica pe ale sale. Lupta lor, conflictul dintre ele, ar fi dus la o năzuinţă mai puternică spre Dumnezeu şi spre iubire şi în acelaşi timp, o dată cu aceasta, s-ar fi dezvoltat cunoaşterea şi dezvoltarea teoretică a omului şi societăţii. Economia ar fi devenit mai flexibilă şi mai puţin dură. Dar întrucât cu ocazia apariţiei socialismului iubirea faţa de Dumnezeu a fost schimbată cu viitorul luminos, s-a născut modelul de gândire unipolară. Teoreticienii socialismului au permis de la început uciderea şi distrugerea altora de dragul ideii luminoase.

îmi aduc aminte cum am cumpărat cărţile noi şi foarte frumoase, operele lui Marx şi Engels în două volume. în aceste opere a fost expusă esenţa ideilor la înfăptuirea cărora îndemnau. Pe mine m-a uimit fraza lui Engels: „Când este vorba despre interesele proletariatului, nu poate fi vorba de nici o morală şi etică". Adică unitatea care oferea iubirea a fost aruncată de dragul unităţii unui grup de oameni, în cazul actual fiind vorba de clasa proletariatului. Prejudicierea unei asemenea morale a adus roadele sale evidente. Deci, iată că dezicerea de iubire, de Dumnezeu, prin elaborarea oricărei idei, oricărui principiu masculin duce destul de repede la transformarea în

principiul feminin, iar apoi la pieire. întreaga noastră ţară s-a rugat un timp îndelungat pentru viitor, uitând de iubire.

La început s-au omorât reciproc de dragul viitorului fericit. Apoi s-au ataşat de prezent, invidiind, urând şi dezicându-se de tot ce era sfânt. Apoi s-au destrămat, ajungând la limita pieirii. Noul conducător sovietic s-a ataşat din nou de ideea despre viitorul luminos. Din nou au apărut tensiuni şi dominări reciproce. După aceea a urmat o perioadă mai lejeră, în care a avut loc căderea moravurilor şi cultul materialului. Această maşină de tocat carne de pe teritoriul ţării noastre a clădit treptat subconştientul nostru într-o concordanţă mai mare cu armonia. A devenit sinucigaşă şi înclinarea în faţa ideii şi în taţa banilor. Dacă iubirea rămâne în urma lor, atunci prăbuşirea nu se poate opri.

Din ţara ateismului de masă Rusia a devenit treptat o ţară cu adevărat credincioasă. La început religia ajută omul să se ridice şi să facă primii paşi iar apoi poate să frâneze omul care merge în direcţia lui Dumnezeu. Organizaţia religioasă activează după legi umane. Dogme, stereotipuri, revendicări, cu cât ajută cu atât frânează. De aceea Serafim Sarovski a plecat de la mănăstire şi s-a rugat în singurătate. Poporul rus, privat de organizaţii religioase puternice, s-a adresat izvorului primordial, Bibliei, extrăgând de acolo informaţii curate, netulburate. Iar acum tocmai în Rusia are loc năzuinţa către Dumnezeu şi aceasta nu este formală ca în multe din ţările Occidentale şi Orientale, ci curată şi sinceră. înseamnă că există posibilitatea creării unei noi gândiri. înainte, miliţienii şi funcţionarii au omorât oameni, înclinându-se în faţa ideii, acum fac acelaşi lucru, înclinându-se în faţa banilor. Este interesant faptul că sunt mult mai mulţi la număr miliţienii şi funcţionarii cumsecade şi totuşi, ticăloşii ies întotdeauna la suprafaţă. Cei cinstiţi sunt alungaţi şi concediaţi. De ce? Explicaţia este foarte simplă. Atât timp cât noi ne închinăm în faţa ideii sau a banilor, trebuie să fim bolnavi şi nu va exista o legătură inversă care să permită oprirea funcţionarului care omoară de dragul intereselor sale întreaga ţară sau unii oameni şi nu se va putea îndepărta corupţia iar brutalitatea în cele mai urâte forme ale sale permanent va apărea în noi sau la copiii noştri.

Mă opresc. Gata cu filozofia.

— Mergeţi, luaţi loc şi începeţi să lucraţi, eliminând pnn pocăinţă agresiunea faţă de iubire şi Dumnezeu în toate formele sale - atât atunci când v-au vindecat prin distrugerea viitorului, cât şi atunci când aţi pierdut prezentul. Dacă dumneavoastră veţi percepe prioritatea Divinului asupra oricărei fericiri umane, când veţi înţelege că iubirea nu numai dă dar şi ia, atunci dumneavoastră încetaţi să fiţi robul umanului. încercaţi ca în orice situaţie să simţiţi că primul impuls trebuie să fie spre iubire. Dacă tot ceea ce se petrece vă conduce spre Dumnezeu, înseamnă că prima reacţie asupra oricărui eveniment trebuie să fie o izbucnire a iubirii. Iubirea nu doar creează, dar şi distruge întrucât este imposibilă dezvoltarea fără distrugere.

Eu stau şi aştept următorul pacient fără să înţeleg de ce se consumă o cantitate atât de imensă de energie. Mai degrabă, in timpul convorbirii, are loc atât influenţarea lui dar şi asigurarea mea. O atitudine corectă faţă de lume, concepţia corectă despre lume naşte idei corecte care ajută la formarea unor sentimente corecte. Toate acestea formează un comportament corect, care imprimă în gene matriţe ale comportamentului viitor.
Pentru a comprima în câteva ore tot ceea ce se petrece cu omul în timp de zece ani, este necesară o explozie a energiei. Apropo, înainte a existat suficientă. Mă întreb de ce nu există ea acum? Să încercăm să examinăm problema altfel, să vedem numai pozitivul în ceea ce se petrece azi. încetăm să ne uităm 'a trecut. Ne vom uita la viitor. Eu am avut întotdeauna un nivel scăzut de energie. Această lipsă trebuia să o compensez Pnn dezvoltarea sistemului. în general, vindecătorii vindecă prin ei înşişi. Cu cât a fost mai periculoasă pentru mine fiecare greşeală, cu atât mai intensiv trebuia să mă dezvolt. Acum, energie nu există deloc. Apropo, eu nu am numai un nivjl scăzut de energetică dar mai tratez cu dispreţ şi tehnicile elementare de a mă pune în ordine.

îndrumarea clasică dată de Hristos către toţi vindecătorii: aceste boli se vindecă numai cu post şi rugăciune. întrucât rădăcina fericirii umane o constituie dorinţa, vindecătorii pentru a-i trata pe alţii, trebuie să rezolve această problemă. Postul reprezintă delimitarea treptată şi amplă însoţit de renunţarea la viaţa sexuală, izolarea şi deconectarea de la relaţiile sociale, creând acel fond care a permis rugăciunii să fie eficientă. Atunci porţia de iubire ca o apă înviorătoare care udă rădăcinile

plantelor, a înviorat sufletul bolnavului şi el s-a însănătoşit. Gradul de însănătoşire a depins de cât de puternic s-a năzuit spre iubire şi credinţă. Credinţa înseamnă năzuinţa spre dorinţă. Ea dă o concentrare maximă asupra iubirii şi s-au întâmplat minuni. De ce Hristos nu a vindecat pe nimeni în satul lui? întrucât la cei care-L cunoşteau s-au ivit sentimente de neîncredere, îndoială, dispreţ, aroganţă. S-a creat un pol colectiv de neacceptare, care a îngrădit posibilitatea oricăruia de a se debarasa de uman şi de a tinde spre iubire.

Trecem la mine. Năzuinţa mea de a trăi o viaţă obişnuită a ajuns la capăt. Ceea ce am îndurat în tinereţe a fost greu de suportat, eu m-am simţit un om neobişnuit şi pentru această neobişnuinţă am avut de plătit. La urma urmei am hotărât ferm să fiu ca toţi ceilalţi. Am învăţat să mă supăr, să urăsc, sa supravieţuiesc, să mănânc pe săturate şi să înăbuş înaltele avânturi sufleteşti. O raţiune a existat în asta. în primul rând, eu m-am îndreptat nu spre iubire, ci spre spiritualitate. Şi năzuinţa mea către un singur ţel m-a terminat destul de repede.

De fapt, pe mine m-au salvat cei cinci ani de muncă pe şantier, iar apoi activitatea, nici pe departe întâmplătoare, de reparaţii capitale a caselor vechi: înainte de a construi trebuia totul dărâmat şi scoasă o cantitate imensă de gunoi. îmi aduc aminte de primul meu obiectiv de pe strada Tavriceskaia 27. Mormane de cărămizi şi gunoi s-au ridicat până la etajul patru. Cineva a aruncat capacul de la canalizare. Gaura de canalizare s-a ticsit cu cărămidă şi murdărie. Eu trebuia să mă ocup de întreaga muncă auxiliară murdară şi natural că m-au trimis să curăţ această gaură. în câteva ore eu am curăţat 3-4 metri şi am ajuns la fund. Şi când am îndepărtat ultimul bulgăre de murdărie care a acoperit conducta, de acolo a ieşit ceea ce există de obicei în găurile de canalizare. Am zburat afară ca o păsărică, altfel aceasta nu ar fi fost cea mai bună moarte pentru un filozof. Datorită repetatelor riscuri de a muri, şantierul m-a legat de realitatea zilelor noastre (cu atât mai mult cu cât eu am falsificat documentele şi m-am băgat ca electrician). Ataşamentul faţă de spiritualitate, idealuri, ţeluri înalte au "icetat să mai trăiască azi. Omul trăieşte numai cu viitorul, t-ând acesta soseşte, el trăieşte cu următorul viitor şi Ia urma Urmei nu trăieşte deloc. întrucât el nu trăieşte cu prezentul, nu are energie să interacţioneze cu acesta şi un asemenea om devine

deosebit de vulnerabil în orice situaţie ieşită din comun. Există trei tipuri de atitudini faţă de viaţă:

1) atunci când omul spune că el este fericit şi lui nu-i trebuie nimic;

2) când el e fericit, are scopuri către care tinde;

2) când omul trăieşte cu un singur scop şi uită despre toate celelalte.

De obicei omul lucrează periodic în unul din aceste regimuri. Când omul are multă energie atunci poate uni toate cele trei regimuri, adică poate fi fericit în fiecare secundă a vieţii. în acelaşi timp, el îşi poate propune un scop şi îl poate urma, bucurându-se de procesul însuşi şi prin aceasta să consume periodic toată energia sa asupra năzuinţei către un scop oarecare. Printre altele, lăsând o parte pentru interacţiunea cu realitatea vom încerca să judecăm abstract ce este scopul? Scopul este acel ceva care naşte energia dorinţelor. De îndată ce îl atingem, noi fie ne propunem scopuri noi, fie se conectează programul de autodistrugere.

Astfel, ce este totuşi fericirea? Este un scop sau calea către el?
De fapt nu este nici unul, nici celălalt. Fericirea constă în transmiterea energiei atunci când există un scop şi deplasarea către el. Emanarea energiei fără iubire nu poate avea loc, deci cu cât eliberăm mai multă energie, cu atât mai multă iubire va exista în sufletul nostru. Eu am trăit numai cu scopuri - prin aceasta s-a dezvoltat gândirea strategică, dar nu putea continua aşa de mult şi munca pe şantier mi-a salvat astfel viaţa. Al doilea aspect pozitiv: eu am devenit ca şi ceilalţi, cel puţin în exterior. Am înţeles că acest lucru e necesar. O condiţie a dezvoltării civilizaţiei îl constituie schimbul de informaţii şi dezvoltarea echilibrată a reprezentanţilor ei. Ciorile albe sunt periculoase, se poate destrăma sistemul de înţelegere. Comportamentul, gândirea şi limba pentru mijlocire constituie o necesitate fără de care nu se poate supravieţui. închipuiţi-vă că v-aţi urcat într-un vagon de tren. Aveţi o înălţime de trei metri. Alături de dumneavoastră merge un om cu o înălţime de patruzeci de centimetri. în faţă se află unul de doi metri, cu care comunicaţi prin intermediul infrasunetelor, în compartiment s-a aşezat un om de un metru şi jumătate care nu vorbeşte deloc ci

numai clipeşte etc, etc. Fără un numitor comun, dezvoltarea poate să se oprească.

Iată de ce orice comportament ieşit din standard, ca şi gândirea, reprezintă un anumit pericol şi întotdeauna sunt interzise de morală. Dar dezvoltarea şi avântul nu sunt posibile fără o gândire şi un comportament în afara standardului. Morala care îi obligă pe oameni să fie asemănători a pornit nu din iubire, ci din frică. De aceea, un om bine educat se îndoieşte deseori şi este înfricoşat. A spune că este rea calea de mijloc tot nu este corect, ca şi a spune că este bună. Aceasta este deseori pur şi simplu necesară dar uneori deranjează foarte mult. Noi ne-am obişnuit să pornim de la noţiunile: fie este tone, fie este rău. Când te ocupi în mod serios de cunoaşterea lumii, mai devreme sau mai târziu, ajungi la o concluzie simplă. Pentru caracterizarea exactă a obiectului, interpretarea unică este imposibilă. Orice obiect sau proces este caracterizat suficient numai atunci când în caracteristica lui sunt prezente două puncte de vedere, contradictorii. Filozofia orientală consideră că nu trebuie să ajuţi omul când este bolnav, el trebuie să-şi plătească karma. Filozofia occidentală consideră că trebuie tratat fiecare om. în concluzie: trebuie tratat fiecare dar acest lucru trebuie făcut inteligent, adică începând cu sufletul.

Următoarea poziţie: să faci milostenie sau nu? Vă reamintesc că în India nu se oferă milostenie. Aceasta este soarta ta, trebuie să fii mulţumit cu ea. La noi se face milostenie. Nu demult o femeie mi-a povestit următorul caz. Când ea s-a urcat în maşină, a venit la ea o fată cu lacrimi în ochi, cerând pâine. „Eu i-am dat un măr. Am urcat-o în maşină şi am dus-o până la mine acasă dar nu i-am dat voie să intre în locuinţă deşi a vrut acest lucru, - povesteşte femeia. - I-am adus din casă copilei pâine, chifteluţe, i-am dat roşii şi ea a plecat. Deodată am devenit curioasă, eu m-am întors să văd ce face. Mărul se rostogolea pe pământ, alături şi pachetul cu mâncarea, iar fetiţa s-a ascuns după colţ, urmărindu-mă. Probabil a mizat pe faptul că va primi bani sau că o să intre în locuinţă".

în situaţii similare, unii nu fac milostenie şi nici nu ajută; altul spune că Hristos a învăţat să ajuţi când eşti rugat. Astfel, omul doreşte să-şi păstreze iubirea de oameni. Ce să alegem, înrăirea, indiferenţa sau toleranţa şi pervertirea altora.

Concluzia este aceeaşi: dacă omul se adresează pentru ajutor, el trebuie întotdeauna ajutat, dar acest ajutor trebuie să fie profesional. în cazul de faţă, femeia a procedat corect, dând mâncare şi nu bani. Pur şi simplu, pentru un ajutor profesional este necesară mai multă forţă şi deseori ne este mai simplu ca să rezolvăm problema oferind bani sau trecând pe lângă.

îmi aduc aminte că o altă pacientă mi-a povestit o întâmplare a soţului ei:

— El este un om deosebit de bun. înainte, noi am avut mulţi bani iar cunoştinţele au împrumutat de la el sume mari. închipuiţi-vă următorul tablou. Vine la el un om şi îl imploră să-i dea 50.000 de dolari. Soţul îi spune:" Te împrumut, dar după aceea ai să mă urăşti". El se milogeşte, se jură pe Dumnezeu că aşa ceva nu se va întâmpla. A trecut un timp iar cunoştinţa totuşi nu a înapoiat banii şi într-adevăr, a devenit duşman. Ştiţi ceva, nici unul din ei nu a înapoiat datoriile. Cum trebuie procedat în asemenea cazuri? Dacă refuzi, sufletul se abrutizează. Dacă dai îţi vor lua şi ultimul bănuţ.

— Ei, prima regulă, - spun eu, - este să uitaţi de acei bani pe care soţul i-a împrumutat.

Femeia dă din mână:

— Aici totul e în regulă.

Ei, atunci cei care au împrumutat, pot fi compătimiţi.

Tatăl unei cunoştinţe a dat o dată sub formă de împrumut unui Prieten o mie de dolari. Fiul I-a avertizat: aceşti bani mai degrabă nu-i mai primeşti înapoi, dar tatăl, cu toate acestea, a "at banii. A trecut un an şi prietenul se poartă ca un mitocan şi se eschivează şi datoria tot nu o înapoiază. Fiul 1-a sfătuit pe tatăl său să uite de aceşti bani, ca şi cum nu ar fi existat. Tatăl a renunţat. După un oarecare timp, datornicului i-a murit copilul, o nenorocire a urmat după alta. Dar nu trebuie să împrumuţi cu prea multă uşurinţă. Ţineţi minte expresia: nu ne duce în ispită.

— Şi ce e de făcut atunci - întreabă femeia.

Eu ridic din umeri.

Trebuie să ajuţi, dar în mod profesional. Chiar dacă aceasta este cel mai bun prieten şi dacă împrumută 50.000 de dolari, nu are decât să ipotecheze pe numele soţului dumneavoastră locuinţa pentru a nu se întâmpla situaţii neprevăzute. Dacă acest lucru nu este legat de afaceri, ci de o situaţie complicată de viaţă, se

poate da împrumut fără garanţii, dar numai acea sumă pe care sunteţi gata s-o pierdeţi, adică să o faci cadou prietenului. Cel mai bine este să-i dăruieşti a zecea parte din suma cerută. închipuiţi-vă starea psihologică a celui care a împrumutat. Suma este mare, a primit-o uşor şi este greu să o înapoieze. Vă amintiţi expresia: te împrumuţi de la alţii pentru puţin timp, iar banii tăi îi împrumuţi pentru totdeauna. Ca să faci un rău cuiva, să-1 jefuieşti, să nu-i dai înapoi datoria, să-1 omori, la urma urmei trebuie să întrerupi legăturile interioare cu el, altfel, omorându-1, începi să te omori singur. Deci, ca să nu înapoiezi datoria trebuie să creezi pentru tine o justificare morală, să te agăţi de orice fleac şi să-1 înfloreşti până când persoana care te-a împrumutat va deveni pentru tine cu totul străină, rea şi nedemnă. Dacă informaţia despre datorie s-a răspândit larg, trebuie să afle cu toţii cât de rău este cel care a făcut datoria. Şi zvonurile neplăcute, provocatoare, curg. Şi cu cât este mai mare suma împrumutată, cu atât mai murdare sunt zvonurile care se împrăştie. Totuşi omul se convinge întotdeauna pe sine despre ceea ce este convenabil pentru el, adică de obicei împrumută o sumă mult mai mare decât cea pe care e capabil să o înapoieze. Insă atunci când realitatea devine mult mai rea decât modelul ei se naşte frica şi agresiunea. Şi acum închipuiţi-vă că vine un cunoscut şi cere 50.000 de dolari împrumut. Soţul dumneavoastră răspunde: „Eu nu pot să-ţi dau o asemenea sumă, dar pot să-ţi dăruiesc cinci mii de dolari". Şi dacă în acest caz pornesc zvonurile şi bârfele, ele vor fi numai în folosul soţului dumneavoastră şi este puţin probabil că acel om va veni după bani a doua oară.

Impulsul iubirii, compasiunii şi al ajutorului noi trebuie să-1 emanăm întotdeauna, dar acest ajutor nu trebuie să dăuneze sufletului omului. Acest lucru se întâmplă atunci când el este doar superficial şi îndreptat numai spre corp. Omenirea se va maturiza până la o asemenea gândire când vor deveni inutile asemenea noţiuni ca „numai bine" sau „numai rău", binele şi răul, „să ajuţi" sau „să nu ajuţi", „să iubeşti" sau „să nu iubeşti". Este timpul să făurim modelul bipolar de gândire.

Cum se întâmplă uneori? Omul spune despre soţia sa: „Eu am iubit-o şi am făcut totul pentru ea, iar ea m-a trădat, m-a vândut. Celălalt nu o iubeşte, o jigneşte, îi dă cu piciorul şi soţia nu ştie ce să-i mai facă, e blândă şi ascultătoare. Aşa că nici eu

nu am s-o mai iubesc". Apoi acest om se îmbolnăveşte de rinichi sau începe cancerul de plămâni sau de rect. Omul nu înţelege nicicum că nu se poate renunţa niciodată la dragoste că în univers nu există motiv de renunţare la iubire. Dar pentru el dragostea şi închinarea este unul şi acelaşi lucru. Şi cu cât iubeşte mai mult, cu atât mai mult se închină în faţa vieţii şi a sentimentelor. Prin aceasta el o perverteşte, iar ea se răzbună pentru aceasta fără să vrea, mai precis se comportă astfel încât să oprească decăderea propriului suflet.

Iubirea dă naştere la viaţă, dorinţe, frumuseţe, fericire, altfel vorbind la tot ceea ce noi numim bine. Pentru ca iubirea să existe pentru un timp îndelungat, trebuie să apară răul. Adică tot ceea ce noi numim rău, distrugerea vieţii, a senzualităţii şi dorinţelor. Iubirea există atunci când există două contrarii: dacă se unesc şi se dezvoltă împreună, atunci după un timp, binele se transformă în rău, iar crearea se transformă în distrugere. Dacă bărbatul o iubeşte pe femeie în permanenţă, iar în relaţiile umane îşi înfrânează periodic dorinţele sentimentale, atunci el o ajută pe femeie să iubească. Arta iubirii este imposibilă fără gândirea bipolară, logica Divină trebuie să fie permanentă, iar cea umană intermitentă, adică sinusoidală.

Criza serioasă în care intră omenirea este legată în primul rând de incapacitatea noastră de a gândi. Atât timp cât noi încercăm să înţelegem situaţia dintr-un singur punct de vedere, noi suntem sortiţi să iubim insuficient. îmi aduc aminte de un toast: bem pentru ca noi să nu îngenunchem niciodată în primul rând în faţa sărăciei, în al doilea rând în faţa fericirii, în al treilea rând în faţa culpabilităţii şi în al patrulea rând în faţa femeii. în general, eu cred că dacă îngenunchezi în faţa femeii, atunci pe urmă îngenunchezi şi în faţa tuturor celorlalte. Ce înseamnă să te închini în faţa femeii? Aceasta înseamnă o dependenţă totală de ea. Dependenţa şi speranţa sunt strâns legate. Când noi depindem de speranţă, în suflet apare frica şi condamnarea. Frica de a fi înşelat roade sufletul întocmai ca un vierme. Se naşte gelozia, supărarea, depresia, ura, adică dependenţa emoţională de femeie, ceea ce înseamnă robie. Un asemenea om poate deveni alcoolic.

Apropo, de ce se bea în Rusia în neştire? Aici joacă un rol colosal contactul crescut cu viitorul şi dependenţa de dorinţe. Obiceiul rusesc de a bea la necaz, duce tocmai la alcoolism. Un prieten a

remarcat: dacă eşti într-o companie plăcută simţi bucurie şi unitate, şi, oricât ai bea, dimineaţa capul e limpede şi totul merge; dacă anturajul nu e prea plăcut, atunci dimineaţa te scoli cu capul greu. Dar dacă ai început să bei cu un sentiment neplăcut, căpiezi şi devii ca o fiară deja în timp ce bei, iar despre starea de dimineaţă nici să nu mai pomenim. Mulţi mor chiar în momentul mahmurelii. Spre deosebire de iubire, alcoolul la început te rupe de uman, conferind o stare de bucurie, de sentiment de zbor şi cu aceeaşi putere apasă de dimineaţă asupra a tot ceea ce este uman. Pentru a răbda această durere trebuie să simţi iubire, trebuie să cedezi energie, să fii dispus spre emoţii pozitive pentru a ajuta pe cineva, pentru a compătimi pe cineva şi pentru a uita de propria persoană. Insă dacă omul încearcă să înlăture emoţia neplăcută Prin alcool, nu are loc depăşirea umanului, se trânteşte uşa, nu e*istă ieşire. Apare dependenţa de alcool. Mai departe intervine o agresiune din ce în ce mai accentuată faţă de oameni şi faţă de sine, iar mai departe autodistrugerea. Rusia, în conformitate cu energetica sa, este o ţară bipolară, de aceea, pentru ea, gândirea unilaterală este mai periculoasă decât pentru Occident şi Orient.

Gândurile mele încep să se liniştească treptat. A avut loc descărcarea, capul s-a odihnit, acum pot vorbi cu următorul pacient.

Aceste rânduri le-am dictat fiind cufundat în trecut. Azi suntem în 10 mai, ieri ne-am distrat de minune, eu m-am sculat de dimineaţă şi am văzut soarele strălucitor şi o primăvară timpurie. Trebuie neapărat făcută o plimbare. Ne-am urcat în maşină şi ne-am dus pe malul râului. într-adevăr oraşul a devenit mult mai frumos, eu observ cu uimire cum s-a transformat, cum s-a înfrumuseţat Peterburgul de ieri. Noi călătorim de-a lungul minunatei Neve, admirând clădirile şi marile pieţe ale oraşului inundate de soare. Incet-încet ne apropiem de Academia de artă. Ne oprim şi ieşim în locul meu preferat, unde doi sfincşi privesc oamenii care trec prin faţa lor precum şi Neva ce curge lin. Cupola catedralei lui Isaac străluceşte. în memoria vizuală sunt amestecate cupolele catedralelor pe lângă care noi am trecut. Te poţi opri pentru cinci-zece minute şi uitând tot ce este pe lume, pur şi simplu contempli oraşul. în timpul mişcării, frumuseţea nu pătrunde în

subconştient. Trebuie să te detaşezi de toate scopurile şi să nu-ţi propui nici o sarcină. Să te opreşti, să priveşti, uitând de tine şi de toate. Simţi în permanenţă unitatea cu ceea ce vezi şi atunci frumuseţea pătrunde în suflet. Orientalul trăieşte prin subconştient, de aceea noţiunea de contemplare este pentru el naturală şi obişnuită.

îmi aduc aminte de un subiect distractiv. în Japonia, turiştii străini aleargă cu toţii grămadă după ghidul japonez, iar el povesteşte amănunţit despre obiectivele turistice locale. Dintr-odată el tace, turiştii se învârtesc în jurul lui, după care cel mai îndrăzneţ îl întreabă: „ De ce tăceţi, nu aveţi nimic să ne mai spuneţi?" Japonezul mirat dă din umeri şi face un gest larg cu mâna: „Aici eu nu trebuie să spun nimic, aici trebuie să contemplaţi o jumătate de oră Fujijama".

Eu stau lângă apă şi captez senzaţiile oferite de oraşul minunat acoperit de soarele de mai. Aştept să apară senzaţiile care umplu sufletul. Apoi ne îndreptăm încet spre maşină, ne urcăm în ea şi continuăm călătoria. Ajungem la catedrala mea iubită Nicolaevski. Cerul este orbitor de strălucitor şi cupolele aurite formează un ansamblu cu canalul care se scurge, ceea ce conferă un sentiment de sărbătoare. „E o zi minunată, - mă gândesc eu. - Va trebui să dictez astăzi cartea". Acum eu dictez, contemplând cerul care se răceşte şi razele liniştite ale soarelui care asfinţeşte. Dimineaţa au fost în jur de şapte grade iar acum sunt deja în jur de douăzeci. De obicei eu pot să dictez numai dimineaţa două-trei ore. Apoi capul devine de plumb, intervine un sentiment de pustietate totală şi înţeleg că sunt ePuizat şi este timpul să închei. Azi nu am un asemenea sentiment, probabil că am reuşit să uit de mine, de problemele mele, dar uşurinţa şi sărbătoarea ce a rămas în suflet permit să fac acest lucru atunci când soarele apune. Eu încep încet să mă cufund în trecut, în acea zi în care eu am desfăşurat consultaţii. Astfel, stau într-o încăpere mică, cu conştiinţa pusă la punct şi acum trebuie să intre un pacient.

Brusc, a sunat telefonul. Această pacientă este din America. Ea mi-a pus câteva întrebări de importanţă vitală. în glasul ei era ceva imperceptibil care nu mi-a plăcut.

— Totul este în regulă la dumneavoastră? - întreb eu.

— Da, totul e excepţional, - răspunde ea.

Ciudat. în glasul ei, ca şi în înfăţişarea exterioară se ascunde întreaga informaţie despre trecutul şi viitorul omului. în mod logic trebuia să-mi explic ceea ce m-a neliniştit, dar eu nu pot. Psihologia şi psihoterapia aici nu funcţionează. Diagnostichez câmpul ei. Tabloul este pur şi simplu catastrofal. Totuşi, eu am urmărit-o prin diagnosticare. Dar până acum a fost normal.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, - întreb eu.

— Nimic deosebit, - răspunde ea liniştit.

— Bine, haideţi să comparăm. Nu demult s-a petrecut un eveniment care a avut o influenţă catastrofală asupra stării dumneavoastră interioare. Aceasta poate duce pe mai departe la boli şi destrămarea destinului.

— De ce poate fi legat acest lucru? - a întrebat cu precauţie ea.

— în primul rând, ceea ce văd eu este frica pentru viitorul dumneavoastră.

— Foarte ciudat, - trage ea încet de cuvinte. - Mie de mult nu mai îmi este deloc frică pentru viitorul meu.

— Haideţi să căutăm mai departe, - propun eu. Deodată, glasul ei se înviorează.

— Spuneţi-mi, acest lucru este legat de faptul că eu am dorit să-mi iau un al doilea serviciu? Atunci ar fi trebuit să lucrez şapte zile. Soţul meu m-a făcut să mă răzgândesc şi eu nu m-am mai dus la lucru. Eu încerc să creez un model şi nu pot să ascund uimirea mea involuntară.

Ştiţi ceva, se pare că noi am găsit cauza, - spun eu. - Două servicii deodată depăşesc de şapte ori distrugerea mortală a vieţii şi a dorinţelor. Atâta timp cât femeia s-a ocupat cu educaţia copiilor, ea a pierdut treptat şi pe neobservate multă forţă la asigurarea şi sprijinirea copilului. în ultimul timp, eu diagnostichez deseori îmbolnăviri grave la copiii ale căror mame se cufundă cu întreaga fiinţă în muncă. Aici este vorba pur şi simplu nu de o activitate grea, ci de o supraîncărcare evidentă. Acum vă voi povesti o întâmplare care s-a petrecut cu mine nu demult. Eu am plecat cu maşina la magazin pentru aprovizionare. Mă apropii de casă, trebuie deschisă uşa de la intrarea principală, trebuie urcat în lift şi deschisă uşa locuinţei. Am multe pachete. în mod normal, trebuiau cărate în două tranşe. Dar eu mă grăbesc. Le iau pe toate şi mă îndrept către

uŞa principală a clădirii. Cu greu, dar totuşi o deschid şi mă strecor în lift. Apăs cu capul butonul liftului şi mă urc la etajul "teu. Pun gentile lângă uşă şi o deschid. Acum, în două reprize, '■niştit, duc pachetele şi închid uşa. în holul de la intrare este gunoi, murdărie şi mişună în permanenţă narcomanii. Clădirea noastră se află lângă metrou şi e natural că se foloseşte pentru vânzarea drogurilor. Familiile nevoiaşe se ocupă cu plăcere de plasarea acestora. în hol e o mizerie cruntă. Acasă scot conţinutul din pachete. După aproximativ zece minute se aude soneria de la uşă. Eu deschid uşa îl văd pe vecinul care zâmbeşte cu bunătate. „Dumneavoastră aţi uitat legătura de chei în uşă, - spune el. - O puteau fura narcomanii şi aveaţi multă bătaie de cap". Eu mulţumesc, scot cheile din butuc şi mă apuc să examinez situaţia.

Cheia este simbolul bunăstării. De aceea nu este voie să pui cheia pe masa pe care se mănâncă întrucât atunci când mănânci, tot ce te înconjoară intră profund în subconştient şi tot ceea ce este pe masa respectivă, sub formă de simboluri, pătrunde în noi. De aceea, este mai bine să ţii pe masă sare, muştar, flori dar nu şi zahăr sau bomboane, nemaivorbind de chei. Deci, pierderea cheilor înseamnă posibile neplăceri în destin. Situaţia dată se poate considera o aluzie transparentă referitoare la o posibilă neplăcere mai mare. De ce? O supraîncărcare nejustificată. Cauza acesteia este lăcomia. Cauza lăcomiei este frica în faţa viitorului, adică dependenţa de viitor. Când omului îi este frică subconştient de viitor, el se ataşează cu lăcomie de prezent ca de un colac de salvare. Şi atunci el face totul din lăcomie. Lacomul mănâncă repede şi bea repede. Se grăbeşte în permanenţă, ceea ce înseamnă lăcomie faţă de timp. începe să se zgârcească la bani. Merge la o solicitare evidentă pentru a economisi timpul, ceea ce înseamnă din nou lăcomie faţă de timp. Chiar de s-ar ruga omul o mie de ani ca sâ-i dispară frica de viitor, e puţin probabil să aibă loc schimbări.

Trebuie înlăturate frământările pentru viitor. Să încetăm să ne grăbim. Să bem cu înghiţituri mici, oprindu-ne periodic. Să mâncăm liniştit şi cu demnitate. Să-i ajutăm pe alţii. Să nu ne pară rău de banii cheltuiţi pe cadouri. Atunci rugăciunea începe să aibă efect. Eu mi-am dat seama nu demult cât de importante sunt lucrurile mărunte. Nu demult m-am dus la benzinărie

pentru a umple rezervorul. Fata mi-a dat restul cam zece ruble. Primul gând a fost să-i las pentru un ceai. Totuşi am luat banii. Am ajuns la maşină şi am simţit că în suflet ceva nu e în regulă. Altcineva ar fi putut să ia restul, dar eu, cu caracterul meu, era mai bine să-1 las. Mă gândeam să mă întorc şi să las ceva bani - cam cincizeci de ruble. M-am întors deci la casă, am băgat mâna în buzunar şi am scos o sută de ruble. „Cam multişor", - am gândit. Căutând mai departe, am găsit o bancnotă de cincizeci. Am pus-o jos şi am spus: „Aceştia sunt pentru bomboane" şi am plecat. M-am apropiat din nou de maşină şi am înţeles că lăcomia m-a păcălit totuşi, întrucât am început din nou să fiu zgârcit. Dacă priveşti cu atenţie lucrurile mărunte, poţi observa cu uimire cât de puţin dăruim. Noi suntem predispuşi în general să luăm, iar aceasta duce la vampirism. Apoi ne întrebăm de ce nu ne iubim unii pe alţii.
— Mi se pare că v-am înţeles, - spune pacienta. - Deşi eu am renunţat la al doilea loc de muncă, dorinţa mea lăuntrică de a figura familia a rămas cea veche şi atitudinea incorectă faţă de sine a început să distrugă planurile mele subtile... Aşteptaţi, se poate examina acum câmpul meu?

Eu mă uit şi iarăşi nu pot să-mi ascund uimirea. Câmpul este excepţional. Arată ca şi cum a lucrat o armată întreagă de vindecători. Starea noastră spirituală e asemănătoare unei maşini. Există o limită de viteză şi o limită a încărcăturii. Dacă noi dorim să mărim viteza, atunci stoarcem totul din motor, reuşim doar să băgăm maşina în groapă şi nu obţinem nimic. Trebuie să ne schimbăm starea proprie, să devenim puţin altfel şi asta va fi egal cu faptul că ne-am urcat într-o altă maşină, cu posibilităţi mai mari şi cu un motor mai bun. Atunci, depunând mai puţin efort, noi putem călători cu o viteză mai mare. Oricât l-ar invidia „Zaporojeţ" pe „Mercedes", o viteză mai mare nu va atinge.

Odată, o cunoştinţă mi-a povestit un fapt curios: „ Călătoresc cu „Fordul" cu o viteză de 130 de kilometri, ajung din urmă un „Moskvici". încerc să-1 depăşesc, nu-mi dă voie. Eu măresc viteza, el de asemenea şi iată că amândoi zburăm cu o viteză de 150 kilometri la oră. Deodată observ că la el, din faţa maşinii, iese un fum alb şi nişte piese de schimb zboară în aer. Printr-un miracol l-am ocolit pentru a nu mă lipi de el. Mă opresc, sar din maşină şi mă reped la „Moskvici". Mă uit, în

capotă sunt nişte găurele, iar şoferul stă şi priveşte buimăcit în jur. Se pare că au zburat pistoanele, au găurit capota şi au zburat în toate părţile".

Indiferent dacă te forţezi pe tine, forţezi pe alţii sau tehnica acest lucru nu duce la nimic bun. Pur şi simplu omul e alcătuit în aşa fel încât el trebuie să se dezvolte, iar munca nu trebuie să ne omoare, ci să ne dezvolte. înseamnă că supraîncărcările nu trebuie să fie permanente şi în fiecare ocupaţie trebuie să găsim plăcerea. Dacă nu există plăcere, orice activitate se poate transforma într-o suprasolicitare şi dăunează sănătăţii. Noi mai discutăm câteva probleme şi femeia îşi ia rămas bun. Eu chem următorul pacient.

Intră o femeie în vârstă şi îmi povesteşte problemele sale.

— Ştiţi ceva, de câţiva ani mie îmi amorţesc degetele de la mâini. Iar acum amorţeală a ajuns până la umeri. Doctorii mi au pus cinci diagnostice diferite. Unul, cel mai posibil este tumoare în zona gâtului care începe să se dezvolte. Un diagnostic exact şi definitiv doctorii nu au putut pune, deşi am parcurs toate formele diagnosticării existente astăzi. Până la această situaţie eu am ocupat mulţi ani posturi de conducere în domeniul tehnic, dar din cauza bolii a trebuit să mă transfer la un alt serviciu.

— Dar nu v-aţi gândit că boala este legată de activitatea dumneavoastră?

Ea dă din umeri.

— Nu ştiu. Nu m-am prea gândit la asta. în general, nu prea am avut greutăţi. Am avut o intuiţie bună şi am prevăzut multe lucruri.

Orice conducere, - îi explic eu, - este legată de o intuiţie superioară, de un contact superior cu viitorul. Pentru a conduce trebuie să faci prognoze, iar în acest caz nu te descurci fără mtuiţii. Deci, iată că dacă omul, având o funcţie de conducere, se frământă în permanenţă pentru activitatea sa, adică pentru viitor, se enervează, atunci când întâmpină o situaţie ieşită din comun, se supără pe cei care nu i se supun, el poate să capete boli foarte serioase. Cu viitorul e periculos să glumeşti. Iar activitatea de conducere este un puternic catalizator. De aceea, cel mai bun conducător este omul care nu este ataşat de viitor, adică, pe de o parte are o intuiţie foarte înaltă, iar pe de altă parte posedă pragmatism, individualism, şi o bunătate de

neînvins. Un conducător idealist, într-o perioadă scurtă, poate distruge întreprinderea sa precum şi ţara dacă el e preşedinte. Un asemenea conducător, pe de o parte se rezumă la jumătăţi de măsură, fiindu-i frică de reforme radicale, iar pe de altă parte se lansează în proiecte negândite şi nereale, care în practică se dovedesc a fi păguboase.

Să trecem la dumneavoastră, - spun eu. - Degetele de la mâini sunt antene care leagă viitorul cu prezentul. La dumneavoastră amplitudinea dorinţelor este crescută şi ca atare, aveţi un contact crescut cu viitorul. Dar dumneavoastră nu aţi trecut prin purificarea prăbuşirii viitorului. Momentele de incertitudine, frica, depresia v-au vizitat mult mai des decât este permis. Tot ceea ce aţi reuşit să transmiteţi copiilor şi atitudinea lor incorectă faţă de lume se dezvoltă mai departe. Dacă aceasta ar fi fost numai problema dumneavoastră, atunci dumneavoastră v-aţi fi însănătoşit, lăsând munca. Cui i se da mult, de la acela se cere mult. Aşa se pare că e scris în Biblie- Noi, primind ceva, îl considerăm normal. Dar atunci când dăm de neplăceri, protestăm. Orice fericire trebuie să se încheie cu o durere. Dar o sensibilitate crescută şi un contact larg cu viitorul înseamnă o fericire deosebit de amplă. Tot ceea ce nu putem încheia cu o durere sufletească, încheiem cu cea fizică. Mergeţi, aşezaţi-vă şi începeţi să lucraţi asupra propriei persoane, aduceţi-vă aminte toate situaţiile petrecute într-o perioadă de aproximativ doisprezece ani.

Femeia iese şi eu cad pe gânduri. Pacienta care nu demult a sunat din America mi-a pus o întrebare interesantă.

— Acum în America se observă un oarecare proces straniu, - a povestit ea. - Sub orice pretext, aici se închid întreprinderile mici. Poporul este tot mai mult îndemnat ca să treacă la societăţi de stat. Toate acestea, oricât de ciudat ar părea, amintesc de socialism. Cum se poate explica acest lucru? Particularului îi este complicat să conducă, el va avea întotdeauna o părere proprie. Fiecare particular trage spuza pe turta lui. Individualismul a început să omoare America. De aceea, pentru a se uni şi a forma o gândire colectivă, America trebuie să mărească procentul întreprinderilor de stat. Trebuie să găseşti duşmanul împotriva căruia trebuie să se unească toţi. Trebuie creată ideea în jurul căreia se strâng toţi. Şi faptul că acum ,în şcoli se introduce uniforma pentru toţi elevii,

constituie de asemenea o încercare de a reface conştiinţa colectivă distrusă. Cu cât mai amplă şi profundă este ideea în jurul căreia se unesc oamenii, cu atât mai uşor are loc unificarea. întrucât în America nu există o asemenea concepţie, 0 asemenea unificare va avea loc cu o violenţă crescută atât faţă de cetăţenii săi şi atitudinea acestora cât şi faţă de alte ţări şi atitudinea acestora. Oamenii sunt uniţi de un scop. Cu cât este mai primitiv scopul, cu atât mai mare este violenţa şi cruzimea unirii. Judecând după toate. America în următorii ani va trebui să pună acest lucru în practică.

Acum triumfă principiul feminin amorf şi haotic. Din acest principiu trebuie să apară principiul masculin. Dacă acest principiu nu va avea loc civilizaţia va muri. Dar ca să apară puternicul principiu masculin, adică o nouă înţelegere a lumii, o nouă filozofie, idei noi, este important să există multă iubire. Iar acolo unde există iubire, acolo este o mare emanaţie de energie a binelui şi a preocupării. America este pusă pe consum. înseamnă că e complicat să aştepţi apariţia principiului masculin puternic. înseamnă că în loc de un copil sănătos poate fi provocat avortul. America este un organism compact care acţionează strălucitor dar, în energetica ţării şi în sufletul oamenilor începe haosul. O situaţie interesantă este în Rusia. Aici haosul este mai mare decât în America, dar acesta are un caracter economic şi politic. Iar în sufletul oamenilor, dimpotri-vă, există o tendinţă spre iubire şi unitate. Există o destul de înaltă posibilitate de manifestare a principiului masculin puternic, a unei gândiri noi, a unei filozofii noi. Acesta este din nou un model. Timpul aşează totul în matca sa.
îndepărtez toate gândurile şi invit următorul pacient. Intră o femeie pe care o recunosc imediat. Ea are probleme serioase cu nepotul. Copilul este practic imposibil de dirijat. Eu am un sentimentul de neputinţă totală. Dar femeia se bazează numai pe mine. înseamnă că eu trebuie să fac o breşă.

— Astfel, haideţi s-o luăm pe rând, - spun eu. - Copilul are o stare bună, dar urmaşii săi până la a opta generaţie sunt impregnaţi cu agresiune faţă de iubire. Există diferite forme de agresiune. Cea mai puternică dintre acestea, cea mai periculoasă în exterior, este legată de trecut, ceea ce înseamnă ură, condamnare şi regret. Cea mai slabă lăuntric, dar periculoasă pentru urmaşi, este agresiunea legată de prezent,

adică supărarea, nemulţumirea de cei apropiaţi, de sine şi de destin, gelozia. Cea mai profundă este agresiunea care este foarte periculoasă şi acţionează imperceptibil, adică frica permanentă de viitor, îndoiala şi gândurile întunecate despre viitor, depresia şi lipsa de dorinţă de a trăi. La neamul dumneavoastră are loc cea mai periculoasă tendinţă: renunţarea la iubire faţă de omul iubit, lipsa de dorinţă de a trăi atunci când el v-a înjosit şi v-a supărat. Oricât de mult v-ar fi supărat omul iubit, trebuie să continuaţi să-1 iubiţi. Renunţarea la iubire înseamnă încercarea de a-1 conduce. Atunci când omul încearcă să-L dirijeze pe Dumnezeu, el va plăti pentru aceasta timp îndelungat. Iar noi trebuie să fim absolut lipsiţi de apărare în faţă unui asemenea sentiment.
Dacă vorbim de categoriile de bine sau rău, atunci răul nu înseamnă distrugere, după cum binele nu înseamnă unire. Răul înseamnă dezicerea de iubire, iar binele este păstrarea acesteia atât în cazul distrugerii cât şi al creării. Pentru a nu conduce •ubirea, a nu ne dezice de ea, a nu o discredita trebuie ca energia iubirii să fie mult mai mare decât cea obişnuită, adică sentimentul iubirii trebuie să fie un curent strălucitor care nu trebuie frânat şi pe care nu trebuie să-1 dirijezi. Acest curent ne conduce pe noi. Pentru a închide programul agresiunii faţă de iubire până la ce-a de-a opta generaţie, intensitatea emanaţiei iubirii şi a energiei trebuie să fie cu mult superioară. Vă mărtu-risesc că la mine nu există aşa ceva. Eu cred că băiatul poate fi lecuit de acel vindecător la care iubirea a încetat să fie înfrânată de ceva. Cele mai mari posibilităţi pe calea unei asemenea perfecţiuni, din punctul meu de vedere, le dă creştinismul. Dar în prezent nu am auzit de un asemenea vindecător. Haideţi să pornim de la ceea ce avem. Copilul se comportă complet incontrolabil. Ne punem singuri întrebarea de ce? în boala şi în starea lui rezidă cheia problemelor dumneavoastră. Femeile din neamul dumneavoastră nu au putut să accepte omul iubit aşa cum este el. Nu au putut păstra iubirea faţă de el atunci când el s-a comportat nedemn. înseamnă că trebuie să învăţaţi din experienţa fiului şi a nepotului. înseamnă să vă rugaţi pentru urmaşi, pentru ca să ei să dirijeze iubirea şi să nu se dezică de ea.
Şi dacă nu au iubit cumva pe cineva, trebuie eliminat tot ceea ce împiedică iubirea: conştiinţa care duce la critică şi analiză,

pretenţiile şi dorinţele care provoacă frica şi supărarea, încetaţi să iubiţi cu frământări şi cu frică precum şi cu supărare şi depresie. Să nu încetaţi să iubiţi, dar încetaţi să mai simţiţi frică, îndoială şi depresie când v-a cuprins sentimentul iubim- Cantitatea trece în calitate. Cu cât vă veţi schimba mai profund, cu atât mai mult această purificare va ajunge mai corect la generaţiile urmaşilor dumneavoastră.

Fata mea iubită a fost violată. La început am vrut să-l omor pe violator. Apoi am citit cărţile dumneavoastră şi am hotărât să nu fac acest lucru. Dar, cu toate acestea, mă doare foarte tare. Cum să procedez?

Dacă s-a ivit o astfel de situaţie, înseamnă că toate variantele cruţătoare au fost epuizate. Dacă violul a avut loc, înseamnă că mai departe s-a avut în vedere moartea fetei sau a copiilor ei. Cu cât primeşte o mai mare durere corpul, cu atât mai mare e pericolul care s-a apropiat de suflet. Voinţa Divină primordială este primordială şi trebuie să o vedem în situaţii traumatizante. Durerea sufletească pe care o încercaţi constituie o pârghie puternică. Aceasta poate fi folosită pentru a vă ajuta pe dumneavoastră şi pe fata iubită, de dragul ei şi a salvării ei, dacă această durere te împinge către Dumnezeu. Şi invers, dacă durerea din fiecare secundă provoacă ură, frică şi regret poţi păgubi sufletul şi multe generaţii următoare. De multe ori noi ne omoram copiii, fără să ne gândim la aceasta. Dacă noi ne schimbăm atitudinea faţă de trecut, noi schimbăm trecutul însuşi.

Acum un an eu am consultat o fată. în plan subtil avea o stare îngrozitoare. Mama ei a lucrat asupra propriei persoane şi etiţa a început să se schimbe rapid. Iar eu, oarecum, văzând succesele evidente, am hotărât să mă întorc la trecut pentru a restabili şi a aminti tabloul primordial. Eu nu am reuşit şi nu am putut să obţin informaţia. Chiar în câmpul trecut ea a fost deja alta, adică schimbările profunde din prezent atrag după sine schimbări reale în trecut şi viitor, întrucât ceea ce noi numim trecut, prezent şi viitor, în plan subtil este un tot unitar. Ce simţiţi dumneavoastră în momentul durerii provocate omul apropiat, fie el bărbat, copil sau nepot? Dacă iubirea nu s-a clintit, înseamnă că au început schimbările reale. Faceţi o schimbare minusculă dar reală, iar apoi măriţi-o. Pentru a atinge scopul, trebuie să te confunzi cu el. Dacă noi năzuim spre un

scop, atunci o parte din acesta îl purtăm în noi. Şi cu cât ne confundăm mai amplu cu scopul nostru, cu atât mai uşor şi fără durere ajungem la el.
Am mai vorbit un timp, apoi femeia a trecut în camera cealaltă. La consultaţii există mari posibilităţi de schimbare. Conştiinţa mea se stratifică din nou. De ce totuşi am puţină energie şi îmi este greu să desfăşor consultaţia? Poate pentru faptul că eu trebuie să-mi îndrept energia mea către cărţi. într-adevăr, dacă eu aş fi consultat în ritmul în care am făcut-o înainte, atunci cea de-a opta şi de-a noua carte le-aş fi scris după un an-doi. Astfel, când scriu, încep să am probleme serioase. Apropo, de îndată ce ajung la informaţii serioase, alături, începe imediat să lumineze ca farul moartea. Este posibil ca acesta să fi fost semnul că nu mai trebuie să mă ocup de aşa ceva? Deşi atunci când am început să adorm aseară, deja în momentul deconectării conştiinţei, mi-a venit o idee curioasă. Atunci când subconştientul ştie că tu vei muri în curând, atunci când te părăsesc deodată ataşamentele, atunci este posibil să primeşti informaţii curate. Nu degeaba se spune în Biblie că nu e voie să-L vezi pe Dumnezeu întrucât vei muri. Cum să-L vezi? Chiar atunci când te apropii de logica Divină, uneori se întâmplă să treci prin ceva în comparaţie cu care moartea poate părea ca o etapă de cercetare. în acelaşi timp, atunci când tu ai trecut primul, celorlalţi Ie este mult mai uşor şi mai lipsit de pericol să perceapă această stare. Pentru a merge spre Dumnezeu, trebuie să te confunzi cu El, înseamnă că trebuie să dispară tot ceea ce înfrânează iubirea. Dar Dumnezeu nu ne dă numai iubire, ci prin aceasta creează întreaga lume. înseamnă că, cu cât noi oferim mai multă energie de iubire, de creaţie, căldură şi bunătate, cu atât mai mult ne confundăm cu Dumnezeu. Dumnezeu distruge formele vechi de dragul apariţiei celor noi. Deci, cu cât noi suntem mai pregătiţi pentru transformarea proprie, pentru schimbarea destinului, cu atât mai uşor este să ne apropiem de Dumnezeu.

IUNIE 2003

înainte, starea de criză a provocat în mine emoţii iremediabile. Deci, cu cât conştiinţa analizează mai activ o situaţie, cu atât mai puternică e depresia. Nu degeaba se vorbeşte în cartea Ecleziastului: „Prea multă cunoaştere sporeşte mâhnirea". Acum, când noţiunile de bine şi rău s-au unit în concepţia mea

într-o unitate dialectică, rezolvarea oricărei probleme începe la mine cu cuvântul „da" şi „nu". Situaţia este fără ieşire? - Da. Situaţia este absolut fără ieşire? - Nu. în primă fază ea nu are rezolvare. Dar dacă urcăm la faza următoare, atunci va exista rezolvare. Vorbind într-un limbaj simplificat, o situaţie fără ieşire nu are rezolvare dacă omul nu se schimbă. însă dacă atitudinea faţă de lume se restructurează în profunzime, există capacitatea de a-şi schimba ritmul său de viaţă, obiceiurile, destinul, atunci ieşirea din situaţie devine posibilă. Deseori, in situaţii critice, omul face sute de încercări pentru a supravieţui, dar el piere întrucât nu a făcut principala încercare, capacitatea de a păşi pe treapta următoare de a renunţa la tot ceea ce a fost acumulat înainte. Legea negării negaţiei nu ne permite să supravieţuim în primă fază, atunci când e gata cea de-a doua.

La mijlocul lunii iunie, treburile m-au purtat în Germania, îmi aduc aminte cum eu, plin de planuri ambiţioase, m-am ocupat cu traducerea primei mele cărţi în limba engleză. Traducătorul a avut o ambiţie enormă. Calitatea traducerii a fost puţin zis slabă, mie mi se pare că el a tradus cu ajutorul computerului. Onorariul 1-a luat însă cu vârf şi îndesat şi cu mare plăcere. Apoi mi s-a spus că traducerea este îngrozitoare. Eu, prin cunoştinţe, am găsit un american - profesor de filologie. Trebuia să plătesc a doua oară o sumă mare dar el a garantat calitate şi finisarea manuscrisului existent. Cu toate acestea, oamenii care au citit cartea au spus că impresia care le-a creat-o este evident mai slabă decât cea produsă de original.

Am comandat aproximativ 5000 de exemplare în limba engleză şi le-am trimis la New York. Când bagajul cu cărţi a ajuns la aeroportul Kennedy s-au defectat computerele, motiv pentru care nu s-a putut obţine bagajul timp de o săptămână. Eu am înţeles că o să am probleme cu cartea în America. Apropo, în ultimii ani, am început să observ că tehnica, mai ales computerele, reacţionează din ce în ce mai puternic la emoţiile profunde ale oamenilor. Acest lucru dovedeşte apariţia unei situaţii simple dar foarte periculoase. în ultimul timp, conştiinţa noastră se deschide din ce în ce mai puternic. Dacă înainte gândirile, filtrându-se de nenumărate ori, au trecut prin straturi care au avut influenţă asupra evenimentelor lumii înconjură-toare, atunci acum multe dintre emoţii cad într-o zonă intangi-bilă, aproape în mod direct. Gândirea şi emoţiile nedesăvârşite

devin din ce în ce mai periculoase. Ca atare, toate procesele se accelerează. Oamenii cu o gândire incorectă, deci cu gânduri şi emoţii agresive, într-un timp apropiat vor începe să-şi schimbe foarte repede domiciliul. Dacă înainte emoţia devenea situaţie după mai mulţi ani, acum aceasta poate avea loc într-o secundă. Nu demult trebuia să filmez o scenă interesantă. Eu am apucat repede o videocasetă sigilată şi am început să rup cu febrilitate celofanul. Când am aşezat videocasetă în camera video m-a străfulgerat o teamă: dar dacă deodată camera se strică? Caseta s-a înţepenit brusc. Atunci când eu am încercat fără grabă să descurc lucrurile, ce s-a întâmplat? Am observat două cauze: una la cameră, alta la videocasetă. Videocamera, este adevărat, şi-a restabilit repede funcţiile iar în videocasetă am îndreptat banda ieşită şi din curiozitate nu am aruncat-o. După un timp ea a revenit la normal, iar eu fără nici o problemă am înregistrat un film.
Mecanismul de cauză şi efect din univers acţionează la fel în viaţă şi în natura nevie. Structura substanţei care ni se pare neclintită constituie de fapt de asemenea o situaţie, adică au loc cumulul şi cauza legăturilor rezultate. Vorbind mai simplu, în acest plan, organul şi funcţia nu diferă. De exemplu electronul constituie o particulă, adică o structură şi totodată o undă, adică o funcţie. înseamnă că influenţând prin emoţiile supraprofunde lumea înconjurătoare, noi schimbăm mersul evenimentelor dintre cauză şi efect din jurul nostru, dar influenţarea are loc nu numai asupra evenimentului, ci şi asupra construcţiei, structurii oricărei substanţe. Lumea este stabilă datorită faptului că în zona posibilităţilor superioare nu au fost niciodată admişi oamenii cu o concepţie nedezvoltată asupra lumii. Acum, jude-când după toate, trebuie să ne pregătim pentru mari surprize.

Cu toate acestea, să ne întoarcem la carte. In America nu a avut succes. Şi toţi banii pe care i-am investit s-au prăpădit în zadar. La urma urmei, eu am încetat să mai închiriez un birou în raionul italian al New York-ului, iar toate cărţile le-am dăruit unui mexican care a promis să le distribuie în Los Angeles, promiţând autorului faimă şi sume mari de bani. Totuşi, biroul mi-a mâncat toţi banii câştigaţi şi mi-a pricinuit şi o mare pierdere.
Aceasta a însemnat un minunat antrenament cu privire la prăbuşirea viitorului. Banii, faima, slava, la urma urmei, au

explodat ca un balon de săpun. Acum eu înţeleg că orice afacere serioasă trebuie la început să treacă printr-o prăbuşire a viitorului. Fără această imunitate nu este posibil să te dezvolţi. Etapa următoare a purificării am trecut-o deja în Franţa. în mijlocul anilor 1990, m-a sunt la birou o femeie din Paris. Ea provenea dintr-o familie rusă cunoscută şi străveche. „Eu sunt entuziasmată de cartea dumneavoastră, - a spus ea, - şi am hotărât să o traduc în limba franceză. Fac acest lucru gratis. Consider pur şi simplu că această carte trebuie s-o cunoască francezii". Traducerea s-a dovedit a fi minunată. Mai mult decât atât, femeia a depus un efort susţinut pentru a găsi un editor. Şi iată primăvara lui 1999. Noi stăm într-o cafenea mică din Paris. Avem o mică sărbătoare - semnarea contractului referitor la editarea primei mele cărţi în limba franceză. Soarele strălucitor se revarsă asupra străzilor Parisului. Pe străzi păşesc oameni fericiţi. Dispoziţia este minunată. Editoarea s-a dovedit a fi foarte drăguţă, o femeie plăcută. în ciuda faptului că ea avea 60 de ani, produce impresia că este o profesoară începătoare şi timidă. în timpul discuţiilor se înroşeşte plăcut. Noi discutăm despre planuri de perspectivă şi stabilim pentru toamnă o conferinţă de presă, care să ajute la promovarea cărţii. Editoarea are un magazin ezoteric propriu nu departe de centrul Parisului. „Ce bine că de ezoterism, în cadrul editurii pariziene, se ocupă aşa o femeie spirituală", - mă gândesc eu.
Cartea trebuia să apară în toamna anului 1999. Şi eu am contat că după aproximativ două luni am să zbor la Paris la conferinţa de presă. Dar cartea nu a ieşit toamna întrucât editoarei i-au apărut nişte probleme. Editarea a fost amânată pentru primăvara anului 2000. în primăvară tot nu a ieşit cartea întrucât editoarea a hotărât să cerceteze ce cărţi care să trateze teme similare mai există: dacă cumva cartea mea dublează cartea altcuiva. Fiecare a treia lună am aşteptat să iasă cartea şi mi-am făcut planuri grandioase. După aceea am aflat părerea editoarei în legătură cu cartea mea, care a fost entuziasmată. Se pare că în lume nu există ceva asemănător cu cercetările mele. Cartea a fost unicat. După două luni, trebuia să apară. A trecut un an şi încă unul. La începutul anului 2002, cartea a fost editată. Atunci când prin cunoştinţe am pus problema timid, contract complet normal şi undeva se strecoară cu caractere foarte mici o completare care schimbă toate paragrafele

anterioare. Dacă tu nu ai un jurist bine pregătit în care să ai încredere, îţi pot apărea multe probleme. Pentru viitor te sfătuiesc să ştergi orice punct pe care nu-1 înţelegi din contract şi să nu semnezi nici un document fără consultarea unui jurist. Nu te sfătuiesc de asemenea să-ţi pui speranţe în jurist şi să depinzi de el în totalitate. Textul contractului trebuie să fie mereu în două limbi. Dar nu în documente diferite, ci într-un singur document, cu o ştampilă şi semnătură comună. Toate foile trebuie să fie ştampilate. Drepturile şi îndatoririle trebuie să fie stipulate clar. Drepturile tale trebuie să fie apărate la maximum. în mod deosebit, trebuie prevăzute cu atenţie problemele financiare şi ceea ce se referă la viitor. O frază dezlânată poate apoi să obţină tratarea cea mai neaşteptată. în cazul neplăţii banilor, tu trebuie să ai posibilitatea să incluzi sancţiuni de amendă. Acest lucru trebuie să fie indicat în contract. Astfel, pe viitor să ai o atitudine mai serioasă faţă de editor.
Eu am încercat să sistematizez cele întâmplate. în America, tema a fost legată de dorinţe legate de bani, renume şi bunăstare. O asemenea zdruncinare am trecut-o uşor. M-am comportat deosebit de liniştit faţă de pierderea banilor. In Franţa problema a fost puţin altfel. Aici, dorinţele au fost legate de morală şi idealuri. Bine că nu am diagnosticat-o pe editoare. Atunci eu aş fi fost lipsit de posibilitatea de a-mi pune în ordine sufletul. Dependenţa de viitor se manifestă în două feluri: în primul rând când calci peste alţii în folosul scopurilor şi dorinţelor proprii. în al doilea rând, când calci peste alţii, temându-te să superi pe alţii sau permiţi să te înjosească. în cazul timidităţii precum şi în cazul în care conduci, trebuie să existe două limite. Editoarea a fost o femeie aşa de drăguţă şi simpatică, încât mie mi-ar fi fost neplăcut să mă cert cu ea pentru fiecare amănunt. Gândirea bipolară constă în faptul că trebuie să păstrezi în permanenţă iubirea şi bunătatea în interior, dar trebuie să fii destul de sever în exterior. Eii nu am putut să păstrez aceste două contradicţii. Fie sever, fie bun. Şi cu cât mai înălţătoare sentimente mi-a provocat editoarea, cu atât mai amorf am devenit eu în relaţiile umane.

Este vorba de o gândire stereotipă că „dacă omul e bun, poţi să ai încredere în el", ceea ce a acţionat şi de data aceasta. îmi aduc aminte de un diafilm pentru copii pe care l-am văzut acum

patruzeci de ani. A fost o dată ca niciodată un porc-spinos care a avut o şubă bogată din ţepi şi toată lumea se minuna ce ţepi frumoşi avea. El s-a emoţionat atât de tare, încât a început să-i dăruiască tuturor drept amintire. Astfel, a rămas fără ţepi. Apoi a venit crocodilul. L-a mâncat şi s-a culcat satisfăcut la soare mângâindu-şi burta. „Ce bun a fost acest porc-spinos", a spus în sinea sa crocodilul.
Când apare viitorul, cea mai mică agresiune poate să-1 distrugă. Controlul, logica, analiza pot provoca agresiune. De aceea, omul deseori le înlătură. Se pot păstra logica şi controlul când există multă iubire în suflet. Atunci logica, controlul şi analiza încetează să mai fie agresive. O astfel de situaţie mie mi-a arătat că nu am învăţat să iubesc. Şi dezvoltarea mea rămâne cu mult în urmă faţă de înţelegerea lumii pe care o posed eu. De ce am hotărât să editez cartea în Germania? Asta cu toate că a fost destul de clar că în Occident nu am avut succes. Sunt foarte puternice stereotipurile într-o societate de consum. Nu trebuie să te schimbi, noi te vindecăm singuri, numai să ne plăteşti. Cărţile mele le poate citi acela care este gata să accepte o durere sufletească. Informaţia lucrează la nivelul fizic real, obligându-1 pe cititor să simtă o durere de purificare atât fizică, cât şi spirituală.
De data aceasta, însă, se pare că eu am găsit o atitudine corectă faţă de editarea cărţii. Editarea ei o consider ca o binefacere, se poate spune că din dragoste faţă de editură. Nemţii de origine rusă au spus de nenumărate ori că prietenii şi prietenele lor, familiile lor, ar fi vrut foarte mult să citească în limba germană cartea mea. Când dai ceva ştiind că primeşti în schimb mai mult, iubirea din suflet nu se aprinde. Aşa a fost şi cu cartea mea în limba engleză. Am fost convins că primesc mult mai mult decât investesc. Cu cartea în limba germană situaţia a fost inversă. în primul rând, am căutat câţiva ani un traducător. Mi-au pus în faţă textul în limba germană, eu l-am diagnosticat şi l-am respins. în cele din urmă eu am selectat din câteva texte unul cu o stare energetică înaltă şi de calitate. Apoi am dat textul spre evaluare specialiştilor. S-a recunoscut că nivelul traducerii a fost deosebit de înalt. Şi cu cât am înţeles eu mai mult că banii substanţiali daţi pentru traducerea textului în germană şi încă mai mulţi bani pentru tipărirea cărţii se duc pe apa sâmbetei, cu atât mai plăcut m-am simţit. Banii mei dispar,

dar se realizează ajutorul pentru cel care are nevoie. Se pare că acest lucru duce la o plăcere subtilă şi inexplicabilă, într-adevăr, pentru a simţi iubirea trebuie să dai fără să te aştepţi la restituire.

Atât de mult mi-a plăcut acest lucru, încât am decis traducerea în limba germană a celei de-a cincia cărţi şi să o dau la tipar şi la o editură oarecare. întrucât dacă există deja cartea este mult mai uşor să fii de acord cu distribuirea ei. în afară de aceasta, eu am hotărât să dau la tradus aproximativ o sută de pagini din răspunsurile mele la întrebările primite prin Internet. Am considerat întotdeauna că cercetările mele şi conştiinciozitatea mea au fost într-o oarecare măsură o binefacere. Se pare că totuşi nu a fost aşa. Noţiunea de sacrificiu, de pierdere de bunăvoie a ceva de dragul de a ajuta pe alţii se deosebesc esenţial de înaltul profesionalism, însă plătit. Se pare că trebuie trăit pentru plăcere, dar pentru o anumită plăcere care conduce la iubire. Mecanismul de transmitere a energiei prin impulsurile de îngrijire a iubirii, a bunătăţii este mecanismul deschiderii unui nivel din ce în mai înalt de plăcere şi desfătare. Atunci când consumul începe să depăşească restituirea, calitatea plăcerii şi a desfătării se schimbă imperceptibil. O asemenea plăcere nu duce la iubire ci la agresiune şi autodistrugere.

La Berlin am consultat câţiva oameni şi din nou a apărut tema viitorului. Stăteam jos pe covor şi expuneam lecţia unui mic grup de-al meu.

— Ţineţi minte pilda despre mărul din rai? - încep eu discuţia. - Ce înseamnă fructele binelui şi ale răului? Aceasta înseamnă conectarea logicii umane. Dacă noi ieşim în afara limitelor corpului atunci opoziţia dintre bine şi rău dispare. Dorinţele noastre sunt legate de corp, de viaţă şi de continuarea ei. Cu cât depindem mai puternic de corp şi dorinţe, cu atât mai puternic năzuim spre bine, ne închinăm în faţa lui şi urâm răul. Când conştiinţa se desprinde de corp pe o anumită perioadă şi pătrunde în planurile subtile, binele şi răul încep să se schimbe cu locurile şi încetează să mai fie absolute. Din acest motiv, filozofia a fost creată de aceia care în experienţele lor mistice au ieşit dincolo de limitele corpului şi dorinţelor lor. Noţiunile de bine şi rău acţionează numai într-un interval foarte îngust de timp. în acest moment eu doresc să beau: dacă este apă, este bine. Dacă nu este apă, e rău. Dacă luăm un interval de un

milion de ani, existenţa apei într-un loc dat sau inexistenţa ei nu se poate defini prin noţiunea de bine şi rău. Logica Divină este mai largă decât un milion de ani. întregul univers constituie o succesiune de situaţii care îl apropie de Dumnezeu. Cu cât ne poartă mai departe în viitor visurile, idealurile, spiritualitatea, cu atât noi pătrundem în planuri mai subtile. Acolo deja există mai multă logică Divină. Dacă atragem acolo noţiunea de bine şi rău atunci vor apare mari probleme.
Pentru mine personal spiritualitatea, idealurile, viitorul au fost înainte sinonime cu binele. Cu ce se asociază viitorul? Cu dezvoltarea. Dezvoltarea este un bine, degradarea este un rău. Eu mă închinam în faţa acelora în care vedeam dezvoltarea. Frumuseţea, intelectul, forţa au însemnat întotdeauna pentru mine un motiv de uimire. Eu am visat la curăţenie şi am avut o atitudine de dezgust faţă de murdărie şi mă uitam cu emoţie la oamenii frumoşi şi cu durere şi respingere interioară la invalizi. Numai de curând am înţeles că noi ne apropiem de Dumnezeu nu numai dezvoltându-ne dar şi degradându-ne. Cine a devenit un spirit malefic? Un înger care a pus mai presus de iubire dezvoltarea, voinţa, intelectul şi sensibilitatea sa. Divinizarea dezvoltării însămânţează în multe suflete seminţe ale maleficului. Ce înseamnă bătrâneţea? Aceasta este degradarea permanentă a corpului nostru, a capacităţilor noastre şi a simţurilor noastre. Această degradare ne ajută să percepem iubirea de Dumnezeu. întrucât în univers orice situaţie ne conduce spre Dumnezeu, atunci într-un interval mare de timp noţiunile de dezvoltare şi degradare îşi pierd sensul iniţial. Dezvoltarea trece în degradare, degradarea schimbă dezvoltarea şi toate acestea acţionează asupra creşterii ample a iubirii Divine. Spartanii i-au exterminat pe cei slabi din punctul lor de vedere, pe copiii nedezvoltaţi. Cultul dezvoltării, cultul corpului şi al frumuseţii au dus la homosexualitate, la degradare şi destrămare. Orice civilizaţie atinge un punct culminant de dezvoltare, iar degradarea şi pieirea ei se conectează atunci când orientarea spre dezvoltare începe să lucreze în detrimentul iubirii. Civilizaţia noastră de pe Pământ se apropie de acest punct. Schimbaţi-vă atitudinea faţă de noţiuni precum dezvoltare, viitor. Acesta este pur şi simplu unul din elementele cunoaşterii iubirii. în logica Divină, dezvoltarea şi degradarea reprezintă un proces unic de năzuinţă către Dumnezeu. Binele şi

răul constituie un proces unic a unor numeroase situaţii care formează iubirea. Acolo trecutul nu se contrapune viitorului. Trecutul şi viitorul constituie o structură unică vremelnică, ale cărei părţi se revarsă una în cealaltă şi manifestă tot mai puternic în sine Divinul. Dacă noi dorim să atingem logica Divină, trebuie să pornim de la noţiunea de unitate a tot ce există în univers. Treapta superioară a unităţii o constituie iubirea de Dumnezeu. Cu cât mergem mai departe în dezvoltarea noastră, cu atât mai ample sunt dorinţele noastre, ale intelectului, cu atât cuprindem o mai mare parte a lumii, o controlăm şi ne unim cu ea. Dar oricât de superior ar fi nivelul dezvoltării, acea unitate pe care ne-o conferă dorinţele noastre, voinţa şi intelectul nostru, niciodată nu se compară cu unitatea pe care o cuprinde tot ce există şi care ne conferă unirea cu Dumnezeu. Numai atunci când amploarea dorinţelor noastre cuprinde tot ce există şi se compară cu iubirea Divină, noi ne întoarcem înapoi de unde am venit.

Mă aflu într-un orăşel mic pe malul Mării Mediterane. Orăşelul nostru de odihnă şi tratament nu este aşa departe de Nissa raportat la distanţele din Rusia. în Piter acum sunt plus opt grade iar aici - o caniculă de treizeci şi cinci de grade. Se pot petrece câteva zile lângă mare ca să te refaci lăuntric. După şederea pe malul mării eu intru într-un restaurant mic pe care îl deţin nişte ruşi. Stăpâna, dincolo de tejgheaua barului, aranjează vesela. Soarele dogorâtor de amiază a încins toate acoperişurile şi străzile întregului oraş.

Fără să mă grăbesc, eu beau berea din halbă.

— Ştii ceva, - mi se adresează stăpâna barului, - nu demult era să mor.

Eu întreb din ochi ce s-a întâmplat, iar ea continuă:

— în ultimii trei ani am visat unul şi acelaşi vis. Eu călătoresc cu maşina care dintr-o dată pierde direcţia şi se învârte în jurul axei sale. Apoi zboară de pe traseu şi se face praf. Eu sunt pe moarte în această maşină.

— Şi cum s-a petrecut în realitate? - mă interesez eu.

— Ştii, nu demult am cumpărat o maşină. Şi iată că acum o săptămână am plecat la drum şi am intrat într-o curbă cu 130-140 kilometri la oră. M-am speriat de viteza mare şi am frânat. După o fracţiune de secundă maşina a zburat de pe traseu.

— Când apeşi pe ambreiaj, - spun eu, - maşina îşi pierde stabilitatea, de aceea este mai bine să frânezi înainte de curbă, în cel mai rău caz când intri în curbă. Şi să nu apeşi ambreiajul, doar să frânezi puţin. Mai uşor este să schimbi saboţii de frânare decât să-ţi rişti viaţa.

Ea îşi aprinde o ţigară uitându-se în strada inundată de soare. După o mică pauză continuă:

— Am pus frână în mijlocul curbei şi iată că nu a rămas nimic din maşină, numai roţile. Dar eu nu am avut nici cea mai ică zgârietură, m-am lovit doar puţin la coate. Interesant, ce a însemnat oare asta?

în discuţie s-a amestecat o cunoştinţă de-a noastră care a stat la o măsuţă vecină:

— Aceasta a fost un semn de sus pentru tine, sigur. Şi precis că înseamnă ceva.

Femeia dă din mâini:

— Nu cred în nici un semn şi în nici un indiciu. - Ea se uită la mine: - Şi totuşi ce s-a întâmplat cu mine, nu degeaba am avut acel vis. Poţi să-mi spui ceva în legătură cu aceasta?

— Tu ai citit cărţile mele? - o întreb eu.

Ea dă din cap negativ şi trage din ţigară.

— Atunci nu te voi obosi cu terminologia mea, dar, judecând după toate, acesta nu este un semn, ci ultimul avertisment.

Ea se uită cu interes la mine.

— Totuşi n-am murit, deşi în vis am murit.

— Când eşti pe moarte, atunci începe o nouă soartă. Mai degrabă prin acel vis s-a făcut o aluzie referitoare la calea ta sau concepţia despre lume, precum şi la posibilele rezultate. Mi se pare că după acest accident tu trebuie să te schimbi în mod serios. Altminteri viitoarea situaţie şi visul vor coincide.

— M-am schimbat într-adevăr, - a spus ea.

îmi vine în minte o idee neaşteptată. Totuşi problemele mele şi ultimul meu accident constituie de asemenea, judecând după toate, o chemare la schimbare. Eu simt că a sosit de mult timpul să "ies" din această situaţie - şi să rămân într-o totală singurătate lăuntrică şi exterioară. Dar la schimbarea totală a destinului - ca de exemplu moartea - omul nu se încumetă deseori. Este o regulă simplă: dacă se întâmplă ceva cu

cunoştinţele şi apropiaţii tăi înseamnă că acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu tine.
Simt intuitiv că accidentul petrecut este un semn nu mai mic pentru mine decât pentru această femeie. De sus mi se atrage atenţia în mod delicat: timpul a trecut, este vremea să fii altul, încet-încet savurez berea şi cu oarecare regret privesc în jur. în principiu, modul meu de viaţă îmi convine. înţeleg că pe mine mă atrage inerţia, că pentru continuarea cercetărilor mele eu trebuie să mă schimb lăuntric şi după toate indiciile a mai rămas puţin timp. Există diferite cauze ale bolilor. Una dintre cauze este atunci când tu vrei să-ţi însuşeşti de la alţii tot ce e mai valoros, neproducând valori în mod independent. Aceasta opreşte creaţia, transmiterea energiei şi dezvoltarea sufletului. Asemenea oameni sunt gata să jefuiască, să omoare şi să fure. La aceştia tema dorinţelor, se poate spune, este exprimată printr-un aspect maximal. Asemenea oameni şi urmaşii lor sunt sortiţi să se îmbolnăvească grav şi să li se destrame destinul. Există boli de neacceptare a purificării. Omul nu acceptă falimentul nivelului material, spiritual şi sentimental emanând frică, ură, supărare şi depresie. Neacceptarea trecutului naşte ură şi dorinţa de a călca în picioare iubirea. Neacceptarea prezentului naşte supărare şi dorinţa de a înfrâna sau opri sentimentul iubirii. Neacceptarea viitorului naşte frică, '"certitudini şi încercarea de a dirija iubirea. Acesta este nivelul cel mai subtil şi cel mai periculos. în spatele năzuinţei de a discreditata iubirea, de a deprecia însemnătatea ei, de a o schimba cu alte pasiuni, în spatele încercării de a hotărî pe cine să iubim şi pe cine nu trebuie să iubim, omul primeşte cele mai grave îmbolnăviri. Totuşi, Dumnezeu ne conduce prin iubire, iar când noi încercăm să ne subordonăm nouă acest sentiment, atunci această încercare de a-L dirija pe Creator înseamnă principiul celulei canceroase. Al treilea tip de boală este degradarea. în principiu, prin ce se deosebeşte omul de animal? Aruncă o bucată de carne unui câine, el fuge până la carne şi o mănâncă. Omul face cu o asemenea bucată la fel. Dar el devine om atunci când se aşează la o masă acoperită cu o faţă de masă şi farfurii şi tacâmuri aşezate pe ea etc. şi o mănâncă fără grabă. Energia animală primordială se transformă în năzuinţe spirituale de natură superioară. Abţinerea, autolimitarea, transformarea dorinţelor inferioare în cele superioare constituie

o cale naturală a dezvoltării omului. Dar dacă omul se confundă cu animalul, încercând să facă totul în grabă, cu lăcomie şi josnicie, atunci la el pot să apară îmbolnăviri grave. O asemenea autodistrugere a sufletului mutilează energetica urmaşilor şi acest lucru nu este permis de sus. Este interesant faptul că atunci când distrugerea sufletului de abia începe se eliberează o mare cantitate de energie şi omul căzând în patologic, este posibil să simtă un aflux de forţă şi bucurie. Dar întrucât această energie nu porneşte din iubire ci din distrugere, ea nu durează mult.

Şi mai departe, pentru a supravieţui, omul distruge şi stoarce vlaga din sufletele urmaşilor săi şi din viitoarea sa viaţă. Eu am văzut asemenea oameni. Dar pe mine m-a uimit un fapt inexplicabil. Parametri sufletului lor sunt îngrozitori, acceptarea situaţiei traumatizante se află la polul negativ profund, capacitatea de a oferi este negativă, iar energetica este minunată. Eu nu am putut să înţeleg de unde ia energie un asemenea om. Numai după aceea, examinând starea copiilor şi a nepoţilor, am înţeles cu uimire că el ia energia de la copiii săi actuali şi viitori. Acest consum profund poate obstrucţiona şi deforma atât de puternic energetica sufletului, încât mecanismul de transformare a iubirii în energie se opreşte pentru un timp îndelungat. Deasupra neamului atârnă un blestem. Energia nu ajunge nici pentru un destin favorabil, nici pentru sănătate şi nici pentru o familie împlinită.

Mai există un gen de boală, lipsa de dorinţă de a te schimba. Omului îi sunt hărăzite schimbări determinate de destin dar el nu vrea să se schimbe. La început apar semne, apoi neplăceri, iar după aceea fiecăruia după merit. Când în anii 1990 eu am început să văd structurile karmice, am început să înţeleg că debutează o viaţă nouă. Dar am vrut să păstrez concepţia anterioară despre lume. Am început să cercetez legile Divine, visând o vilă şi dorind să câştig mai mulţi bani. Condamnarea la moarte pronunţată de doctori în ceea ce mă priveşte, m-a obligat să-mi iau rămas bun de la visuri şi bunăstare. îmi aduc aminte cum înainte cu două luni de a mi se pune diagnosticul, călătoream la bunica mea care locuia în Lazarevsk nu departe de Soci. „Cercetările mele sunt unicat. Eu am văzut ceea ce nimeni şi niciodată în istorie nu a văzut. în curând voi fi un om bogat, - am gândit eu, - şi voi putea cumpăra o căsuţă la mare",

însă când am înţeles că voi muri, atunci am făcut trei lucruri: în primul rând, am schimbat sistemul scopurilor. Corpul a încetat să mai însemne ceva, trebuia să-mi salvez sufletul; am înţeles din Biblie că sufletul se salvează prin iubire şi am pornit în această direcţie. în al doilea rând, am încetat să mai visez şi să aştept bunuri materiale, dar trebuia să las ceva bani pentru soţie şi copii. Aşteptarea lăuntrică şi consumul s-au schimbat în capacitatea supremă de a dărui şi de a avea grijă de alţii. în al treilea rând, eu însumi m-am schimbat şi în perioada ce mi-a mai rămas am început viaţa din nou, schimbându-mi destinul precum şi comportamentul şi obiceiurile.

Când încerci să-ţi schimbi destinul, atunci este mai uşor să te schimbi pe tine însuţi. Nu întâmplător, când femeia se căsătoreşte, ea îşi schimbă numele. Destinul se schimbă mai puternic şi are loc mai uşor o desprindere de legăturile anterioare. Nu întâmplător, la câteva mii de oameni care s-au vindecat spontan de cancer a avut loc o schimbare importantă în destinul lor. Când se schimbă obiceiurile, modul de viaţă şi destinul omului atunci creşte brusc concentrarea asupra iubirii. Omul căruia îi este frică, este înrăit şi nu este mulţumit de alţii şi de sine, nu poate să-şi schimbe destinul.

Iată încă un gen de boli. Bolile trecutului. Ai făcut boacăne în vieţile trecute, ai încărcat urmaşii şi destinul tău, acum, in viaţa actuală, vrei sau nu vrei, trebuie să plăteşti pentru asta. Dacă nu există o năzuinţă corectă şi o permanentă activitate asupra propriei persoane, omul care se comportă chipurile corect, este supus în permanenţă nenorocirilor şi bolilor. în principiu, o asemenea încărcătură este uşor de determinat. Dacă omul se naşte greu, dacă mama în timpul sarcinii a fost înjosită, dacă înaintea conceperii avea mari neplăceri, toate acestea vorbesc deja despre multe lucruri. Cu cât a fost mai dureroasă perioada pubertăţii în plan fizic şi sufletesc, cu cât mai dureros a trecut prima iubire, cu atât mai mari vor fi în mod corespunzător problemele generaţiilor viitoare.

Mai există încă un gen curios de boli - bolile viitorului. Un grup de oameni trăieşte după anumite canoane încetăţenite, care au fost pe deplin adaptate la mediu. Dar, din viitor vine în întâmpinare o situaţie nouă la care nimeni nu este adaptat. Animalele, în condiţii noi, pur şi simplu pier. La grupul de oameni, în primul rând pot apare îmbolnăviri serioase, apoi

începe zdruncinarea structurilor sociale, iar apoi - adaptarea, înflorirea sau pieirea. Activitatea cu ajutorul primelor straturi de informaţie nouă nu poate lăsa şanse pentru supravieţuire. Atunci, împreună cu ei interacţionează cei mai rezistenţi şi armonioşi oameni, ei iau primii loviturile asupra lor: unii mor, unii devin invalizi, la alţii se destramă destinul şi sănătatea. Dar informaţia prelucrată ei o transmit altora şi individul supravieţuieşte prin comunicare cu ei şi dobândeşte şanse pentru salvare.
Există şi îmbolnăviri legate de starea societăţii. Se acumulează un anumit potenţial negativ, care trebuie să ducă la pieirea civilizaţiei. Şi atunci când oamenii se bazează nu pe un cerc restrâns de rude, ci pe un număr foarte mare de oameni, atunci iau asupra lor această problemă: fiind bolnavi, distrugându-se, ei formează o concepţie nouă, cu un impuls mult mai mare de iubire. Această concepţie despre lume, înmulţindu-se, salvează civilizaţia. în ultimul timp, de nenumărate ori, am primit notiţe cu una şi aceeaşi întrebare: „ De ce nici unul dintre sfinţi nu au trăit mult deşi au avut cu toţii o concepţie corectă despre lume şi au avut un mod demn de viaţă? Cum se manifestă în acest caz legile karmei?" Dacă tratăm această problemă cu superficialitate, atunci într-adevăr nu vom înţelege multe. Sfântul este în primul rând o concepţie şi nu un caracter. Trăiesc mult discipolii sfinţilor, adică aceia în care concepţia corectă despre lume s-a transformat într-un caracter profund. Eu am văzut oameni deosebit de armonioşi, cu o bunătate lăuntrică imensă şi cu posibilităţi minunate. Fericirea lor, norocul lor permanent şi armonia crescută a început să acţioneze în detrimentul concepţiei şi al comportamentului lor. Concepţia denaturată despre lume le schilodea j sufletul dar ei nu înţelegeau asta întrucât aveau la bază rămăşiţele armoniei profunde. Deci, iată că în ultimă instanţă, concepţia despre lume este mult mai importantă decât caracterul. La fel şi medicina care vindecă prin suflet este mult mai importantă decât medicina care tratează numai corpul.

Proprietara barului mi-a întrerupt gândurile.

— Apropo, o femeie a vrut să vă întâlniţi.

Eu dau negativ din cap:

— Eu nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni.

— Ba nu, ea nu vroia să pună întrebări, - explică prietena mea. - Ea a vrut pur şi simplu să-ţi mulţumească. Am vorbit cândva cu ea şi mi-a povestit că acum câţiva ani a avut cancer iar doctorii au fost neputincioşi. Ea a citit cărţile unui om şi s-a vindecat. Ea a pronunţat numele tău.

— Ştii ceva, - spun eu, - cea mai mare mulţumire este faptul că s-a vindecat fără să comunice cu mine, doar citind cărţile mele.

Asta înseamnă şi laudă şi mulţumire. Acest lucru este suficient pentru mine. îmi iau rămas bun şi plec. Azi mai trebuie să merg în câteva locuri. Seara am câteva consultaţii telefonice. îmi place deosebit de mult acest lucru. înaintea consultaţiei mă mobilizez lăuntric la maximum şi intru într-o anumită stare. Deja după câteva zile începe activitatea cu pacienţii. Consultaţia are loc de nenumărate ori în plan subtil înainte de evenimentul fizic. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu conferinţele. Dar acolo am mai puţină putere pentru a mă proteja. De aceea, purificarea acelora care se află la conferinţe şi mai ales a copiilor şi a rudelor lor, care se află în exteriorul sălii, este extrem de dură. La copiii care în acest moment se află acasă poate apare starea de vomă, diaree, creşterea bruscă a temperaturii. într-adevăr, în timpul ultimei consultaţii m-au frământat anumite fapte. Ele au arătat cât de periculoasă este tema dependenţei de viitor. Unei paciente, cu două zile înainte de consultaţie, i-a murit papagalul. O altă femeie călătorea cu băiatul într-o maşină. „Ştiţi, nu a putut nimeni să ne explice aşa ca dumneavoastră ce anume s-a întâmplat, - povestea femeia. - Specialiştii au dat doar din umeri. Deodată, în drum, fără nici o cauză vizibilă, maşina s-a oprit. Motorul s-a înfundat, farurile n-au mai funcţionat. Dacă acest lucru ar fi avut loc pe o autostradă unde se goneşte cu viteză, noi am fi murit".

Eu spun la toate lecţiile că dependenţa de viitor devine din ce în ce mai periculoasă. Şi dacă înainte de consultaţie, chiar păzindu-vă, se întâmplă ceva cu dumneavoastră, puteţi să trageţi nişte concluzii despre seriozitatea problemelor ce le aveţi.

Gândurile se întorc din nou la consultaţiile telefonice. Când pacientul stabileşte ora este foarte rău. în primul rând, pot să fiu nepregătit. în al doilea rând, eu depind de pacient şi este periculos pentru mine. Apoi, vrei sau nu vrei, anumite lucruri te

pot distrage şi apare o imensă încărcare. Bine, o să vedem seara, mă gândesc eu şi mă debarasez de aceste gânduri. Acum trebuie să uit de toate. Trebuie să văd soarele şi marea de peruzea. Am nevoie să mă liniştesc lăuntric pentru câtva timp. Odihna adevărată este atunci când lipseşte orice scop. O dată am reuşit, nu ştiu cum, să mă pierd în Paris şi am pornit pe ghicite. Asta a fost cea mai bună excursie. Simţurile au fost cu mult mai ascuţite. Scopul înseamnă dorinţă, iar dorinţa închide iubirea, atenuează sentimentele adevărate şi profunde. De aceea, prefer să mă odihnesc fără nici un scop-Fără să planific timpul. Fără să aleg itinerariul. Fără să ştiu ce am să fac peste un minut. Plăcerea este mai subtilă, mai profundă şi mai rafinată. Imprevizibilitatea şi lipsa unui scop înfrânează conştiinţa. Aceasta se numeşte un fel de meditaţie. Dar oricât de lipsit de scop aş fi hoinărit, întotdeauna există o expectativă interioară. Sufletul întreabă ce se va întâmpla după această cotitură. Iar eu îmi spun lăuntric, în sinea mea: după fiecare cotitură va exista iubire. Atunci călătoria oferă o desfătare mai mare.

O seară meridională devine repede noapte. îmi place să fac o baie noaptea. Atunci când înoţi în apa întunecată apare sentimentul unei acute lipse de apărare. Cerul infinit al nopţii subliniază lipsa de importanţă a corpului şi întăreşte însemnătatea sufletului şi a sentimentelor. A face baie noaptea înseamnă un minunat medicament de care încerc să mă folosesc de câte ori se iveşte ocazia.

Trebuie să mă dezic de toate lăuntric întrucât peste o jumătate de oră va începe să sune telefonul. Mă aşez în fotoliu, pun alături de mine telefonul şi îmi analizez problemele. A rămas în mine grabă şi irascibilitate şi răzbate fulgerător atitudinea categorică faţă de oameni. Poţi consacra luni de zile pentru asta şi să rezolvi problema pur tehnic. Am observat că o dată cu apariţia unei noi înţelegeri, aceasta acţionează mai bine decât orice tehnică. Când am început să lucrez asupra temei dorinţelor, obiceiul de a mânca repede şi cu lăcomie a început să dispară.

încă din copilărie mi s-a insuflat că mâncarea constituie forţă şi sănătate. Se pare că această orientare a stat în subconştientul meu zeci de ani. Apoi am înţeles că cea mai bună mâncare este aceea la care am renunţat. Mâncarea poate fi dăunătoare.

înainte, senzaţia de foame era chinuitoare. în subconştient aceasta era legată de frica pentru viaţă. Când am început să mă autoconving că senzaţia de foame e folositoare, că ea purifică organismul de zgură, activizează schimbul de substanţe, ea a rămas la fel, dar a încetat să mai fie chinuitoare şi să-mi provoace disconfort, ba a început chiar să-mi facă plăcere. Când am început să mă ocup serios de tema viitorului, dorinţa de a bea s-a micşorat brusc. Alcoolul distruge contactul cu viitorul, destabilizează dorinţele supreme. Dar deşi atitudinea faţă de alcool s-a schimbat, momentele de irascibilitate, frică, panică şi depresie încă mai persistă. Ceva nu înţeleg în totalitate.

Nu demult am observat un detaliu curios. Când cineva îmi spune: „Am pentru dumneavoastră o informaţie nouă" sau „Am o noutate pentru dumneavoastră", în mine, aproape concomitent cu prima emoţie, izbucneşte pe neaşteptate frica, înainte nu am observat deloc acest lucru. Eu am început să dau atenţie acestui fapt numai atunci când am înţeles cât de dăunător este sentimentul fricii. Frica şi boala sunt legate de subconştientul nostru. în emoţiile fricii sunt înmagazinate subconştient dureri ale distrugerii fizice. Dacă ne îndepărtăm de durere, noi ne salvăm viaţa. Dacă ne aşezăm pe şinele de cale ferată şi vedem trenul care zboară spre noi, emoţia fricii ne obligă să fugim pentru a ne salva viaţa. Dar dacă vedem un tren la orizont apare o emoţie similară şi aceasta paralizează dezvoltarea noastră. Frica este folositoare în cazul contactului nemijlocit cu pericolul, dar în faţa ei ca şi în faţa durerii şi a sentimentului de foame nu trebuie să ne supunem.

Frica este o formă primitivă de educare. Ea ne obligă să ne înfrânăm dorinţele, stimulează activitatea conştiinţei. Frica este un indicator al dependenţei de lumea înconjurătoare. Când noi depindem de ceva, atunci primim o informaţie. De obicei neînfricatul devine şef, iar fricosul adjunct. Neînfricaţii au realizat acumularea de informaţii. Fricoşii şi subordonaţii le-au primit şi le-au stocat. Neînfricaţii au fost atraşi de grosolănie îmbibată cu lipsa de spiritualitate. Ei au încetat să-i mai simtă pe ceilalţi oameni, au uitat de interesele lor şi s-au concentrat tot mai mult asupra propriei persoane. Acest lucru a diminuat iubirea din sufletul lor. Cei fricoşi şi mai precauţi au învins nu prin atac direct, ci prin intrigi de culise. Dar cu cât mai mult s-au destrămat conştiinţa şi experienţa lor, cu atât mai duri au

devenit ei lăuntric şi au pierdut de asemenea iubirea. Dacă însă credinţa în Dumnezeu a ajutat la păstrarea iubirii, frica s-a transformat în precauţie, iar precauţia în înţelepciune. Omul putea să lucreze concomitent asupra primirii şi realizării. Simţind o supunere absolută faţă de voinţa Divină omul a fost creat pentru a primi şi prelucra informaţiile. Simţind Divinul în sine, omul a realizat şi a valorificat informaţia acumulată. Cine a simţit Divinul în propria persoană, s-a concentrat mai mult asupra creaţiei, bucuriei, veseliei şi dăruirii. Cine a văzut voinţa Divină în jurul său, s-a concentrat asupra abţinerii, dezicerii, izolării, înţelegerii a ceea ce se Petrece. De îndată ce iubirea şi viziunea Divinului au trecut, la unii apare desfrânarea, mitocănia şi toleranţa excesivă faţă de dorinţele exterioare, iar la ceilalţi a apărut frica, depresia şi invidia. Cedarea şi realizarea sunt un rezultat al acumulării. Dacă în supunerea primirii informaţiilor există puţină iubire, atunci şi realizarea ei va fi plină de grosolănie şi agresiune. Pentru a percepe Divinul trebuie să uiţi de uman. întrucât eşecul este legat de corp, se poate trage o concluzie simplă: atâta timp cât există eşecul, logica Divină e de neatins. De aceea, apostolii spuneau că cel căruia îi este frică nu este ispitit de iubire. Pentru ca maşina să pornească din loc este nevoie să o pui în viteza întâia. Dar dacă ea a acumulat viteză şi nu o cuplăm la viteze mai mari, atunci distrugem motorul.
Pe măsura dezvoltării omului, frica se transformă în abţinere, precauţie şi autodisciplină. Treptat, motivul principal de comportare devine sentimentul iubirii. Nu trebuie să faci ceva ce împiedică iubirea şi diminuează cantitatea ei în suflet. Dacă în comportamentul animalului, în emoţiile sale subconştiente, frica ocupă 80%, atunci la om ocupă 50-60%. Până în prezent noi nu am bănuit că orice faptă a noastră se corelează la început cu emoţia fricii, iar apoi cu emoţia plăcerii. Acest lucru este pe deplin natural, întrucât frica înfrânează dependenţa de emoţii pozitive de suprafaţă. Fără credinţă în Dumnezeu, frica e necesară. Ea disciplinează, înfrânează şi obligă să lucrezi asupra primirii informaţiilor, dezvoltă conştiinţa. întrucât nu există dezvoltare fără durere, frica şi dezvoltarea sunt strâns învecinate. Dacă iubirea Divină nu ajunge, refacerea organismului împreună cu dezvoltarea devine distrugere şi pieire. Frica paralizează, ea opreşte distrugerea şi dezvoltarea

în acelaşi timp. Deci cu cât există mai puţină iubire în suflet, cu atât mai mult trebuie să existe frica salvatoare, care limitează sistemele cu mai multe variante, dar o reţine de la autodistrugere. Totodată, înlăturarea pur şi simplu a fricii din suflet duce la pieire. De obicei iubirea vine cu porţia, iar în pauze vine frica. însă dacă năzuinţa spre iubire şi Dumnezeu este permanentă, posibilitatea de adaptare la lume creşte nemăsurat. Atunci însă frica încetează să mai fie principalul mecanism de apărare.
Irascibilitatea, frica şi depresia, toate acestea constituie semne ale elasticităţii scăzute a structurii informaţionale şi de aceea omul fricos tinde întotdeauna spre supunere şi acceptare, înseamnă că de luptat trebuie nu cu frica, ci cu rigidizarea structurii informaţionale. Oamenii au observat de mult că dacă în suflet există o frică permanentă dar omul, depăşind-o, înfruntă durerea şi nu îi este frică de situaţii neaşteptate, căleşte corpul prin solicitări fizice şi diferenţe de temperatură, atunci frica trece treptat. Deci cu cât este mai mare flexibilitatea structurii informaţionale, cu atât este mai mică frica. Cu cât suntem mai mult deschişi pentru lumea înconjurătoare, suntem pregătiţi să primim orice informaţie, cu atât mai mare este flexibilitatea structurii noastre informaţionale. Metoda şi posibilităţile superioare pentru un contact cu informaţiile universale trec prin acceptarea voinţei Divine în tot ceea ce are loc în lume. Voinţa Divină, adică întregul mecanism de cauză Şi efect al universului constituie o parte a ceea ce noi numim iubire Divină. Nu întâmplător principala rugăciune a creştinismului, ca şi de fapt în alte religii, începe cu recunoaşterea voinţei Divine şi logicii supreme în tot ceea ce se petrece. Teama constituie unul din semnele dependenţei de viitor şi totodată una din principalele metode de luptă cu vechiul. Aceasta este o permanentă reamintire pentru sufletul şi corpul nostru despre caracterul secundar al voinţei, dorinţelor, planurilor şi scopurilor noastre, în comparaţie cu Voinţa Divină.

Privesc într-un punct fix, urmărind gândurile care se sting treptat. Exerciţiul cu gândurile s-a încheiat. Se aude primul sunet de telefon. Mă caută un om din Australia. El are limfom.

— Eu nu numai că am citit toate cărţile, dar m-am uitat şi la ultimele videocasete, - spune el. - Aţi putea să-mi spuneţi parametri mei?

— Capacitatea de a accepta situaţiile traumatizante este înaltă la dumneavoastră, - spun eu, - dăruirea iubirii, grija faţă de alţii şi energiile sunt de asemenea spre plus. Dar în ceea ce priveşte rezerva viitorului este absolut total insuficientă. Aceasta este legată de copiii dumneavoastră, mai ales de cei mai în vârstă. Schimbări reale, după citirea cărţilor, sunt vizibile, dar copiii nu şi-au pus încă ordine în propria lor persoană. Starea lor interioară provoacă apariţia bolii dumneavoastră.

— Dar ce le-am transmis eu lor?

— In primul rând, aţi transmis judecarea, criticarea oamenilor. Aţi făcut aprecieri bazându-vă nu pe iubire, ci Pe spiritualitate, morală şi idealuri. Oricât de perfecte ni s-ar părea concepţiile despre lume, ele niciodată nu vor fi exacte întrucât mai trebuie încă să se dezvolte. Atâta timp cât noi ne dezvoltăm, nu suntem desăvârşiţi, atâta timp cât nu suntem desăvârşiţi, noi ne dezvoltăm. Dorinţa de a face ceva să devină veşnic ne conduce imediat la înţepenirea formelor. Numai iubirea poate fi veşnică întrucât ea nu are formă, ea se găseşte în afara limitelor spaţiului, timpului şi a materiei. Trebuie să amintim de relativitatea concepţiilor noastre despre lume. Sistemul se dezvoltă atâta timp cât în el există o contradicţie, întrucât aceasta înseamnă tocmai dezvoltare. Când contradicţia depăşeşte 30-50%, sistemul ca atare dispare. Când contradicţia dispare, sistemul piere de asemenea, devenind din ce în ce mai agresiv înainte de decăderea totală. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu şi de iubire, oricât de ciudat ar părea, cu atât mai puţin stabilă trebuie să fie noţiunea de moralitate, de idealuri, de spiritualitate cu condiţia unei concentrări tot mai mari asupra iubirii. încercarea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu prin respectarea din ce în ce mai strictă a regulilor, canoanelor, depărtându-1 pe om de iubire, îl leagă de spiritualitate, idealuri şi moralitate. Cu cât noi percepem lumea mai dur şi mai conservator, cu atât mai puternic împărţim lumea în bine şi rău. Urâm şi dispreţuim tot ce e murdar şi ne închinăm în faţa a ceea ce este curat. Aprecierea dumneavoastră severă asupra lumii

sălăşluieşte în copii şi nepoţi, schimbaţi-i pe ei schimbându-vă pe dumneavoastră şi va trece boala.

— Da, întotdeauna am acceptat cu greu nedreptăţile, - spune bărbatul.

Ştiţi ceva, dreptatea este numai o anumită schemă dură a legăturilor dintre cauză şi efect. în primul rând, ea lucrează întotdeauna pentru noi, adică este deosebit de subiectivă. în al doilea rând, ea nu poate fi absolută. Nu demult am vorbit cu fiica mea pe tema dreptăţii, a adevărului şi justeţii. „Eu sunt tatăl tău şi tu trebuie să accepţi hotărârile mele indiferent cât de

nedrepte ţi s-ar părea ţie. înţelege, - am spus eu, - un lucru simplu. Dacă tu îi vei dovedi limpede omului dreptatea şi justeţea ta, el te va urî cu atât mai mult cu cât tu vei avea dreptate. Dreptatea şi justeţea vor triumfa de la sine. Tu poţi să-ţi exprimi părerea iar după aceea să accepţi condiţiile lui. Când însă timpul va demonstra justeţea ta, omul, în loc de ură, va simţi stimă. Permite-i omului să se convingă singur că a greşit. Experienţa negativă este mult mai folositoare decât cea pozitivă. Omul nu poate fi drept şi just 100% niciodată". Vă aduceţi aminte de parabola cunoscută despre dreptate? Un om, timp de zece ani, a stat pe un munte şi în toţi aceşti ani s-a rugat şi s-a adresat lui Dumnezeu având o singură rugăminte - ca lumea să fie clădită drept. „Tu doreşti acest lucru cu adevărat?" - a întrebat Dumnezeu. Iar omul care s-a rugat a răspuns afirmativ. „Bine, - a spus Creatorul, - atunci să începem cu tine. Timp de zece ani tu ai stat pe munte. Lasă acum ca şi muntele să stea pe tine". Deci, iată concepţia noastră despre dreptate este întotdeauna tainic legată de interesele corpului şi vieţii noastre. De aceea, ele vor contrazice întotdeauna concepţiile similare ale celuilalt om. Noţiunea de dreptate a unuia din grupurile de oameni va contraveni de asemenea intereselor şi justeţii celuilalt grup.

Cu cât este mai mare concentrarea asupra iubirii şi cu cât este mai slabă concentrarea asupra propriului corp, cu atât mai apropiate vor fi noţiunile noastre despre dreptate. Când noi ne concentrăm asupra Divinului, el se transformă în permanenţă în uman. Când noi ne concentrăm asupra umanului, el va renaşte şi se va transforma în malefic. Pentru ca sistemul uman de percepere şi de înţelegere a lumii înconjurătoare să oprească

înţepenirea şi degradarea trebuie ca pentru o anumită perioadă să vedem lumea numai prin logica Divină, sprijinindu-ne numai pe iubire şi Divinitate. Atunci se creează o atitudine nouă faţă de oameni şi faţă de sine, izbăvită de frică şi agresiune. Atunci boala care zdruncină stabilitatea noastră informaţională devine inutilă.

— Am înţeles totul, - spune bărbatul, - vă mulţumesc foarte mult. Am auzit că acum şi dumneavoastră aveţi probleme?

— Da, - spun eu. - Probleme există şi înseamnă că eu mă dezvolt.

Ne urăm reciproc succes şi cu aceasta convorbirea se încheie. După un oarecare timp, mă uit la câmpul lui. A apărut o pată luminoasă, care parţial acoperă zona pieptului şi a capului. Strălucirea e puternică. După un alt timp, la el intervin trei situaţii de încercare, două dintre ele au loc cu păstrarea iubirii, a treia e puţin probabil să o depăşească. Emoţiile urmaşilor împiedică. Dar traversarea generală a situaţiei reprezintă circa 60%. înseamnă că va depăşi obstacolul. Eu mă opresc imediat. Examinarea viitorului nu e de dorit, cu atât mai mult cu cât depinde de voinţa noastră. Mulţi vin la consultaţie, punându-şi în aceasta o mare speranţă şi ei greşesc. Examenul, ca şi competiţia, înseamnă tragerea unor concluzii. Uneori omul nu vede nici un succes şi nici o schimbare în timp ce lucrează asupra propriei persoane. Dar el acumulează principalul - energie pentru schimbare, care se realizează într-un moment corespunzător. Intenţia, dacă există multă vreme, umple totul cu energie şi schimbă mersul cauzei şi efectului evenimentelor. Dacă omul biruieşte o problemă sau nu depinde în mare măsură de încercările pe care le-a făcut până la consultaţie şi de starea în care se află după aceasta. în timpul consultaţiei se deschide subconştientul şi în profunzimea lui pătrunde atitudinea formată despre lume. Dacă ea va fi justă, atunci va avea loc însănătoşirea şi schimbarea destinului. Dacă pretenţiile se păstrează, posibilităţile lui de a ucide vor fi închise în cel mai bun caz.

Apropo, iată încă o variantă care explică de ce sunt doborât până la consultaţie, în timpul ei şi după aceasta. Profunzimea pătrunderii în structurile subconştiente este mai amplă decât pregătirea pacienţilor. înseamnă că pericolul pentru ei creşte, eu îi apăr, iar supraîncărcarea mea creşte de asemenea.

Pregătirea pacienţilor provine nu numai din cunoaşterea cărţilor şi capacitatea lor de a lucra asupra propriilor persoane, ci provine din orientarea subconştientă asupra stării mele interioare. Concluzie: e timpul să mă schimb şi să opresc consultaţia. Şi ce-ar fi dacă aş lua telefonul mobil, aş pleca la mare şi de acolo, privind cerul din noapte, aş da consultaţii pacienţilor. Emoţiile pozitive înseamnă destindere. Nu demult eu aşa aş fi procedat, dar acum mă înfrânez. Se pare că în timpul consultaţiei bucuria şi emoţiile pozitive nu sunt mai puţin periculoase decât cele negative. Ele împiedică năzuinţa spre iubire şi trebuie să existe o deplină detaşare. Atunci pacienţii, conectându-se la mine, vor găsi calea corectă. îmi aduc aminte cum nu demult am spus unui bărbat: „Problema principală pentru dumneavoastră acum este nu îmbunătăţirea situaţiei familiale, nu sterilitatea soţiei dumneavoastră, ci problema propriei supravieţuiri în perioada următoare. Iar şansele dumneavoastră sunt deosebit de mici. Modelul dumneavoastră obişnuit despre lume pe care nu vreţi să-1 părăsiţi vă va omorî în curând. în interior preferaţi mai degrabă să muriţi decât să vă luaţi rămas bun de la concepţia despre lume. Nu vă veţi putea schimba viziunea asupra lumii până când nu vă veţi schimba pe dumneavoastră înşivă. Pentru a vă schimba, trebuie ca pentru o anumită perioadă să rupeţi toate legăturile care vă unesc de viaţa anterioară. Trebuie să vă luaţi rămas bun de la tot ce vă este scump, de la toţi cei care vă oferă bucurie şi durere. Atunci când am avut o situaţie similară şi au rămas foarte puţine şanse de a supravieţui, eu, strat după strat, am eliberat tot ceea ce-mi era drag. Prima etapă în care mi-am luat rămas bun nu a fost uşoară dar a ocupat numai câteva zile. Conştiinţa a dat drumul destul de repede la toate problemele financiare şi imobiliare. Mai grea a fost despărţirea de planurile, speranţele şi aşteptările mele. Cel mai greu a fost să mă despart de copii şi de cei apropiaţi. Dar atunci când te gândeşti la Dumnezeu şi simţi sprijinul pentru a iubi, într-o asemenea despărţire există un aspect creator. De această lume ne leagă nu numai problemele, familia dar şi speranţele, mâncarea, sexul, respiraţia şi comunicarea. Pentru a te schimba, trebuie diminuate sau încetate şi aceste funcţii, nesprijinindu-te nici pe emoţiile pozitive, nici pe cele negative. Dacă dumneavoastră speraţi să vă însănătoşiţi, înseamnă că o aşteptaţi, că aşteptaţi

emoţii pozitive. Ce se întâmplă? De la emoţiile negative care vă cauzează probleme şi boli, dumneavoastră încercaţi să fugiţi spre emoţiile pozitive, adică spre însănătoşire şi înfăptuirea dorinţelor. Cea mai mică întrerupere va cauza sentimente opuse agresive, negative. Răul este rezultatul ataşamentului faţă de bine. Când iubirea este pentru noi mai importantă şi mai plăcută decât orice bine, atunci şi în cazul pierderii cât şi al câştigului noi suntem apăraţi de iubire. Pentru a simţi iubirea, trebuie în primul rând să te îndepărtezi de rău şi apoi să te delimitezi de bine. Pentru a nu comite răul, trebuie să depăşeşti în permanenţă dependenţa de bine, adică de fericirea umană.
La început, binele pentru om este ceea ce îi apără şi salvează viaţa, bucata de pâine, locuinţa şi banii. La iubire el nu se gândeşte, el respiră iubirea, el o trăieşte, ea este revărsată în lumea înconjurătoare. El nu o observă ca pe o apă vărsată în jur şi ea nu intră în categoriile lui de fericire. Apoi omul se dezvoltă şi îi apare o casă bună, mâncarea aleasă, interacţiunea cu alţi oameni, care îi permit să aibă multe bunuri. El înţelege că intelectul, capacitatea, comportamentul corect determină cum va fi casa lui, bucata lui de pâine şi bunăstarea lui ulterioară. Dar capacităţile şi posibilităţile omului izvorăsc din moralitate, educaţie corectă şi un mod corect de viaţă. Omul vede treptat că bucata lui de pâine din mână este legată de sufletul lui. Cu cât este mai armonios sufletul, cu atât mai mari sunt şansele de a avea o bucată de pâine personală. Şi cu toată claritatea dobândeşte înţelegerea. Perceperea corectă a lumii duce la educaţie corectă, adică la un suflet armonizat, la dezvoltarea intelectului şi a capacităţilor şi în ultimă instanţă la bucata de pâine şi supravieţuire. Cel mai preţios lucru în modelul lumii descrise este aspectul care îl leagă de viitor, adică modelul de dezvoltare ulterioară. Cum trebuie să fim noi? Ce atitudine trebuie să avem unul faţă de celălalt? Moralitatea, spiritualitatea, idealurile, speranţele, poruncile religioase constituie un cod genetic de supravieţuire a omului. Cea mai esenţială contribuţie la tabloul şi înţelegerea lumii este adusă de gândirea religioasă, întrucât această gândire contribuie la înţelegerea legilor, atât a celor văzute, cât şi a celor nevăzute.
La început se naşte sentimentul unităţii cu Creatorul iar apoi adâncirea misticii, apar viziuni minunate, apoi concepţii religioase despre lume care sunt definitivate de înţelegerea

umană. Omul începe cunoaşterea de la o bucată de pâine, aflându-se în oceanul iubirii. Pe măsură ce se dezvoltă şi se lărgeşte concepţia lui despre fericire, iubirea se diminuează din ce în ce mai mult, dar ea continuă să-i alimenteze dezvoltarea şi în final apare momentul când noţiunile umane superioare: spiritualitatea, idealurile, principiile şi dreptatea încep să concureze cu iubirea şi s-o alunge. înainte omul ţinea în mână o bucată de pâine şi considera aceasta fericirea principală. Dar sufletul său ştia că esenţială este iubirea. Cu cât s-a dezvoltat mai mult omul, cu atât mai mult conştiinţa lui a avut influenţă asupra sufletului. Deci, logica umană, prioritatea corpului şi tot ceea ce se leagă de acesta, a pătruns tot mai profund în subconştient. Cu cât s-a orientat mai mult sufletul spre năzuinţe supreme legate de corp şi dezvoltare, cu atât mai repede sufletul a fost părăsit de iubire. Moralitatea, dreptatea, principiile şi idealurile, modelul unei lumi drepte şi armonizate au devenit un etalon al fericirii principale. Unitatea cu Dumnezeu deja s-a realizat nu prin iubire, ci au încercat să o perceapă prin spiritualitate, dreptate şi moralitate. Cu cât mai stabil şi logic a fost tabloul lumii înconjurătoare, cu atât a rămas în el mai puţin loc pentru iubire.
întrucât iubirea nu are formă, ea distruge întotdeauna stabilitatea. în ultimă instanţă, fericirile umane superioare care reprezintă un model şi un tablou al lumii înconjurătoare, se lovesc de iubire. Victoria valorilor umane supreme care pornesc din interesul corpului, conduce la boli şi moartea corpului. Victoria iubirii Divine duce la boli şi supravieţuirea corpului. Cel mai puternic suntem ataşaţi de propriile concepţii asupra lumii. Pentru subconştientul nostru, ele constituie valoarea supremă şi cele mai înalte fericiri umane. Tocmai ataşamentul faţă de acestea duce la condamnare, adică neacceptarea oamenilor, a comportamentului lor, neacceptarea lumii înconjurătoare şi a ceea ce se întâmplă în ea, iar în ultimă instanţă neacceptarea voinţei Divine şi a însuşi Creatorului ei. Pentru a supravieţui trebuie să ne cufundăm din nou în iubire luându-ne rămas bun de la tot ceea ce ne este drag. Adică tot ceea ce este legat de viaţă, dorinţe şi conştiinţă.

Principalul concurent al iubirii este viitorul. Umanul se împotriveşte din răsputeri, nedorind să meargă către iubire fiindu-i frică de propria distrugere. Şi cu cât te apropii mai mult

de bazele umanului, cu atât mai înverşunat se împotriveşte el. Interesant, ce probleme o să am cu tema viitorului? Ceva se aşteaptă în mod clar. De la acest gând mă distrage sunetul telefonului. Sună un bărbat din Germania.

— Eu am fost deja la consultaţia dumneavoastră, - spune el. - Şi am fost mulţumit. Sunt pe deplin reale schimbările din destinul meu. Am devenit mai blând. Dar nu demult am avut un eveniment neplăcut. Un accident de maşină. Era cât pe-aici să mor. Dar am lucrat asupra propriei persoane şi am încercat să mă schimb. Aţi putea să-mi spuneţi ce nu fac corect?

O singură privire asupra câmpului lui este suficientă pentru a înţelege ce s-a întâmplat.

— Spuneţi-mi numele copiilor, - îi spun eu.

El le-a enumerat, iar eu mă conving de presupunerile mele.

— Dumneavoastră faceţi totul corect, - continuu eu. - Numai că acest lucru nu este suficient. Iată, priviţi, nu demult în ziarele germane a apărut o însemnare curioasă, se numeşte „Forţa iubirii". Situaţia se prezintă în felul următor. O blondină cu ochi de un albastru deschis s-a îndrăgostit de un bavarez oacheş. La scurt timp ei s-au căsătorit. Deodată, culoarea ochilor blondinei a început să se schimbe din albastru în negru. Nasul cârn s-a lungit, a devenit coroiat, exact, exact ca al soţului. Pentru medicina clasică acest fapt este un miracol inexplicabil. De fapt, are loc un proces natural, dar accelerat. Femeia e mai puternică decât bărbatul pe plan energetic, iar bărbatul pe plan informaţional. Femeia preia informaţia de la bărbat, apoi o realizează la nivel energetic, fizic şi de câmp. Cu cât este mai armonioasă starea concepţiei asupra lumii a bărbatului, cu atât apoi energetica femeii îl salvează sau îl omoară. Cunoaşteţi care este una din condiţiile esenţiale ale sănătăţii? Aceasta este educaţia corectă a soţiei şi a copiilor. Există un toast gruzin, care se pronunţă când tatăl urează drum bun fiului care se însoară: „Dacă tu îţi vei bate şi înjosi soţia în permanenţă, ea te va părăsi. Dacă tu ai s-o porţi în palmă, atunci te va înşela. Dacă tu ai să faci aceste lucruri alternativ, atunci ea te va iubi şi stima". Lucrul asupra căruia îşi va orienta bărbatul femeia pe urmă îl va pierde. Dacă principalul lucru îl constituie banii, atunci în următoarele vieţi copiii şi nepoţii lui vor fi săraci. Dacă el o va asupri prin inteligenţă şi capacităţi, obligând-o să se închine în faţa lui, copiii şi nepoţii vor fi oameni

incapabili şi mărginiţi. Dacă el o va face fericită printr-o activitate sexuală permanentă, atunci va deveni impotent. Iar urmaşii lui nu vor avea o viaţă personală normală şi vor fi inferiori pe plan sexual. Dacă el îşi va convinge soţia că esenţială este bunătatea, moralitatea şi idealurile, atunci copiii lui vor fi delincvenţi întrucât li se va dezvolta sănătatea şi destinul.

O concepţie imperfectă despre lume distruge sufletul, destinul şi soarta. Numai dacă bărbatul ajută femeia să perceapă iubirea, iar acest sentiment este mai aproape de prietenie decât de sex, atunci el nu pierde nimic, ci numai dobândeşte. Pentru ca un alt om să perceapă iubirea este nevoie ca tu singur să înveţi să iubeşti. Transmiterea permanentă a energiei iubirii, căldurii, grija faţă de alţii şi ajutarea celuilalt să se schimbe, toate duc la zdruncinarea stabilităţii. îmi aduc aminte de o frază proverbială din tinereţe: „Adevărata dragoste nu este pentru ceva, ci împotriva a ceva". Când noi iubim pentru bani, pentru capacităţi şi corectitudine, în aceasta există un aspect de interes şi dorinţe. Deci, e bine sau e rău acest lucru? Dacă noi încercăm să spunem da sau nu, atunci niciodată nu ne apropiem de adevăr. Bogăţia, înţelepciunea şi moralitatea sunt rezultatul iubirii acumulate în suflet. Iubirea se transformă pur şi simplu în aceste noţiuni. însă dacă oamenii nu năzuiesc mai departe spre iubire, atunci unirea lor mai rezistă câtva timp iar apoi se destramă.

La început iubirea se transformă în moralitate, apoi în spiritualitate şi capacitate şi după aceea în bani. Paradoxul este că întotdeauna are loc o dezvoltare care condiţionează. Un lucru este să te îndrăgosteşti de un om bogat şi deştept simţind că sub acestea se găseşte o rezervă de iubire. Un alt lucru este să te îndrăgosteşti de un om sărac şi simplu, văzând cum năzuieşte el spre iubire şi cum se topeşte sufletul lui. Bogaţii cu trup şi suflet sărăcesc iubirea, săracii cu trup şi suflet năzuiesc mai puternic spre iubire. Unul are azi dar pierde mâine. Altul, neavând acum, primeşte totul ulterior. Perioada actuală diferă pur şi simplu de trecut. Şi dacă unii în trecut s-au rugat detaşat şi au acumulat iubire, iar alţii, primind-o, au transformat-o în putere şi bani, în lux, atunci bagajul din trecut dispare iar însemnătatea acumulării noului va creşte. Hambarul nostru e gol. înseamnă că fiecare va acumula şi va transforma.

Eu simt cum sunt atras de filozofie şi încerc să mă întorc la realitate.

— Trecem la problemele dumneavoastră, - spun eu în receptor. - La dumneavoastră tema dreptăţii, idealurilor şi dorinţelor supreme nu este închisă. Aţi reînnoit tabloul personal despre lume, dar de fapt el a rămas acelaşi. Băiatul dumneavoastră mai mare nu are posibilitatea să accepte situaţia traumatizantă. Acestea sunt seminţele pe care le-aţi semănat în tinereţe. Dependenţa dumneavoastră de viitor este profundă, de nedepăşit, iar la băiat cu atât mai mult. în curând la el vor începe încercările principale ale vieţii, iar în plan subtil el nu le va depăşi. Apare programul de autodistrugere, o parte din care se aruncă asupra dumneavoastră şi se realizează printr-o distrugere. La început suferă funcţiile destinului, spiritului, sufletului şi ale corpului. Acestea sunt primele semnale. Cu cât pătrunde mai profund distrugerea, cu atât mai mult situaţia este ireversibilă. în principiu, totul are un mers invers, dar pentru aceasta trebuie să te apropii foarte mult de Dumnezeu. Astfel, până când nu este prea târziu, începeţi să vă ocupaţi de orice variantă posibilă de pierdere a viitorului, atât în planul vieţii şi dorinţelor cât şi în planul moralităţii, dreptăţii şi a speranţelor.

Bărbatul îmi mulţumeşte şi închide receptorul, iar mie începe să-mi vâjâie capul. E un semn rău. Oare am intrat în rezonanţă şi am luat asupra mea problema? Câteodată, după consultaţii, la mine au loc explozii de irascibilitate şi pretenţii faţă de femei. Acum înţeleg de ce. Se pare că nu este închisă tema idolatriei, a idealurilor şi a viitorului. Prin dragostea faţă de femeie, prin sentimentele umane înalte are loc o scurgere maximă de energie în avântul dorinţelor. în consecinţă, este vorba de o cuprindere maximă a viitorului. Cu cât mai amplă este sensibilitatea, cu atât mai multă supărare şi durere există din cauza prăbuşirii viitorului.

îmi aduc aminte de o frumoasă zi de februarie. Sunt într-o mică staţiune de odihnă şi tratament. M-am sculat de dimineaţă cu o dispoziţie nu prea bună. M-am diagnosticat. Explozia agresiunii faţă de femei. Nu am avut putere să mă rog. M-am urcat în maşină ca să plec să-mi rezolv nişte treburi. Parbrizul maşinii era aburit, acoperit de un strat mat de umezeală rece a dimineţii. Am pornit ştergătoarele de parbriz. Nu am avut nici

puterea nici dorinţa să şterg geamurile laterale. Am plecat spre centrul oraşului. La o intersecţie sub formă de T, m-am uitat şi la stânga şi la dreapta. Am apăsat pe acceleraţie şi brusc am întors spre stânga. în acest moment a trecut pe lângă mine un biciclist. Dacă aş fi luat o curbă mai mare, l-aş fi izbit. Drumul era vizibil chiar prin geamurile aburite. Dar nu ştiu de ce, eu nu l-am observat. Mişcarea şi silueta biciclistului nu mă făceau să mă gândesc la vreun pericol. Stăteam şi nu înţelegeam de ce s-a întâmplat asta. Mai bine să nu mă gândesc la ceea ce putea să se întâmple într-o variantă mai rea. Revenindu-mi mai mult sau mai puţin, am mers câteva sute de metri. Am început să cobor pe o ulicioară spre casa la care trebuia să ajung. Am observat un loc liber, m-am întors spre dreapta, am parcat maşina şi brusc am ieşit din ea. Deodată, am auzit în spatele meu un scrâşnet sălbatic de frâne. Un autobuz imens, abia strecurându-se pe strada îngustă, a reuşit să frâneze numai pentru faptul că şoferul a simţit că eu încălcând regulile, aş putea să deschid uşa maşinii fără să mă uit înapoi. Chiar şi aşa, era cât pe-aici să mă doboare cu uşă cu tot. Eu am zbughit-o înapoi în maşină şi am stat pe gânduri.

Este foarte greu să te diagnostichezi singur, întrucât există o cointeresare. Am încercat să procedez altfel. Ce aş fi sfătuit un om care s-ar afla în situaţia mea? în primul rând, să închidă izvorul problemei. Asta înseamnă că înainte de a te aşeza în maşină trebuie să te aduci într-o stare corectă. Când viitorul se închide, avaria este inevitabilă.

Astfel, omul se trezeşte, are o agresiune faţă de femei în planul idealurilor şi, ca atare, agresiune faţă de viitor. Aceasta înseamnă că dependenţa de dorinţe, voinţă şi scopuri este crescută la el. Deci, cel mai bun mijloc de salvare îl constituie micşorarea dependenţei de propriile dorinţe superioare, de voinţa proprie. Există oare un mecanism de depăşire a dependenţei de voinţa proprie? Natural, există de când lumea şi pământul. Aceasta înseamnă acceptarea voinţei Divine. Ea este întotdeauna mai amplă decât orice năzuinţă a mea către viitor. Ne întoarcem din nou la rugăciunea „Tatăl nostru", la începuturile ei: „Facă-se voia Ta..." etc. Acceptând voinţa Divină, noi suntem gata să renunţăm la voinţa noastră şi înseamnă să eliminăm rădăcinile agresiunii care ne poate distruge viitorul.

Capul îmi vâjâie ca mai înainte, deşi mecanismul de depăşire devine absolut clar. Unele aspecte, este adevărat, încă nu le înţeleg.

Se aude cel de-al treilea apel. Sună o femeie, se pare din Londra, şi îmi comunică problemele ei. I s-a născut un copil într-o stare rea. Este vorba de nervozitate, alergie, diateză. Femeia se interesează cum poate îndrepta toate aceste lucruri.

— Pe lângă toate acestea, în situaţia copilului dumneavoastră se ascund mult mai multe probleme, - spun eu.

— Ce, este rău?

— Da, foarte.

— Poate muri? - întreabă femeia.

— Sunt puţine şanse de supravieţuire, - răspund eu - până în prezent nu puteţi deloc accepta situaţiile traumatizante. Chiar dumneavoastră aveţi o stare foarte, foarte rea.

— Bine, - spune femeia, - atunci am să vă povestesc istoria mea. Am crescut ca un copil foarte sensibil. Am desenat bine, am fost medaliată, am câştigat concursuri. Din copilărie am viziunea viitorului şi totodată am simţit în suflet o oarecare agresiune de neînţeles faţă de oameni. Şi iată, cândva în anii 1990, am început să practic yoga. La început posturi plus relaxare şi meditaţie. în primele etape am simţit uşurare şi un flux de energie. M-am simţit minunat. Am avut probleme în relaţiile cu mama. Ea are un caracter foarte puternic şi face presiuni puternice asupra tuturor. Nu e mulţumită de nimic, îi critică pe toţi. De asemenea, eu am fost supărată pe fratele meu. Când am început să practic yoga, atunci în interiorul meu am început să mă îndepărtez de acestea pentru ca să nu interacţionez. Am încercat primele trei etape şi sentimentul de uşurare şi de linişte nu m-au părăsit. Meditaţiile au fost din ce în ce mai profunde. Nu am avut niciodată un sentiment de pericol, nu am primit nici un semnal de prevenire. Şi iată că o dată eram singură în cameră. Până atunci, în timpul meditaţiilor am ieşit nu o dată din corpul meu, ceea ce s-a petrecut fără probleme, atât ieşirea, cât şi întoarcerea. Aflându-mă singură în cameră, mi-am închipuit că stau în apă, pe fundul unui bazin. Eu mă dizolv în apă şi în lumea înconjurătoare. Gândurile mele, ca nişte balonaşe de săpun, s-au urcat deasupra mea şi au

dispărut. A apărut sentimentul deplin de dizolvare în lume, de unitate cu aceasta. Deodată a intrat în cameră, pe neaşteptate, fratele meu. în mine a izbucnit fără să vreau sentimentul de frică şi de supărare, cu atât mai mult cu cât cu o zi în urmă mă certasem cu el. A urmat un coşmar autentic. Sentimentele mele s-au stins, ele nu au mai existat pur şi simplu. Nu mi-a rămas nici un sentiment. Nu a rămas perceperea frumuseţii lumii, nu a rămas energie, am fost în acelaşi timp moartă şi vie. Am avut un sentiment de permanentă durere sufletească şi chinuri. Am început să mă adresez doctorilor, dar am înţeles că nu m-am adresat cui trebuie. în medicina contemporană totul este strâns legat de corp. Au început nişte îndelungate şi chinuitoare vizite la babe, vindecători, specialişti în extrasenzorial. I-am vizitat pe toţi. Rezultatul a fost nul. De fapt mai mulţi mi-au spus: „Eu văd că pe tine stă cineva, dar nu pot să-1 alung". Aceştia au fost zece ani de coşmar neîntrerupt.

— De ce zece ani? - întreb eu. - Totuşi de la acel eveniment au trecut treisprezece ani.

— Acum trei ani, am început să vă citesc cărţile, am început treptat să reînvii şi iată că am născut copilul. Dar simt că problemele au rămas încă, de aceea am venit la dumneavoastră pentru ajutor.

Haideţi să judecăm, - propun eu. - Una din cele mai autentice traduceri a cuvântului „yoga" înseamnă „legătură, comuniune". Cu ce şi cu cine? Se înţelege, cu Creatorul. După filozofia indiană, toate bolile şi problemele provin din ataşamentul crescut faţă de lume. Izvorul ataşamentului este corpul nostru. De aceea, când noi ne înfrânăm funcţiile corpului, ataşamentul se micşorează. De aici provine ascetismul, adică renunţarea la mâncare, la sex şi la comunicare. Ascetismul a început cu timpul să găsească din ce în ce mai mulţi adepţi. A mai trecut un timp, asceţii au înţeles că mai puternic te cheamă spre lume conştiinţa decât sexul, mâncarea şi problemele legate de activitate. De aceea, s-a născut teza: „principalul duşman al omului este propria sa conştiinţă". La început se dezvoltă tehnica renunţării interioare la ataşament. Ceea ce noi numim viaţă, memorie, conştiinţă constituie o informaţie condensată. Noi avem un vector. Acesta poate fi îndreptat spre diferitele straturi ale timpului. în yoga, prin diferite posturi, se înfrânează funcţiile corpului, respiraţia şi

conştiinţa. Relaxarea şi meditaţia accelerează acest proces. Cu cât este mai puternică renunţarea la corp şi conştiinţă, cu atât mai activ vectorul informaţional se îndreaptă spre viitor şi spre planurile subtile. Acolo viitorul şi trecutul se leagă tot mai puternic.

Influenţând planurile subtile, viitorul, noi putem influenţa prezentul şi să-1 schimbăm în orice aspect al său. Cu cât mai mult ieşim în plan subtil, cu atât mai mică este importanţa corpului şi trebuinţele lui şi cu atât mai mare este sentimentul de unitate cu întreaga lume. Acum aproximativ douăzeci de ani am auzit o asemenea frază: „corpul yoghinului constituie un întreg univers". Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât mai ridicat este nivelul unităţii interioare. Noi ne dezvoltăm crescând nivelul unităţii în timpul apropierii de Dumnezeu. Dar cu cât „eul" nostru iese mai mult în planul subtil, cu atât mai periculoasă e agresiunea pe care noi o tragem acolo. Aceasta este deja o agresiune faţă de întreaga lume. De aceea, yoga o practicau oamenii care au anulat importanţa lumii înconjurătoare şi tot ceea ce este legat de ea. Pentru oriental, lumea înconjurătoare este o iluzie, ea nu există. Filozofia a întărit în el acest sentiment timp de mai multe mii de ani, de aceea, meditaţia pentru un oriental nu este periculoasă. Pentru un occidental lumea înconjurătoare este o realitate şi este percepută de el în mod serios. Iar noi depindem de lucrul la care ne raportăm cu seriozitate şi la care ne gândim tot timpul.

Pentru a trăi în plan material trebuie să uiţi de cel spiritual. Pentru a trăi în plan spiritual trebuie să te detaşezi de cel material. Opoziţiile trec una în alta, intersectându-se într-un punct, în caz contrar însă, schimbarea lor duce la oprirea dezvoltării. De aceea, Occidentul a trăit prin material şi a creat civilizaţia contemporană, iar Orientul a trăit prin spiritual creând filozofia şi cultura viitoare. Unirea acestor două contradicţii s-a produs cu câteva mii de ani în urmă, în zona Mării Mediterane. Şi cele două contradicţii s-au unit în religia şi filozofia iudaismului. Dar aceasta este deja o altă temă.

Să ne întoarcem la starea dumneavoastră. Dacă vă ocupaţi în mod serios de meditaţie, atunci trebuie să împărţiţi propria conştiinţă în două zone. Problemele materiale, conştiinţa, corpul sunt pe un teritoriu; unitatea cu întreaga lume se află într-o altă zonă. Perceperea unităţii acestor două contradicţii intervine

numai prin iubire. Dacă ea este insuficientă, pătrunderea lumii materiale în cea spirituală duce la catastrofe şi la întreruperea materialului. Dumneavoastră aţi avut din copilărie capacitatea de previziune, înseamnă că aţi fost în contact cu planurile subtile. în acelaşi timp, aţi avut o dependenţă de dorinţe şi agresiune. în cele mai înalte planuri subtile, acesta este pur şi simplu aceeaşi lume materială, dar altfel proiectată. Deci, dacă iubirea lipseşte din suflet, veţi depinde atât de planul material, cât şi de cel spiritual cu acea diferenţă că depinzând de aspectul material, dumneavoastră veţi manifesta o agresiune exterioară. Depinzând de planul subtil, veţi manifesta o agresiune subtilă, imperceptibilă, dar amplă. Când în timpul meditaţiei aţi simţit un val profund şi exterior al agresiunii, dumneavoastră fie că trebuia să muriţi pentru a nu reprezenta un pericol pentru lume, fie să vă pierdeţi minţile, fie trebuia să vă opriţi sentimentul şi dorinţele. Atrofierea simţurilor a legat agresiunea dumneavoastră. Aţi încetat să mai interacţionaţi şi cu planurile subtile şi cu planurile exterioare ale vieţii cotidiene. Astfel, v-a rămas o singură ieşire, adică spre iubire, spre Dumnezeu. Dar nu aţi înţeles acest lucru şi v-aţi dus la vindecători. De obicei toţi vindecătorii vă aruncă problemele de azi în viitorul dumneavoastră. Medicii mută boala dintr-un organ în altul, vindecătorii mută boala din corp în suflet, în destin şi în viitor. Iar dumneavoastră şi aşa aveţi o agresiune crescută faţă de viitor. De aceea aruncarea în viitor nu a reuşit. Simţurile dumneavoastră au început să se deschidă doar atunci când aţi perceput calea adevărată.

Fac o pauză, aducându-mi aminte de trecut, după care continuu:

— Tot ceea ce-mi spuneţi este bine cunoscut de mine. Dar eu într-o asemenea stare am rezistat nu zece, ci douăzeci de ani. în copilărie am avut posibilităţi foarte mari dar şi o concepţie nedesăvârşită despre lume la fel de mare. De fapt eram condamnat, dar când aveam doisprezece ani, când a început pubertatea, activarea sentimentelor, practic am fost strivit de sus. Mai mult de douăzeci de ani am căutat o ieşire din această captivitate emoţională. Am găsit ieşirea după douăzeci şi şapte de ani, când am înţeles că fără iubire de Dumnezeu nu este posibilă fericirea adevărată. Trecem la dumneavoastră. Practica yoga prezintă un mare pericol. Există mari pericole, dar despre

aceasta nimeni nu vorbeşte niciodată. Toţi profesorii şi instructorii promit sănătate, linişte, fericire şi armonie. în trecut profesorii vorbeau mult mai mult despre pericolele care apar din cauza unor atitudini incorecte. Lumea pragmatică de azi a denaturat concepţia noastră despre spiritualitate. Ei nu ştiu şi nu vorbesc despre faptul că spiritualul este mult mai periculos decât materialul, în cazul în care avem o atitudine incorectă faţă de el.

Cu cât omul are un nivel mai mare de unitate cu întreaga lume, cu atât mai departe pătrunde în viitor, cu atât mai multe taine află şi cu atât mai mult se măreşte posibilitatea de a conduce lumea. Dar oricare ar fi nivelul spiritualităţii, el niciodată nu dă o imagine completă despre univers. Atunci „ultimul" om dar care iubeşte, se dovedeşte a fi mai înţelept decât cel mai deştept şi educat. Nu este întâmplător deci că atunci când neamurile aristocrate au început să piară, bărbaţii s-au căsătorit cu femei de la ţară. Vă aduc aminte încă o dată cuvintele din Sfânta Scriptură: „Multă ştiinţă înmulţeşte mâhnirea".

Stau pe gânduri. în principiu, cu această femeie tânără s-a întâmplat ceea ce în curând se va întâmpla cu toţi, în curând fiecare va simţi ceea ce a trăit ea. A sosit timpul unificării contrariilor. Nu demult consultând un pacient, am luat o foaie de hârtie şi am desenat o monedă. Iată, priviţi, este un cerc. Iată, în acest cerc sunt cuprinse două contrarii. Acesta este un model al universului. O parte este principiul feminin, cealaltă - principiul masculin. O jumătate este spirituală, cealaltă - materială. O parte este viitorul, cealaltă - trecutul. în trecut omul a năzuit spre spiritual şi s-a dezvoltat minunat. Altul a năzuit spre material iar rezultatele au fost la fel de remarcabile. Viitorul a trecut lin în prezent şi trecut. Trecutul s-a transformat în prezent şi viitor. Acum, aceste contrarii au început să se contopească, iar posibilităţile lor au crescut şi s-au accelerat. A început un proces ciudat. Omul năzuieşte spre material şi simte că sufletul lui piere. El schimbă brusc direcţia şi năzuieşte spre spiritual şi simte că se întâmplă ceva mult mai rău cu sufletul său.

Există o singură ieşire, adică spre iubire şi spre Dumnezeu. Dacă iubirea nu este suficientă, contrariile se amestecă şi are loc autodistrugerea. în cel mai bun caz, are loc oprirea dezvoltării, ceea ce s-a întâmplat cu dumneavoastră. Fiecare treaptă a

dezvoltării este impusă. Pentru a păşi pe următoarea treaptă, trebuie să devii periculos, apoi sinucigaş, ceea ce a dus la dezvoltarea armonioasă de pe treapta anterioară. Se naşte un anumit proces, apare o luptă imperceptibilă a contrariilor, ea devine din ce în ce mai evidentă. Are loc o explozie a dezvoltării şi apoi degradarea. Pe o asemenea treaptă, contrariile se omoară treptat una pe alta. Mai departe, se desfăşoară un proces legic de înfrânare a dezvoltării urmat de pieire. Cu cât este mai acut procesul degradării, cu atât mai puternic se dezvoltă năzuinţa spre iubire. Acel proces adevărat de dragul căruia totul din univers trăieşte. Dacă impulsul năzuinţei spre iubire este destul de puternic, prima treaptă dispare şi începe următoarea treaptă de dezvoltare, cu o dimensiune mult mai mare a unităţii şi luptei contrariilor. Dimensiunea pulsaţiei creşte. La urma urmei, ea trebuie să cuprindă întregul univers. Atunci când impulsul spre iubire şi Dumnezeu va deveni egal cu cel primordial, care a creat universul, atunci întreaga existenţă se întoarce la cauza primordială, adică la Creator.

Un aspect interesant. Când vorbesc la consultaţie, după aceea simt o oboseală imensă. Dar după ce se termină consultaţia, eu, explicând ceva, pot vorbi ore în şir fără să simt nici o oboseală. Toată lumea se miră de acest lucru. Am înţeles ulterior: în timpul consultaţiei, cuvintele mele intră direct în subconştient. înseamnă că frazele trebuie să fie exacte iar informaţia curată. înainte nici nu bănuiam că într-o anumită stare cuvântul poate să intre în adâncul existenţei. Şi cu cât mai profundă este cufundarea, cu atât mai aproape trebuie să fie cuvântul de adevăr. Ce este adevărul? Este cunoaşterea care egalizează concepţia noastră despre lume, făcând-o mult mai exactă. Cunoaşterea superioară despre univers este ascunsă în sentimentul iubirii. Şi cu cât mai amplu este acest sentiment, cu atât trebuie să treci prin mai multă suferinţă pentru purificare. Şi omul, cu cât este mai pregătit pentru suferinţe mai mari, cu atât mai mult iese în straturile subtile şi ample. Pe undeva, în cea mai mare profunzime a subconştientului, noi purtăm iubirea adevărată şi absolută. Acolo unde nu există timp, unde nu există început şi sfârşit, acolo esenţa este un tot unitar. în interiorul nostru noi ştim totul; la exterior, dezvoltându-ne şi degradându-ne, bucurându-ne şi pierzând, învăţăm să iubim.

Gândurile mi se întorc la pacientă. La câteva zile după consultaţie, ea va trebui să plece cu avionul. Apoi starea ei se va înrăutăţi brusc şi îi va fi mult mai rău decât până la consultaţie. Ea va putea să traverseze această stare fără frică, depresie şi pretenţii. Numai după aceea începe o îmbunătăţire reală şi stabilă. Ce simplu a fost înainte, - mă gândesc eu. La om are loc devierea spre material şi începe boala. Omul lasă toate treburile, dă banii şi se îndreaptă spre spiritualitate şi se însănătoşeşte. Altuia, din copilărie i se înfăptuieşte orice dorinţă, intuiţia este crescută, posedă o clarviziune spontană. Din ce în ce mai mult este atras de spiritualitate iar apoi încep problemele cu sufletul, cu destinul şi cu corpul. El devine pragmatic, materialist, caută fericirea în bani şi se însănătoşeşte. Sau vine omul să se trateze prin acupunctura. Trebuie echilibrată energia yin şi yang, spirituală şi materială, a trecutului şi viitorului. Cu cât este mai mare dezvoltarea inerţiei iubirii vindecătorului, cu atât mai bune sunt rezultatele pacientului. Marea cale de mijloc.

Deci, multe mii de ani, tratând bolile, vindecătorii au mişcat în general problemele dintr-un loc în celălalt. Judecând după toate, în prezent, atât medicamentul cât şi reflexoterapia au încetat să mai acţioneze. Medicina ca şi orice structură umană, se străduieşte să trăiască şi să se dezvolte. Cu cât este mai eficient tratamentul, cu atât mai mică trebuie să fie armata de medici. Cel mai eficient tratament îl constituie aducerea în ordine a propriului suflet. De asemenea, o concepţie corectă despre lume, comportamentul corect şi alimentaţia. Vai, omul nu doreşte să intre în armonie cu lumea. Pentru el este mai uşor să înghită medicamentul în sine, care pentru o oarecare perioadă înlătură problema dar, prin aceasta, intensifică dizarmonia sa cu lumea.

Afecţiunea oricărui organ uman înseamnă un asemenea început al dizarmoniei. Să luăm de exemplu articulaţiile. Când omului îi scade nivelul energetic începe depunerea sărurilor şi se diminuează funcţiile articulaţiilor, iar energia este absorbită de dorinţe. Dacă există agresiune faţă de iubire, datorată dorinţelor, atunci cantitatea de energie nu creşte. Astfel încep problemele cu articulaţiile. Azi, acest fenomen se observă nu numai la vârstnici, ci şi la tineri. Este legat de neînfrânarea sexuală, pretenţii faţă de lume şi îndopare cu alimente. Ca

rezultat, energetica este epuizată şi intervine suferinţa fizică. Deseori organul nu este distrus şi nici funcţiile nu suferă, dar cu toate acestea, durerile sunt puternice. Omul se duce la medic, iar el nu descoperă nimic. însă după câţiva ani, terapeutul găseşte o perturbare a funcţiilor, iar încă peste câţiva ani, chirurgul ciopârţeşte organul cu probleme. Cât de mare este totuşi energia obişnuinţelor! Eu am început să mănânc de trei ori mai puţin decât înainte, dar problemele cu genunchii au persistat. Am judecat logic. Dacă la cele peste o sută de kilograme ale mele mănânc mai puţin decât alţii, înseamnă că motivul nu constă în mâncare, ci în supraîncărcare, în consultaţii sau în problemele nerezolvate. Apropo, acest lucru m-a ajutat mult să înţeleg şi să mă schimb. Apoi am trecut la alimentaţia o dată pe zi, adică am încetat să mai mănânc cina şi micul dejun. După aceasta nu numai că am simţit o uşurare, adică o energie crescută, dar şi o îmbunătăţire a stării articulaţiilor. Am înţeles un lucru simplu. Nu trebuie să te compari aşa de mult cu alţii. Unuia îi este bine să mănânce numai cina, altuia să mănânce câte puţin dar de trei ori pe zi. Fiecare îşi are destinul său şi un regim al său de alimentaţie. Acesta trebuie să corespundă năzuinţei interioare. Un lucru ştiu cu claritate: în nici un caz nu trebuie să te ghiftuieşti, nu trebuie să te obligi să mănânci ca să-ţi faci provizii. Cu atât mai mult când nu ai poftă.

Primăvara, când se formează dorinţe noi, în organismul omului au loc transformări puternice. Şi dacă nu te limitezi la mâncare, atunci şi dorinţele vor fi slab dezvoltate şi păguboase şi va fi mai puţină energie. Cu cât sunt mai ample dorinţele, cu atât mai multă energie conţin ele. Astfel, posturile religioase nu sunt nici pe departe fenomene întâmplătoare. Concepţia noastră insuficientă despre lumea înconjurătoare poate duce la îmbolnăvire. Sufletul este de asemenea un organ ca şi corpul şi destinul. Iar tratamentul trebuie început tocmai cu sufletul. La fel ca şi un instrument muzical, care periodic trebuie acordat, şi sufletul nostru în vâltoarea vieţii de zi cu zi uită de Divin şi, pe neobservate, se îndreaptă spre interesele sale. Cea mai amplă informaţie se obţine de către intestin şi de structurile de câmp legate de organele de digestie. în această perioadă intestinul trebuie să fie gol. înainte de lecţii sau de consultaţii deseori începea un clocot în stomac şi apărea senzaţia de ghiftuire,

deşi nu mâncasem nimic. De îndată ce are loc conectarea la planurile superioare, corpul şi creierul nostru trebuie să fie pregătite pentru aceasta. Dacă stomacul este plin, noua informaţie nu este percepută. De aceea, nu întâmplător, asceţii, călugării au ţinut post în timpul rugăciunii permanente.

Acum să ne închipuim următoarea situaţie. Pentru sufletul omului este necesară o acordare, o conectare la Divin. El îşi pierde pofta şi începe un clocot în stomac. La televizor el vede o reclamă larg mediatizată de tratament şi începe să înghită tablete. Intestinele „se reglează". Iar organismul, între timp, încearcă să iasă din situaţie în felul său. Se diminuează activitatea schimbului de substanţe şi începe acumularea sărurilor în articulaţii. Este necesar să se treacă la un post mai îndelungat, în acelaşi timp, publicitatea propune cu amabilitate un următor mijloc de „salvare" pentru afecţiuni ale articulaţiilor. Omul le foloseşte şi se produce o minune, durerile dispar. Dar numai pentru un timp.

Cu cât se tratează mai mult omul, renunţând să-şi pună în ordine sufletul, cu atât mai greu va fi să se întoarcă la armonia lumii, iar mecanismul de renunţare la uman printr-un post obişnuit şi înfometare poate să nu mai funcţioneze. Omul capătă o boală gravă şi se accelerează procesul îmbătrânirii. El va muri mai devreme de termenul stabilit. Şi totul pentru că nu există înţelegerea adevărului următor. Procesele informaţionale şi energetice, la care participă sufletul care cunoaşte universul, sunt tot atât de importante ca şi procesele fiziologice care au loc în corp. Noi ne-am obişnuit să avem grijă de corp şi nu ştim să ne îngrijim de sufletul nostru. Dar noţiunea de suflet cuprinde nu numai ziua de azi, ci şi trecutul nostru îndepărtat şi viitorul îndepărtat.

Gândurile mele devin tot mai uşoare şi mai haotice. La un moment dat logica gândirii dispare. înţeleg că încep să adorm. „Accept voinţa Divină şi mă supun ei", - reuşesc să mă gândesc în cele din urmă şi mă cufund în inconştient.

„NOUL PARAMETRU"

Suntem în mijlocul lunii iulie anul 2002. Eu mă odihnesc în Crimeea. Este o dimineaţă minunată de vară. Am fost în trecere prin Gurzuf. Locurile de odihnă îndrăgite de mine sunt Karadag, Alupca, Balaklava şi Gurzuf. Se pot închiria hidrobiciclete iar atunci o baie obişnuită se transformă într-o

întreagă călătorie. Dar azi nu am avut noroc. Conducătorii ţărilor din Comunitatea Statelor Independente (CSI) s-au întâlnit în Crimeea la un picnic numindu-1 summit. Şi pentru ca poporul să nu-i vadă, au interzis ambarcaţiunilor să iasă pe mare. Am pufăit iritat iar apoi m-am liniştit. La începutul fiecărei situaţii neplăcute se poate găsi o hotărâre neaşteptată. Şi ca rezultat, totul poate să iasă mai bine decât am planificat. Când pictez un tablou sau scriu o carte, la început se acumulează mult timp ideile şi se coace structura. Apoi, într-un oarecare moment, toată informaţia explodează parcă şi din ea e naşte un tot unitar. Opera e gata. Apoi când se pictează un tablou, la început ideea care atinge pânza începe deodată să se schimbe. Suprafaţa pânzei îşi trăieşte viaţa sa şi în felul său se împotriveşte proiectului iniţial. începe realizarea unui proces de creaţie de neprevăzut. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu ocazia dictării unei cărţi. La început, construcţia clară şi cât se poate de exactă începe deodată să se schimbe. Eu dictez şi observ cu uimire cum un oarecare curent interior îmi poartă gândurile şi cuvintele, schimbând mereu direcţia. Inconştientul luptă cu conştientul completându-1 şi dezvoltându-1. Haosul se înviorează şi echilibrează ordinea.

Privesc marea cu regret. Vântul s-a intensificat, începe o furtună nu foarte puternică. Mă gândesc că lipsa bărcilor mai prezintă un avantaj. Se poate înota liniştit, fără să-ţi fie teamă că dă peste tine vreo barcă. Pentru mine, aceasta constituie o problemă esenţială când înot departe în larg. Hotărăsc să înot spre Adalaram, unde ies din apă stâncile golaşe. Nu îmi place să fac baie lângă mal. Sistemul de canalizare a ruginit de mult şi toată mizeria se varsă în apă în imediata apropiere a plajei, unde oamenii se scaldă fără grijă, fără să bănuiască nimic. Odată, la aproximativ o sută de metri de mal am pescuit diverşi peşti iar când am aşezat o întreagă grămăjoară pe salteaua umflată, am simţit că de la aceasta miroase destul de puternic a canalizare. Am decis să miros fiecare exemplar şi să le arunc pe cele stricate. Mirosind o jumătate de grămăjoară m-am buimăcit într-un aşa hal, încât i-am răsturnat înapoi în mare, înţelegând că nu merită să risc. Dar mirosul urât s-a îmbibat atât de tare în geanta cu peşti, încât a trebuit s-o spăl cu grijă ore întregi. In final a trebuit să-mi iau rămas bun şi de la geantă.

Acum s-a ivit posibilitatea să înot liniştit departe de mal. Mă cufund în apă şi mă îndepărtez repede de mal. Mă îndrept spre o stâncă în apropierea căreia se află vila lui Cehov şi apoi înot mai departe. După un anumit timp, sentimentul unităţii cu malul dispare, rămâi de unul singur cu marea. Pentru a simţi marea, trebuie să ai cu ea o comuniune superioară faţă de comuniunea cu uscatul. Deodată se schimbă ritmul conştiinţei. Cu totul altfel se percep toate problemele. Lângă mal umbli neastâmpărat ca un mormoloc în bancul de peşti. Când te îndepărtezi în largul mării, gândurile devin ample, frumoase şi uşoare. Cacofonia din frânturile de idei cedează locul ideilor ample şi inconştiente ale tabloului.

înot încet în direcţia stâncilor singuratice. Valurile de doi metri mă saltă şi mă coboară lin. Conştiinţa se purifică. Eu înot aducându-mi aminte de problemele mele principale. în sinea mea nu mă agit. Şi aici, în acest zbor marin, se poate naşte o înţelegere şi o decizie nouă. Este timpul, se prea poate, ca să mă gândesc serios la tema îmbătrânirii. Cu bolile chipurile totul este clar. Oare se poate numi boală îmbătrânirea? Numeroşi oameni, îmbătrânind, arată ca nişte fiinţe grav bolnave. Nici o boală nu mutilează omul aşa cum o face bătrâneţea. Sângele începe să curgă mai încet prin vene. Scade activitatea schimbului de substanţe. Deci, probabil că are loc atrofierea micilor vase capilare. Pielea începe să se usuce sau apar pete de pigmenţi. Nu prea îmi place acest proces de îmbătrânire. Deşi mulţi arată minunat şi îşi păstrează energia chiar la o sută şi o sută douăzeci de ani. Bătrâneţea îi desfigurează în primul rând pe cei care nu au energie. Nu întâmplător cei care trăiesc mult duc un mod de viaţă activ. Cu cât dai mai mult, cu atât mai mult primeşti. Statistica demonstrează fără tăgadă că oamenii creativi care dispun de un intelect înalt trăiesc mai mult şi îmbătrânesc frumos. La început, secretul vieţii lungi încercau să-1 caute în mediul exterior, dar în sfârşit au înţeles că principala cauză se ascunde în omul însuşi.

Orice organism are un program determinat. El este încifrat în destinul omului. Informaţia odată încheiată, organismul trebuie să moară. De ce întinereşte omul când se îndrăgosteşte? Pentru că apare emoţia care este mai amplă decât volumul informaţional al organismului. Deci, are loc fluxul noii informaţii, în consecinţă are loc schimbarea şi reînnoirea

sistemului. Distrugerea care provoacă teamă constituie un element necesar al dezvoltării. Pe undeva, în profunzime, în subconştientul nostru, nu numai că există o situaţie nouă, dar şi o informaţie nouă legată de durere, adică de frică. Informaţia nouă este ceea ce este necunoscut şi străin organismului. De aceea, reacţia de respingere naturală stă totdeauna la pândă. Este ceva nou, neasimilarea informaţiei este periculoasă şi organismul trebuie s-o elimine. Noi ne străduim mai degrabă să uităm tot ceea ce nu corespunde cadrului concepţiei noastre despre lume. De aceea, ştiinţa contemporană a negat întotdeauna direct fenomenele neînţelese de ea, mai mult decât atât, a refuzat cu încăpăţânare să creadă în existenţa lor.

îmi aduc aminte de un eveniment care a avut loc nu demult. Mi-am turnat o farfurie de supă şi m-am aşezat la masă. Am mâncat câteva linguri, am întins lingura să mai iau o dată, iar farfuria s-a mutat într-o parte. „Cum se poate, am iluzii optice!" - m-am gândit eu, aducându-mi aminte de romanele mistice. întind lingura şi farfuria alunecă din nou la o parte. Sunt situaţii când pe suprafaţa umedă a mesei, din cauza tensiunii de suprafaţă se mişcă farfuriile şi cănile, dar în momentul de faţă, masa e uscată. Mai demult nu aş fi acordat atenţie propriei mele reacţii. Dar acum am simţit cu toată claritatea prima emoţie. Aceasta a fost o spaimă grozavă. într-un moment oarecare se distruge modelul lumii înconjurătoare. Simţi o totală lipsă de apărare, întrucât principala apărare constă în modelarea şi prognozarea evenimentelor înconjurătoare. Probabil că medicamentele îţi dau o uşurare pentru că urnesc din loc structura informaţională, oprind procesul de stingere. Ce înseamnă stresul? Acesta este o situaţie nouă, neaşteptată şi neprevăzută. Totodată este o nouă informaţie. Boala este un stres de neînvins. înseamnă că boala este o zdruncinare informaţională a organismului, nepermiţându-i să se izoleze de lumea înconjurătoare. Agresiunea interioară este cu atât mai mare, cu cât mai puternica este capsularea organismului, adică izolarea sa de lume. Cu cât mai mult depindem noi de dorinţe şi de viaţă, cu atât mai puternic ne concentrăm asupra lor, cu atât mai puternic dorim să le facem veşnice, de neclintit, fericite şi cu atât mai mult percepem agresiunea cu ocazia distrugerii lor. înseamnă că dacă se elaborează sistemul de permanentă zdruncinare a organismului, atunci acesta rezolvă problema nu

numai a bolii, ci şi a îmbătrânirii. în principiu sportul, baia rusească, duşul cu apă rece, tehnica respiraţiei, postul şi înfometarea, toate acestea constituie o zdruncinare a organismului la nivel fizic. Medicamentele naturale, ierburile şi mineralele etc. constituie o zdruncinare informaţională chimică.

Orice structură înseamnă totodată o situaţie. De aceea, prin intestine are loc o interacţiune activă cu lumea înconjurătoare şi în acelaşi timp o adaptare. Medicamentul sintetizat se deosebeşte de îngustimea informaţională naturală. Dacă într-un vin bun sec există aproximativ şase sute componente diferite care influenţează în mod activ structurile informaţionale ale organismului, atunci într-un "Portvein" ieftin există nu mai mult de douăzeci şi acestea pot da un efect invers. Cu cât mai multă iubire este în sufletul omului, cu cât este el mai bun, cu atât este mai mare disponibilitatea pentru orice schimbare. De aceea, un om bun la suflet trăieşte mai mult. Capacitatea lui de a accepta o boală este mult mai mare, sistemul lui informaţional este deschis pentru lumea înconjurătoare.

Astfel, ajungem la prima concluzie. Schimbările permanente exterioare şi interioare constituie un zălog al sănătăţii şi întineririi. Apropo, obiceiurile noastre pot înfrâna foarte puternic schimbările şi pot conduce la îmbolnăviri. Nu întâmplător la cele câteva mii de persoane care s-au însănătoşit de cancer fără o cauză vizibilă, însănătoşirea a coincis cu schimbările serioase ale destinului. Capacitatea de a fi pregătit pentru orice schimbare înseamnă un medicament. Schimbările superioare se ating nu prin destabilizare fizică, ci energetică. Cele mai subtile sunt schimbările informaţionale. Ele sunt legate de concepţiile noastre despre lume. Cu cât voinţa Divină este mai importantă decât voinţa noastră, cu atât noi devenim mai puţin agresivi faţă de orice schimbare şi faţă de orice informaţie nouă. Orice religie începe ca iubire, ca nişte căutări permanente de schimbare, ca o înaltă instabilitate, ca o atingere a logicii Divine. Treptat, toate acestea se transpun în limbaj uman. Apare un sistem ordonat: cu cât sunt mai puţine contradicţii în cadrul acestuia, cu atât mai înalt este aspectul aplicativ. Şi imediat apare frica şi distrugerea sistemului. Religia începe să se ocupe de economie şi politică, apărându-se şi justificân-du-se.

Particularitatea religiilor mondiale constă în contradicţiile lor exterioare. Dar aceste contradicţii, la nivelul exterior de suprafaţă, obligă pătrunderea în esenţa profundă. Contradicţiile nu permit îngheţarea formelor şi acordarea de explicaţii cu un singur înţeles unui eveniment. Cu cât este mai mult omul dispus să iubească, cu atât el vede mai puţine contradicţii în cărţile sfinte. Şi invers. O imensă cantitate de secte, de învăţături eretice, de ramificaţii diferite din creştinism sunt subordonate faptului că au încercat să înţeleagă Biblia pornind de la conştiinţă. Fiecare a luat un fragment apropiat înţelegerii sale şi mergând în această direcţie a încercat să-L cunoască pe Dumnezeu, eliminând îndoiala şi contradicţia. Cu cât mai ortodox este curentul religios, cu atât apar mai multe secte religioase şi ramificaţii ale acestora.

M-a chinuit mult timp o problemă. Care dintre botezuri sunt mai eficiente, cele din pruncie sau cele din tinereţe?
Unele ramuri ale creştinismului sunt convinse că botezul este bine să fie făcut numai la o vârstă conştientă. Atunci acest lucru rămâne în amintire şi duce la un efect necesar. Dar ce să pretindem de la un prunc, el nu-şi aduce aminte de nimic şi nu înţelege. Totul este chipurile clar şi logic din punct de vedere uman. însă botezul este îndreptat în primul rând nu spre corp ci spre sufletul omului. Crucea este simbolul încetării vieţii, să spunem aşa, un medicament împotriva ataşamentului faţă de viaţă. în creştinism, botezul este un simbol al păstrării iubirii în cazul pierderii a tot ce există, inclusiv a vieţii. Aceasta înseamnă păstrarea Divinului în cazul distrugerii umanului. în acest caz energetica subconştientă subtilă este mult mai importantă decât cea mentală. Copilul nu înţelege nimic, dar cei care îl botează, înţeleg şi simt şi acest lucru este pe deplin suficient. Cu cât trece mai devreme copilul prin ceremonia botezului, cu atât mai uşor se dezvoltă în viitor. Specificul oricărei ceremonii constă în faptul că ea acţionează în primul rând asupra subconştientului. Dacă ţinem însă cont că principala parte a vieţii noastre are loc în subconştient, iar gândirea noastră constituie numai câteva procente din ctivitatea subconştientului, atunci tabloul lumii devine întrucâtva altul.

Interesant, gândesc eu. în trecut noi am fugit de durere, adică de conflictele cu mediul. Acum învăţăm să acceptăm durerea şi mediul conflictual. După un anumit timp existenţa fără conflicte şi fără dureri va fi imposibilă pentru noi. Şi după încă un anumit timp, noi vom crea singuri durere şi conflicte în sufletul nostru, zdruncinând, schimbând şi dezvoltând structura noastră informaţională.

Continuu să gândesc mai departe. Deodată, un val imens mi-a acoperit capul şi m-a sustras din gândire. Pufnesc şi încerc să restabilesc mersul ideilor. Valurile reprezintă într-un fel simbolul instabilităţii. Dar iată ce este interesant. De îndată ce încep să gândesc incorect, imediat un val îmi trage o palmă. Eu percep marea ca pe o fiinţă vie, care în plus este şi foarte armonioasă. Cu cât există un haos mai mare în exterior, cu atât mai înaltă este armonia şi unitatea interioară, cu cât mai puţină iubire este în interior, cu atât mai mult omul încearcă să reţină iubirea în exterior. Atunci lui îi este frică de distrugerea exterioară şi începe dependenţa de alţi oameni. Ţi-e frică să spui un cuvânt aspru, încerci să menţii relaţii călduroase, pentru a păstra sentimentul, eşti gata să cedezi în faţa altuia. Cu cât există mai puţină iubire în interior, cu atât mai mult încerci s-o reţii din exterior şi cu atât mai puternic încep din exterior să te înşele şi să te trădeze. Dacă nu ar fi existat înşelăciunea şi trădarea, atunci înţepenirea în continuare a formelor ar fi dus la îmbolnăvire şi moarte. Un om dur la exterior poate fi bun şi iubitor lăuntric. Dacă nu ţi-e frică de distrugerea interioară d schimbarea destinului, atunci este mai uşor să te concentrez' asupra iubirii.

Oamenii pot fi împărţiţi în trei categorii. Timizi, care îşi păstrează bunătatea atât în interior cât şi în exterior. Ei nu realizează prea multe în prezent dar au perspectivă în viitor. Impertinenţi, cărora nu le este frică de conflictul exterior, îl pot rezolva şi pot obţine multe în prezent. Dar duritatea lor crescândă le diminuează iubirea din suflet şi dobândind multe în prezent, ei îşi distrug viitorul. Cea de-a treia categorie este cea a oamenilor echilibraţi. Ei păstrează în permanenţă iubirea în suflet şi prin aceasta nu le este frică de schimbările exterioare, sunt gata să accepte distrugerea, dar şi să acţioneze dur într-un moment necesar.

De obicei, în copilărie noi suntem timizi pentru că întreaga energie se scurge pentru asigurarea viitorului. In tinereţe devenim un pic impertinenţi pentru că forma nu s-a contopit cu conţinutul. întreaga revoltă tinerească, năzuinţa către înlăturarea autorităţii şi a dogmelor este un fenomen sănătos care permite perceperea armoniei. Dar dacă impertinenţa începe să dăuneze iubirii, atunci protestul tineresc se transformă în delincventă cu toate consecinţele ce decurg de aici. Dacă un copil creşte ca un impertinent, cam dur şi rău este puţin probabil să aibă şanse să obţină ceva de la viaţă. De aceea, educaţia iubirii şi a bunătăţii în fragedă copilărie duce la asigurarea unui viitor sănătos pentru propriul copil.

Gândurile mi se întorc la tema îmbătrânirii. Nu demult la una din lecţii mi s-a făcut cadou o carte „Despre secretele longevităţii orientale". Esenţa se reduce la faptul că pentru depăşirea îmbătrânirii este necesară menţinerea unui nivel înalt de energie în organism. Energia principală este cea sexuală, înseamnă că pentru întinerire trebuie să te ocupi în permanenţă de exerciţii energetice şi să nu permiţi să se realizeze dorinţa sexuală. Toate acestea coincid cu cercetările mele.

Fericirea umană se rezumă la dorinţe şi viaţă. Dorinţele sexuale înseamnă continuarea vieţii. Pentru continuarea vieţii se consumă mai multă energie decât pentru susţinerea şi apărarea ei. Existenţa apărării înseamnă conştiinţă, intelect, capacităţi. în sentimentele noastre există mai multă energie decât în conştiinţa noastră. Iubirea se consumă pe dorinţele noastre. Aceasta înseamnă că dacă reţinem (transformăm) dorinţa sexuală atunci această energie duce la dezvoltarea conştiinţei, la întinerire, la întărirea vieţii. în principiu, acest punct de vedere, este demult cunoscut în Orient. în Daoism acesta provine din filozofia indiană. A existat punctul de vedere conform căruia ejacularea, respiraţia dată omului într-o anumită cantitate şi folosirea lor în grabă duce la îmbolnăvire, la îmbătrânire rapidă şi moarte. în acest caz, abstinenţa a dat într-adevăr un efect curativ.

Prin ce se deosebeşte omul de animal? Prin faptul că el îşi înfrânează dorinţele şi transmite pachetul de energie eliberată pentru dezvoltarea funcţiilor superioare. Dacă noi încercăm pur Şi simplu să înăbuşim dorinţa, atunci aceasta înseamnă autodistrugere şi boală, întrucât dorinţa este energie, iar enerei

este un potenţial între efect şi cauză. înfrânând proprii ie dorinţe, noi pierdem energie şi ne oprim. însă dacă noi înfrânăm dorinţa în numele iubirii, atunci energia originară a dorinţei duce la dezvoltarea funcţiilor superioare. De aceea dacă tineretul este educat în spirit moral şi de abstinenţă, atunci potenţialul său spiritual şi creativ va fi ulterior destul de înalt. De ce femeia foloseşte parfumul, de ce-i place să se îmbrace frumos? Pentru ca energia sexuală să se transforme nu într-o dorinţă trupească, ci în sentimente de înaltă prietenie şi spiritualitate, pe care este mai uşor apoi să le transforme în iubire. Eu stau pe gânduri. Mă nelinişesc două probleme: în primul rând, până în prezent nu am văzut şi nu am auzit despre longevivi care să lucreze după această metodă. în al doilea rând, nu prea este plăcut ca energia originară pe care o emanăm s-o cheltuim numai pentru întinerirea noastră şi întărirea vieţii. Aceasta se poate face numai la vârsta pensionării. Dar ceva raţional în acest sistem există. Pentru ca sistemul informaţional să trăiască şi să se dezvolte, trebuie să existe un aflux de informaţii noi şi în frânarea periodică a funcţiilor principale. Dacă facem opriri, putem zăbovi mult mai mult în drum. Problemele care stau în prezent în faţa omenirii sunt: nivelul scăzut de viaţă, epuizarea crescută şi sindromul oboselii. Toate acestea demonstrează lipsa de energie. Dacă nu există un aflux nou de energie prin iubire, atunci trebuie măcar să economisim energia veche. Un medic din Israel a propus pentru tratarea sindromului o metodă chinezească antică. Bărbatul are orgasm fără să permită spermei să iasă. Aceasta duce la întinerire şi are un efect de conservare a energiei.

Atracţia sexuală este o funcţie de continuare a vieţii adică un mijloc, scopul fiind acumularea Divinului. Pentru a simţi caracterul secundar al umanului, acesta trebuie înfrânat pentru un anumit timp, trebuie să renunţi la el şi atunci energia principală a vieţii nu se va consuma impetuos. Cu cât este mai puternică dependenţa de dorinţe, cu atât mai repede scade nivelul energetic. S-a observat demult că acei oameni care au obţinut multe rezultate în ştiinţă, artă, politică au avut o sexualitate superioară. Numeroşi oameni, având un mare talent, au spus că principalul obstacol în calea descoperirilor şi creaţiei a fost pentru ei atracţia sexuală neastâmpărată, pe care a fost foarte greu să o învingă. Mulţi au ajuns la concluzia

că trebuie mărită energia sexuală şi atunci obţii multe în viaţă. Dar efectul obţinut a fost contrar. Cu cât este mai mare concentrarea asupra sexului, cu atât mai multe probleme se ivesc în ultimă instanţă. Rezolvarea superficială a problemelor duce deseori la un efect contrar. De fapt, energia iubirii se consumă în primul rând prin desfătare sexuală. Când noi ne concentrăm asupra acesteia începem să consumăm mai multă energie decât primim. Dacă analizăm dezlănţuirea neînfrânată a temei sexuale în presă, în cărţi şi la televiziune, atunci izvorul cauzei sindromului de oboseală cronică devine clar destul de repede, înseamnă că problema oamenilor talentaţi nu constă în sexualitatea crescută, ci în faptul că nu pot într-o măsură suficientă să transforme energia sexuală în energie de creat" Iar o parte determinată să o transforme înapoi în energia iubiri'

Am observat o particularitate curioasă. Dacă nu put-^m s" înfrânăm avântul dorinţelor exterioare, setea, mâncarea sexualitatea atunci sentimentele se devalorizează repede, în ele există puţină energie. De exemplu: dacă părintele urmăreşte ca alimentaţia copilului să fie de trei ori pe zi şi după un regim strict, atunci se naşte abstinenţa dorinţelor exterioare în urma căreia la copil se îmbunătăţeşte energetica şi sănătatea. O altă situaţie. La cea mai mică dorinţă, copilul fuge imediat acasă şi mănâncă tot ce-şi doreşte, inclusiv ceva dulce, iar apoi la el încep problemele cu dinţii, cu intestinele, el devine moleşit şi bolnăvicios. înseamnă că printr-o atitudine corectă faţă de senzaţia de foame, de sete şi a sexualităţii nesatisfăcute, se pot vindeca şi se poate mări nivelul energetic al organismului.

îmi aduc aminte cum nu demult am decis să ieşim în natură să mâncăm şaşlâc. Ne-am dus la piaţă hotărând să nu cumpă-răm carne de porc sau de vacă, ci să luăm pui. Iată-ne străbătând mulţimea din piaţă şi, din mers, eu prezint o mică lecţie: „Carnea care se importă acum din Occident este împănată cu antibiotice şi hormoni. Acestea constituie o otravă imperceptibilă, iar influenţa ei se întinde în timp. în Europa, spre exemplu, ca să crească mai repede curcanul, i se administrează patru feluri de hormoni. Dacă un vin bun şi armonizat vindecă, iar cel slab calitativ dăunează, atunci carnea are un efect nu

mai mic. Copanele de găină trebuie luate numai de la producătorii locali".

g târziu, - spune tovarăşul meu de drum. - Nu demult m-

întreţinut cu oameni care se ocupă cu comercializarea nuilor. Ei au trecut deja de mult la tehnologia occidentală. Introduc în gâtul puiului o ţeava şi injectează mâncarea şi hormonii. Acesta creşte de cinci ori mai repede. După 45 de zile are deja o greutate imensă, maximum posibilă. Iar în zilele 47-48 moare de bătrâneţe. Deci, trebuie numai să reuşeşti să-1

sacrifici din timp.

— De ce moare aşa de repede? - mă interesez eu.

Tovarăşul meu de drum ridică din umeri:

— Creşte repede, moare repede.

Este un fapt curios. Concluzia se poate trage de la sine. Dacă noi nu am dorit cu rost şi deja am primit ceea ce am dorit, atunci dorinţele degenerează şi organismul începe să îmbătrânească impetuos. înseamnă că neînfrânarea dorinţelor, îndeosebi a celor sexuale, constituie o cale directă spre îmbolnăviri şi îmbătrânire. Foamea care este o dorinţă nesatisfăcută obligă organismul să năzuiască spre iubire şi să mărească rezervele de energie. Sunt necesare hotărâri noi, un comportament nou, o interacţiune crescută cu lumea înconjurătoare şi obţinerea unei porţii mai mari de haos.

înainte nu mi-a fost clar un lucru. A apărut pe scenă, să zicem, un cântăreţ sau o cântăreaţă. Ea a avut o viaţă personală dezordonată, avea necazuri şi probleme grave. Nivelul creativ este foarte înalt. Apar faima, banii, familia, îndeplinirea dorinţelor iar talentul dispare. Nu există impuls creator şi nici energie. Şi cu cât mai neînfrânat se comportă omul, căpătând renume, cu atât mai repede se stinge talentul său. Dacă înainte o personalitate dotată îşi croia drumul său spre faimă mult timp iar steaua lui strălucea mult timp, acum show-bussines-ul pregăteşte cântăreţi şi muzicanţi ca pe puii crescuţi peste noapte. După aceea toată lumea se miră cât de repede se sting, se degradează talentele. Când cei talentaţi au căpătat renume fără nici un fel de dificultăţi, repejor, ei au obţinut faimă şi bani, atunci, după toate acestea, de regulă, urmează alcoolul, narcoticele şi pieirea.

Aproximativ de o oră înot în apa clocotită a mării. Vântul şi valurile îmi creează un sentiment de haos. Se naşte o desfătare inexplicabilă. începi să respiri cu tot corpul. Informaţia curge prin toate celulele. în asemenea momente este imposibil să gândeşti. Te cuprinde sentimentul de imensă plăcere a faptului că eşti pe deplin deschis lumii înconjurătoare. Corpul deja nu se mai orientează şi nu depinde de conştiinţă. El se conectează la ceva incomensurabil, la ceva mai înălţător. Treptat însă gândurile se aliniază din nou în direcţia obişnuită.

îmi aduc aminte de cartea nu demult citită în care sunt descrise două sisteme de sănătate şi de întinerire. în primul, pe baza propriului exemplu, autorul demonstrează că solicitarea fizică permanentă şi activitatea constituie condiţia absolută a longevităţii. Autorul celuilalt sistem susţine contrariul. Tocmai solicitările fizice dese îl omoară pe om, spune acesta. Toţi oamenii care practică sportul ca nişte maniaci o termină rău. Antrenamentul autogen, activitatea psihologică asupra propriei persoane sunt mult mai importante. într-adevăr, e curios. Unii longevivi spun un lucru, iar alţii spun contrariul. Cine are totuşi dreptate? Ştiinţa nu dă o explicaţie. Există multe fapte care confirmă atât prima cât şi cea de-a doua teorie. Astfel, avem de-a face cu două contradicţii. In fiecare dintre ele există fără îndoială un sâmbure de raţionalitate. în ceva ele trebuie să fie unite şi de perspectivă, iar în ceva trebuie să existe un cusur, începem cu primul. Fără îndoială că o muncă fizică grea îmbătrâneşte repede omul, mai ales dacă în această activitate nu se face din plăcere. în acelaşi timp, lenea, pasivitatea omoară de asemenea repede.

îmi aduc aminte cum nu demult am călătorit cu un taximetrist. Eu am trecut în maşina lui, întrucât la tovarăşul lui de muncă nu a pornit „Jiguli-ul". Bătrânelul s-a văitat, a mormăit, a zăngănit cheile şi maşina nu a pornit. El s-a uita la mine cu mândrie şi mi-a spus:

— Şi acum trecem la gaz, dacă nu funcţionează cu benzină.

Dar cu gazul de asemenea s-au iscat probleme, iar maşina a rămas pe loc.

— Nu prea am timp, - am spus eu. - Conectaţi la combus tibil atomic şi am plecat.

Asemenea combustibil nu s-a găsit în maşină. Am trecut la tovarăşul lui de drum şi am pornit. Şoferul mi-a povestit

râzând:
— Tataie a cumpărat această maşină veche pentru două mii cinci sute de dolari, după aceea a mai vârât în ea încă patru! Cu aceştia ar fi cumpărat o maşină normală şi nu ar fi cunoscut nici o amărăciune. Şi cu această roabă în fiecare zi se zbate pentru viaţă deşi are o locuinţă bună în centru. Eu îi spun: vinde locuinţa, cumpără una mai ieftină la marginea oraşului şi o să trăieşti restul vieţii fără să ai necazuri. Ştiţi ce mi-a răspuns bătrânul? Mi-a spus că dacă nu o să aibă serviciu, dacă nu o să aibă cu ce să se ocupe, el va muri. Poate că are dreptate, într-adevăr, viaţa nu este interesantă când ai totul, când totul e de-a gata.

Mi-am adus aminte de un caz pe care mi 1-a povestit un prieten. Când s-a căsătorit, la nuntă, a venit la el bunicul miresei, 1-a bătut pe umeri iar apoi 1-a apucat cu ambele mâini de umeri, la desprins de pământ, 1-a scuturat şi 1-a pus la loc. „Ei, tu îmi placi, - a spus el. - Bravo! O să fii un soţ bun pentru ea". în acel moment bunicul avea o sută de ani. El locuia la ţară, creştea găini şi iepuri, se ocupa de gospodărie. Tinerii au hotărât să-1 ajute şi l-au mutat în oraş ca să nu se extenueze prea mult la ţară. După o jumătate de an, bătrânul a orbit şi după un an a murit.

Dacă energia zace în organism atunci începe boala, după care vine moartea. Dacă noi nu mergem înainte atunci ne rostogolim înapoi.

Mă întorc în gând la discuţia referitoare la cele două sisteme de sănătate şi înţeleg că amândouă au dreptate. Şi într-un sistem şi într-altul longevitatea există dacă se transmite energie. Pur şi simplu în primul sistem se acordă mai multă atenţie transmiterii fizice, iar în cel de-al doilea caz, condiţia principală este transmiterea energiei nervoase. Cu cât transmitem mai multă energie, cu atât mai multă primim. Atunci de ce noi în tinereţe, consumând energie, ne dezvoltăm iar la bătrâneţe o transmitere crescută de energie poate duce la îmbolnăvire?

Cauza este simplă. în tinereţe există multă iubire în suflet, iar transmiterea puternică a energiei pe fondul emoţiilor pozitive măreşte volumul energetic al organismului şi duce la dezvoltare. înseamnă că pentru a fi longeviv trebuie ca în tinereţe să învăţăm să muncim, să transmitem la maximum

energie şi să avem o activitate creatoare. Dacă în tinereţe nu am fost activi, deosebit de spirituali, atunci la bătrâneţe fondul energetic scăzut, cantitatea mică de iubire din suflet, în cazul unor mici supraîncărcări, pot duce la îmbolnăvire. Când omul iese la pensie şi îi scade brusc nivelul transmiterii energiei sufleteşti şi fizice, nu este de mirare că el moare repede. Structurile spirituale au un volum mult mai mare decât corpul fizic, de aceea consumul energiei creatoare întinereşte mai puternic decât consumul energiei fizice. Asta înseamnă: cu cât mai mult transmitem energia iubirii, căldură, grijă şi creaţie cu atât mai sănătoase sunt sufletul şi corpul nostru.

Savanţii americani nu o dată au adunat date statistice despre longevitate. Concluzia este simplă: pentru a trăi mult trebuie ca o dată pe zi să simţi senzaţia de foame, să te oboseşti şi să transpiri. Toate acestea au loc atunci când noi transmitem energia sufletească şi fizică. Mai există o nuanţă; se prea poate că principalul constă în toate acestea: senzaţia de foame, de oboseală şi transpiraţia trebuie să fie însoţite de o dispoziţie bună.

Mi-am amintit de o istorie ciudată pe care mi-a povestit-o o cunoştinţă de-a mea. Ea are o prietenă, o cucoană cu toane. Are o ambiţie şi un egoism imense şi nu are copii. Şi iată că nu demult această femeie a donat sânge. Ea şi-a descris starei ei prietenei: „Am simţit că m-am schimbat dintr-odată. Senzaţia a fost ca şi cum aş fi născut. A apărut în suflet o asemenea bucurie şi bunătate, singură nu pot să-mi explic despre ce e vorba".

I-am explicat despre ce e vorba. La prietenă sensibilitatea şi ca atare gelozia şi pretenţiile faţă de bărbaţi sunt imense. Toate acestea o ataşează de viaţă şi îi mutilează caracterul dacă nu există o concepţie corespunzătoare despre lume şi nu lucrează în permanenţă asupra propriei persoane. însă pierderea sângelui, la nivelul subconştient, înseamnă pierderea vieţii. Dacă dai sânge cu iubire şi bunătate, fără frică, atunci are loc explozia iubirii odată cu înjosirea vieţii şi a dorinţelor. Iată de ce înainte bolile se tratau printr-o simplă lăsare de sânge. Pacientul ştia că lăsarea repetată de sânge vindecă foarte eficient şi se predispunea pentru emoţii pozitive. Nu i-a fost frică şi, natural, un asemenea tratament a dat rezultate minunate.

Apropo, donarea de sânge şi jertfirea propriei persoane au un mecanism similar. Noţiunea de sacrificiu provine din timpuri imemoriale. Sensul este simplu: vrei să fii în armonie cu natura, nu trage către tine în permanenţă fericirea ci o parte înapoiaz-o şi pe deasupra cea mai bună parte. Psihologii nu pot 'ntelege o tendinţă ciudată care a apărut în multe ţări occidentale Oamenii sănătoşi se duc la doctor şi solicită să li se amputeze mâna sau piciorul. Şi asta arată ca o sălbăticie, ca o patologie şi anomalie. Mecanismul este de fapt acelaşi, închinarea în faţa stabilităţii, a confortului, a dorinţelor şi a vieţii îl împinge pe om spre acea trăsătură în care el simte că sufletul lui piere. Pentru a-şi salva sufletul, el merge spre lezarea dorinţelor şi a vieţii.

Am scris despre un om care jefuia bănci pentru a îndepărta depresia. Posibilitatea de a-şi pierde libertatea, lezarea viitorului, înjosirea vieţii şi a dorinţelor au micşorat dependenţa de uman şi au diminuat depresia. însă dacă el ar fi donat cu regularitate sânge, s-ar fi îngrijit de alţii, ar fi sacrificat o parte din bani pentru binefacere, aceleaşi probleme le-ar fi rezolvat fără crime. întreaga Americă se află într-o stare de depresie. Creşte numărul de psihanalişti, psihologi şi psihoterapeuţi. Creşte de asemenea salariul acestora. Dar ei nu pot să rezolve în mod real problema depresiei şi nu numi că nu pot, dar nici nu vor, întrucât acest lucru i-ar priva de activitate. Să o uşureze, da. Să rezolve problema - în nici un caz.

Dar ceea ce n-a putut să facă o armată de psihologi americani, a rezolvat un mare om în vârstă. Renumit artist, la vremea sa idolul femeilor, având un corp şi o musculatură minunate. Cu timpul el s-a transformat într-o epavă ramolită, apoi au început crizele de depresie iar pe urmă elicopterul cu care a zburat s-a prăbuşit. El a avut numeroase fracturi dar a rămas în viaţă. După un anumit timp, a avut un atac cerebral. După aceasta el a vrut să se sinucidă. Şi iată, încetând să se mai ataşeze de viaţă, adresându-se lui Dumnezeu, el a observat că a devenit mai fericit. Treptat, i-a trecut depresia. Un om talentat, chiar când e pe moarte, rămâne talentat. El a reuşit să descopere cauza depresiei, care chinuieşte poporul american. Sursele depresiei constau în concentrarea numai asupra propriei persoane, asupra dorinţelor proprii şi grija numai faţă de sine.

Credinţa în Dumnezeu, ajutorul acordat altora, grija faţă de cei apropiaţi, toate acestea la început înlătură depresia, iar apoi îl fac cu adevărat fericit indiferent de condiţia sa fizică, indiferent de vârsta la care se află. Sentimentul iubirii, fără de care dezvoltarea este imposibilă, este în permanenţă legat de eliminarea energiei, de dăruire, grijă şi creaţie. Dacă omul nu are grijă de alţii este mai mult predispus spre consum decât spre dăruire, atunci indiferent cum ar încerca să perceapă iubirea, este prea puţin probabil că va reuşi. Rugăciunea lui va fi o simplă zguduire a aerului. Dacă omului îi este frică să iasă din cadrul obişnuit al existenţei, dacă el este prizonierul obiceiurilor sale şi a stereotipurilor vitale de care nu poate să se despartă nicicum, capacitatea lui de a iubi va fi de asemenea mică. Savanţii din Occident au ajuns la concluzia că animalele de casă lecuiesc oamenii. Acest lucru se confirmă prin mii de fapte. De fapt, lecuiesc nu animalele, ci grija permanentă faţă de ele. Animalul, îndeosebi câinele, este ca şi copilul care rămâne întotdeauna mic şi necesită o permanentă mângâiere şi grijă. Stabilitatea crescută, concentrarea supra propriilor dorinţe, atitudinea de consum faţă de lume au condus în Occident la degradarea permanentă a familiei iar copilul este considerat ca un concurent care consumă timp, bani şi viaţă. Atracţia generală faţă de animalele domestice permite într-o oarecare măsură îmbunătăţirea stării sufleteşti a multor oameni. Cu cât omul este mai pregătit să accepte o situaţie traumatizantă, cu atât în momentul durerii şi al pierderii el este pregătit să se adreseze iubirii şi lui Dumnezeu. Cu cât în fiecare secundă omul emană iubire, căldură şi energie, cu atât în fiecare secundă el se îndreaptă către Dumnezeu. Capacitatea de a pierde este cu atât mai mare cu cât noi dăruim mai des. Deci cu cât copilului i se inoculează altruismul, dragostea faţă de muncă în copilărie şi nu este educat să-i fie frică, înghesuindu-1 în cadre înguste, cu atât mai armonizată este acea societate în care vor trăi copiii care s-au maturizat.

Interesant, mă gândesc eu, - la urma urmei ajungi la acea concluzie care este de mult cunoscută. Devine clar sensul frazei: „Lenea este mama tuturor viciilor". Omul poate să nu facă nimic în exterior, dar în interior să ducă o activitate intensă. Apropo, eu am observat că pentru păstrarea concentrării mentale asupra unui anumit obiect, trebuie să

consumi multă energie. înainte consideram că lenea constituie lipsa eforturilor exterioare. Ea este la fel de periculoasă ca şi lipsa de emanare a energiei. Cu cât dăruim mai puţin, cu atât mai mult luăm, cu atât mai mult suntem dependenţi de lumea înconjurătoare. Şi invers. Cu cât eliberăm mai multă energie, cu atât mai puţin suntem dependenţi de mediu şi cu atât descoperim mai multă iubire în suflet şi, ca atare, ne apropiem de Dumnezeu.

Am înţeles acum de ce străluceşte soarele. El este satisfăcut cu faptul că emană energie.

Iubirea naşte timpul. Timpul în adâncul Soarelui se împarte în cauză şi efect, începe emanarea energiei, apare un nou spaţiu şi o nouă substanţă, adică universul se lărgeşte. în adâncul Pământului are loc acelaşi proces. Se desfăşoară emanarea energiei, se creează substanţe şi spaţii noi. înseamnă că Pământul nu este un obiect cosmic care se răceşte şi se stinge, ci dimpotrivă, este o viitoare stea. Şi întrucât masa Pământului creşte, raza sa se măreşte şi continentele se deplasează. Probabil că nu orice planetă poate deveni o stea, dar poate năzui către aceasta ca şi către o desfătare supremă. Cu cât furnizează mai multă energie planeta şi steaua, cu atât mai puternic se îngustează în ea cauza şi efectul şi ea se apropie de cauza iniţială. Adică au loc paralel două procese contradictorii: pe de o parte, lărgirea spaţiului şi timpului şi complicarea structurii şi a legăturilor, iar în plan subtil are loc îngustarea timpului şi comasarea a tot ceea ce există într-un întreg. Cu cât este mai mare intensitatea creaţiei din afară, cu atât mai puternică este unificarea cu cauza iniţială în interior. Dacă iubirea şi năzuinţă către o unitate absolută a stelei nu sunt suficiente, atunci ea fie se stinge, fie explodează.
Conform aceleiaşi legi trăieşte şi omul. în principiu, orice obiect din univers trebuie să se străduiască să îndeplinească trei funcţii: Prm iubire să fie unit cu universul, apoi cu Creatorul; nrin dăruirea energiei să năzuiască spre iubire şi prin schimbarea continuă să asigure emanarea energiei. Dacă nu va exista o restructurare a legăturilor, atunci nu va exista nici emanarea energiei. Dacă nu va exista energie, atunci se va diminua nivelul unităţii şi ca atare va avea loc diminuarea iubirii şi degradarea. Adică Soarele străluceşte pentru a supravieţui, înseamnă că atunci când noi strălucim, noi de asemenea ne

asigurăm supravieţuirea. Când noi ne îngrijim de alţii, iubim mediul înconjurător, emanarea unei asemenea energii va creşte
rapid.

Este o ipoteză curioasă, mă gândesc eu, este nevoie să ne aplecăm mai mult asupra acesteia. Apropo, ceva începe să se limpezească în legătură cu poruncile lui Iisus Hristos. înainte unele lucruri mi-au fost clare dar altele nu mi-au fost deloc clare. Ei, dacă ţi se cere, atunci să ajuţi mereu, acest lucru este clar. Dar dacă cineva s-a împrumutat de la tine şi nu ţi-a dat înapoi, iar tu nu trebuie să ceri înapoi banii, acest lucru este deja prea de tot. în asemenea condiţii nu rezistă nici un buget. Acum am început să percep ceva. Cum îmbătrâneşte şi cum moare Soarele, cum îmbătrâneşte şi cum moare omul şi civilizaţia? Treptat, corpul omului se înţepeneşte. Civilizaţia care îmbătrâneşte devine statică şi inertă, iubirea se schimbă cu regulile severe de comportament, egoismul se accentuează, adică se diminuează emanaţia energiei.

Acum două mii de ani, în iudaism a început criza. Respectarea strictă a poruncilor Divine şi a legilor şi regulilor care decurg de aici au devenit mai importante decât iubirea. De ce să iubim, de ce să avem grijă de alţii, este mult mai important să ţinem post, să ne rugăm, să ne alimentăm corect şi să respectăm cu stricteţe toate regulile care permit perceperea unităţii cu Dumnezeu. In acea criză a iudaismului s-a văzut criza întregii civilizaţii umane care a devenit inevitabilă. De aceea Hristos a dat acele Porunci necesare pentru reînnoirea şi supravieţuirea civilizaţiei, distrugând neapărat canoanele şi regulile de neclintit. El a pus accentul pe iubire şi pe dăruire.

Prima emoţie care trebuie să se deştepte în noi faţă de un alt om este emoţia iubirii, a grijii, a căldurii sufleteşti, a sentimentului unităţii sinelui cu ceilalţi. Ura faţă de duşman distruge sentimentul unităţii cu el ceea ce înseamnă că privează sufletul de iubire şi duce la îmbătrânirea şi pieirea civilizaţiei. Pentru o practică reală şi o logică umană normală sunt cu totul absurde următoarele sfaturi: te-au lovit - nu te împotrivi, au luat împrumut de la tine, nu-1 cere înapoi. Acest lucru arată şi azi foarte sălbatic. Foarte sălbatic din punct de vedere al supravieţuirii corpului, al stabilităţii şi justeţii societăţii. Cu cât există mai puţină iubire în suflet, cu atât mai mult organismului îi este

teamă de distrugere şi cu atât mai severă devine regula de comportament care împiedică distrugerea. Deci creşte brusc importanţa noţiunii de moralitate şi de dreptate. „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte". Există din ce în ce mai multe reguli, din ce în ce mai severe, iar iubire este din ce în ce mai puţină. Cu cât aplici mai strict toate regulile, cu atât mai mult percepi justeţea şi dreptatea proprie. Deci cu atât mai mult există condamnare şi agresiune faţă de cei care nu au dreptate şi cu atât mai puţină iubire există în suflet. Când iubeşti te străduieşti să-1 ajuţi pe altul să se schimbe. Când nu există iubire, atunci ceri de la celălalt o linie corectă de conduită şi dispreţuieşti şi urăşti atunci când el nu poate sau nu vrea să facă acest lucru.
Gândurile mele revin la problemele de zi cu zi. Cad pe gânduri şi îmi aduc aminte de schimbarea locuinţei mele. Văzând intrarea principală, m-am îngrozit. Sunt aruncate seringi goale, de jur împrejur băltoace de urină şi grămăjoare de excremente în faţa treptelor de la intrare. Este imposibil să intri în lift. Acolo cineva îşi satisface în permanenţă micile nevoi. WC-urile publice în ultimul timp au dispărut în Rusia. Probabil că organele locale se consideră zeităţi şi nu doresc să se gândească la asemenea nimicuri. Dar la intrarea noastră principală este o murdărie crasă care, în general, s-a făcut din cauza narcomanilor care vin după droguri. După colectivismul impus, poporul nostru a căzut în egoism şi izolare. A devenit imposibil să aduni vecinii şi să rezolvi împreună cu ei o problemă oarecare. Dar eu am reuşit să adun câţiva vecini pentru a elabora un plan comun de acţiune. Au fost trei propuneri. Prima a făcut-o un bussines-man: „Cel mai uşor lucru este să facem următoarele: să angajăm pe bani un „frăţior", îi arătăm familia care vinde narcotice, el o să-i urmărească pe stradă şi îi va bate fără explicaţie. Şi o va face până când familia fie va pleca, fie va înceta să mai vândă narcotice". Varianta a doua a venit din partea altui vecin. El avea relaţii bune fie cu forţele speciale, fie cu funcţionari superiori din miliţie. El a promis că se va interesa cum se poate rezolva problema. Varianta a treia a fost să angajăm o femeie de serviciu care să cureţe la intrare. Prima variantă nu a avut succes. A doua variantă de asemenea. Când m-am interesat de ce s-a oprit totul, vecinul mi-a răspuns: „La început autorităţile trebuie să afle cine se ocupă cu vânzarea narcoticelor aici, ca să

nu suferim noi în cazul în care ei se bagă în afacere". „Ei, atunci e mai bine să nu-i deranjezi pe distinşii oameni", - am spus eu.

Şi iată că femeia s-a apucat de curăţenie. Au aruncat cu murdăria şi au făcut stricăciuni ca şi înainte, dar s-a curăţat pe şest totul şi intrarea încetul cu încetul a început să arate altfel. După un timp femeia a plecat. S-a petrecut însă un lucru curios. Comerţul cu narcotice continuă, dar intrarea a devenit curată. Nu mai există seringi, nu mai există toaleta comunală. Energetica intrării s-a schimbat. Oamenii au început să se obişnuiască să fie curat, chiar şi cei care vin întâmplător la noi nu mai fac mizerie. înseamnă că stârnindu-i omului o emoţie pozitivă, străduindu-ne oarecum să-i împodobim locuinţa, putem schimba pe oricine. în principiu totul e logic. Pentru orice schimbare este necesară energie. Iar aceasta nu există fără iubire, iar noi cerem prea des schimbări dar nu oferim iubire şi grijă.

înot deja de aproape o oră. Până la stâncile singuratice care se ridică triumfal deasupra mării învolburate, a rămas destul de puţin, întregul univers constituie totalitatea ritmurilor. Ce este ritmul? O oscilaţie între cauză şi efect. Acesta este interacţiunea cauzei şi efectului cu permanenta lor succesiune. Acesta este lupta dintre cauză şi efect. La nivel exterior, cauza se transformă în efect. în plan subtil, efectul devine cauză. Trecerea lor unul în celălalt creează situaţia obiectului. Pe Pământ te obişnuieşti cu un ritm anumit de gândire şi comportare. A schimba acest ritm interior al vieţii se pare că este foarte greu, pur şi simplu nu există energie pentru aşa ceva. Marea trăieşte într-un ritm al său. Când te dizolvi în ea, e mai uşor să fii în acord cu ritmul întregului univers. Sufletul se deschide pentru iubire. în mare eu devin altceva. Pe neobservate, noi devenim alţii în mare.

Mă apropii încet înot de baza stâncii. Mă strecor printre pietre şi ies din apă. Câteva minute mă deconectez de toate şi privesc marea. Apoi cobor încet, intru în apa mării pentru a porni înapoi. Eu înot un anumit timp în stihia care mă dizolvă şi mă îmbrăţişează.

Trebuie să aştept până apare sentimentul zborului în suflet. Când apare, după câteva secunde, mie mi se poate rezolva o problemă chinuitoare şi îndelungată, neabordabilă într-o stare obişnuită. Noi nu putem să rezolvăm problema întrucât facem numai una sau două încercări. Dacă există stres, este problemă.

Pentru rezolvarea ei se elimină un pachet de energie. Energia s-a consumat şi dacă problema nu e rezolvată, ea trece în rândul celor de neînvins. Cu cât depindem mai mult de situaţii, de mediu, cu atât mai puţină energie avem pentru rezolvarea problemelor. Există un singur secret. Orice problemă este întotdeauna mai amplă decât situaţiile care au creat-o. De aceea, dependenţa de situaţii nu permite să rezolvi problema complet. Ca să nu depinzi de situaţii şi totuşi să rezolvi problema trebuie să te întorci la ea nu o dată, nu de două şi nu de zece ori, ci de o sută, o mie şi două sute de mii de ori. în fiecare repetare trebuie pur şi simplu căutate căi noi. La urma urmei, orice problemă poate fi rezolvată.

în ultimă instanţă, întregul univers constituie o situaţie în plan subtil. înseamnă că rezolvând orice problemă, noi rezolvăm în acelaşi timp o problemă în univers şi depăşim o situaţie principală. Deci, renunţând să rezolvăm o problemă, considerând-o nerezolvabilă, noi renunţăm la cunoaşterea întregului univers. Iată de ce, din lexiconul meu lipseşte noţiunea de „sarcină nerezolvabilă, problemă de nedepăşit". Eu ştiu că pot rezolva orice problemă. Toate celelalte înseamnă numai detalii.

Frica înseamnă oprirea energiei. Pe mine toată viaţa m-au educat insuflându-mi frica. La nivelul de suprafaţă am fost întotdeauna înfrânat, plăpând, timid, slugarnic. Dar în ceea ce priveşte scopurile şi dorinţele înalte, îndoiala şi frica au lipsit întotdeauna. De asemenea energia mi-a curs şiroaie. Noţiunea de termen de prescripţie şi rezolvare a unor probleme oarecare nu au existat la mine. Dacă există multe probleme, nu trebuie să renunţi la ele, ci trebuie să le comasezi. Să le uneşti cu unele probleme principale şi să continui să le rezolvi. Capacitatea de a percepe esenţa problemei înseamnă posibilitatea de a o rezolva. Când încercăm s-o rezolvăm la suprafaţă, atunci ne trasăm o sarcină imposibilă. Iată, să presupunem că acum la mine a apărut o problemă. A început din nou un rând de mici trădări din partea cunoştinţelor. încercarea de a rezolva o asemenea problemă nu înseamnă numai s-o iei şi s-o îndepărtezi. Să examinăm minuţios noţiunea de trădare. în primul rând te trădează numai ai tăi, aşa cum a spus cineva, adică, cel în care ai încredere, cel de care îţi legi viitorul. De un om străin nu îţi legi viitorul. El poate să te înşele şi să te păcălească, dar nu

poate să te trădeze. Trădarea este distrugerea la maximum a structurii viitorului. Probabil că are loc atunci când dependenţa de viitor creşte. înseamnă că de la o problemă de trădare trecem la problema de dependenţă de viitor. De ce s-a întărit această dependenţă la mine? De ce mie mi se distruge viitorul? Eu simt că acum această problemă n-o înţeleg. Atunci, bine, să încercăm să o abordăm dintr-o altă perspectivă. în ultima vreme am simţit o oarecare răcire din partea prietenilor, o oarecare căldură a dispărut. Ciudat, întrucât eu îi ajut nu mai puţin, ci chiar mai mult, dar am început să observ o oarecare atitudine de consum faţă de mine.
Ce înseamnă prietenia? Este capacitatea de a te sacrifica, de a dărui ceva omului iubit. Iubirea şi spiritul de sacrificiu întotdeauna merg mână în mână. Nu demult am văzut la televizor un subiect remarcabil. O pasăre mascul făcând curte unei femele îi aduce un oarecare fleac, ceva necomestibil dar frumos. Apoi îi arată cât de multe poate să facă pentru ea, cât de mare este sentimentul de dragoste faţă de ea. însă dacă i-ar fi adus ceva comestibil, acest lucru ar fi întărit dorinţa femelei şi ar fi diminuat sentimentele ei înălţătoare. De aceea, se oferă un obiect necomestibil dar frumos. Cu cât este mai mare dorinţa masculului de a prezenta ceva femelei, cu atât mai multă energie emană el şi înseamnă că nivelul său energetic este superior. Asta înseamnă că şi păsările vor fi sănătoase şi vor avea o capacitate de adaptare crescută faţă de lume. Cu cât bărbatul este mai pregătit să facă multe pentru femeia iubită, cu atât mai puternic va fi nivelul său energetic şi cu atât mai sănătoşi vor fi urmaşii. Când un bărbat îndrăgostit invită o femeie la restaurant şi în loc de o mâncare bogată comandă din economiile sale ceva simplu, asta înseamnă: „Eu sunt zgârcit, plăpând, nu pot să dăruiesc; nu o să ai copii sănătoşi de la mine, de aceea ia-ţi gentuţa şi fugi de mine cât poţi de repede". în societatea Occidentală contemporană se poate observa o imagine pe deplin naturală. Un tânăr îndrăgostit invită o fată la restaurant, iar mâncarea şi băutura le plăteşte fiecare strict pe jumătate. Sau tânărul îndrăgostit o duce pe prietena lui cu maşina la lucru. Ea îi plăteşte benzina, întinzând banii la sfârşitul unei călătorii fericite comune. Apoi medicii, oamenii de ştiinţă, psihologii îşi bat capul întrebându-se de ce în familiile occidentale nu se prea nasc copii.

Mă întorc din nou la tema privind problemele cu prietenii. Se pare că situaţia începe să se clarifice. Pentru a stabili câţi prieteni ai, trebuie să-ţi pui întrebarea: de dragul cui eşti gata să-ţi sacrifici timpul, banii, sănătatea şi viaţa în ultimă instanţă? Gradul de prietenie se stabileşte prin capacitatea de a te sacrifica într-un fel de dragul prietenului. Dacă există dorinţa de a ajuta numai în lucruri mărunte, asta înseamnă numai relaţii de prietenie. Fără un sacrificiu periodic, prietenia e greu de păstrat. De aceea, în lumea occidentală prietenia practic lipseşte. Pentru menţinerea familiei, trebuie de asemenea să te sacrifici, mai cu seamă în favoarea femeii.

Femeia este necesară pentru apariţia copiilor pe lume. Pentru asta este nevoie de o emanare a unei cantităţi imense de energie, invizibilă dar necesară. Şi cu cât noi nu dorim să dăruim, să avem grijă şi să ne sacrificăm, cu atât mai sterile devin sufletele noastre şi apoi şi corpul nostru. Eu am fost gata să sacrific ceva de dragul prietenilor. Dar pe ei i-am privat de această posibilitate. Iată, eu ar fi trebuit să le cer un împrumut în bani, măcar o sumă mică, să le cer un ajutor şi să nu-mi fie ruşine să le aduc un prejudiciu atunci când am nevoie de ceva. Eu nu le-am permis să se sacrifice pentru mine. Eu nu i-am ajutat să emane energia din corp şi din suflet. Este natural că iubirea din suflet s-a schimbat şi ei au început să-mi întoarcă spatele.

De ce femeile se îndrăgostesc de oameni de care le este milă? Pentru că grija faţă de cel plăpând şi nefericit înviorează în ele mecanismul grijii, a căldurii, a dăruirii şi a iubirii. Atunci când bărbatului îi este frică să se prezinte în ochii femeii plăpând şi slab, când nu permite să existe milă faţă de el, să fie înconjurat de căldură şi atenţie, atunci după un oarecare timp observă cu uimire că atitudinea femeii faţă de el s-a răcit. Este ciudat, se gândeşte el, eu fac din ce în ce mai multe pentru ea, dar ea s-a îndrăgostit de un papă-lapte şi vrea să mă părăsească. Multor părinţi le este milă de copiii lor şi nu le permit să aibă grijă de ei, să facă ordine prin casă, să lucreze prin grădină şi după aceea se întreabă de ce nu sunt iubiţi de copii.

Cu cât transmiterea energiei, a căldurii şi iubirii devine în copilărie un obicei, cu atât mai sănătoşi vor fi urmaşii. Deci, nu este suficient numai să ai grijă de alţii, trebuie să-i ajuţi să procedeze şi ei la fel. Asta în primul rând. în al doilea rând,

trebuie să ajuţi sufletul. în acest caz, numai banii şi ajutorul material pot chiar să dăuneze. Mulţi ajută numai corpul şi apoi se miră că prin aceasta omul se strică. Fiecare om trebuie să aibă un impuls spre dezvoltare. Când el este flămând, are loc o emanare de energie. Orice stres este întotdeauna însoţit de o emanare crescută de energie şi această energie ne permite să creăm, să ne schimbăm şi să schimbăm mediul înconjurător. Tocmai de aceea, înfometarea vindecă. Energia care este emanată eliberează organismul de zgură, îl reconstruieşte şi îl întinereşte. Dacă omul nu simte senzaţia de foame, nu emană energie, aceasta se depozitează în el ducând la numeroase boli. De aceea, trebuie să-1 hrănim pe cel flămând şi să-1 obligăm să flămânzească pe cel sătul. Şi într-un caz şi în celălalt, aceasta va fi o manifestare de grijă. Noţiunea noastră de azi despre binefaceri se rezumă numai la satisfacerea superficială a dorinţelor. Deseori, ajutând corpul, noi dăunăm sufletului. Este destul de greu de determinat cum, pe cine şi   când să ajutăm dacă în suflet nu există o năzuinţă permanentă spre iubire,, înseamnă că trebuie să începi cu tine însuţi.

Eu continuu să înot în marea liniştită, încet-încet îmi pierd problemele şi pe mine însumi, mă dizolv treptat în marea pe care se revarsă soarele generos de sud.

CONSULTAŢIE

Memoria eliberează evenimentele din trecut. Eu trăiesc prin prezent. Continuu consultaţia. Interesant, - mă gândesc eu, - se pare că la mine s-a mai încheiat o perioadă de zece ani de activitate. în toţi aceşti ani eu am scris despre ceea ce nu trebuie făcut şi am cercetat toate formele agresiunii şi iubirii. Astfel, s-a creat înţelegerea lumii. Acum, când totul este mai mult sau mai puţin clar a început să apară o problemă: „ Ce se poate face şi cum să faci acest lucru?" Adică, a sosit timpul practicii. Probabil că şi consultaţia se va schimba într-un fel după aceasta. îmi aduc aminte de o poveste sinceră a unei paciente.

— Ştiţi ceva, - a spus ea, - eu m-am rugat în permanenţă şi nu mi-a ajutat la nimic. îmi simţeam sufletul ca o piatră. Am început să iau totul în glumă, să percep ca pe ceva hazliu şi să transform totul în bancuri, iar sufletul mi-a devenit mai uşor. Puteţi să-mi explicaţi de ce?

__ Ţineţi minte că Biblia ne îndeamnă să ne bucurăm

întotdeauna şi să nu cădem în depresie. Dacă descriem cum arată emoţia iubirii, atunci se poate prezenta ca o bucurie care se păstrează în momente de tristeţe. Când noi ne rugăm, deseori, pe neobservate, tragem după noi emoţiile neînchise ale înjosirii, fricii şi supărării. Ei, cu un asemenea bagaj, este natural că rugăciunea nu va fi eficientă. Noi depindem de toate lucrurile către care năzuim în mod serios. De aceea umorul distruge percepţia obişnuită a lumii. Acel ceva pe care noi de obicei îl condamnăm, care ne deprimă, de care ne este frică sau de care ne este milă, în anecdotă stârneşte numai râsul. De aceea umorul este deseori mai aproape de logica Divină decât o morală trasă în mod serios. Acum, numeroşi medici încep să folosească umorul ca medicament. Deja a devenit arhicunoscut cazul unui bolnav de cancer fără speranţe care a hotărât în cele din urmă să vizioneze toate filmele de comedie, iar după aceasta s-a însănătoşit.
Distrugerea stereotipurilor obişnuite înseamnă schimbarea structurii noastre informaţionale. în consecinţă, este şi mai uşor să iubeşti. Se poate trage concluzia: orice s-ar întâmpla, trebuie păstrată emoţia pozitivă. Atunci toate bolile trec şi toate vor fi urmate de realizări. Dar, mergând numai după emoţiile pozitive, noi putem să fugim de Divin. Sexul, mâncarea, banii, renumele constituie totuşi de asemenea emoţii pozitive. Cu cât vom năzui mai mult către acestea, cu atât mai puternic, se vor acumula probleme invizibile cu toate că la exterior se vor produce îmbunătăţiri.

Americanii zâmbesc tot timpul, tot timpul spun O.K., însă cu toate acestea majoritatea suferă de depresie. Aici, probabil că joacă un rol însuşi specificul ţării: pe teritoriul Statelor Unite nu a avut loc nici un război, există un permanent aflux de emigranţi, adică ţara este orientată spre consum. De aceea procesele de îmbătrânire a civilizaţiei aici au loc mult mai rapid decât în alte ţări.

Emoţiile de tristeţe şi de bucurie s-au repartizat interesant şi în perioada postcreştină. Catolicismul a adoptat un tip de gândire occidental. Fecioara Mana în tablouri apare pur şi simplu ca o femeie pământeană fericită, bucurându-se de faptul că a născut un copil bun. Emoţia fericirii şi a bunăstării ascunde sentimentul adevărat de iubire pe care trebuie să-1 reflecte tabloul. Ţineţi minte cele spuse de Esenin: „Celor duri li se dă

bucurie, celor blânzi li se dă tristeţe"? Cel delicat este spiritual, cu sentimente fine, adică orientat mult mai mult spre viitor decât spre prezent. Ortodoxia a adoptat un tip de gândire oriental, în ea, dimpotrivă, tristeţea acoperă deseori adevăratul sentiment al iubirii. în catolicism, importanţa omului este exagerată, iar în ortodoxie este diminuată. Acestea sunt ca doi părinţi: unul se închină în faţa copilului şi îi permite totul, iar al doilea îl ţine din scurt şi nu-i permite nimic.

Iubirea permite să se îmbine aceste contradicţii şi nu se supune nici uneia dintre ele. Dacă Dumnezeu a permis existenţa ateilor probabil că acest lucru nu este întâmplător. Orice ateu este un credincios intuitiv dacă el nu se dezice de iubire, dacă dă mai mult decât ia; dacă acceptă orice schimbare a destinului. Chinezii, spre exemplu, nu au o credinţă determinată. Dar o atitudine corectă faţă de lume la ei există de când e lumea. Există credincioşi în esenţă şi credincioşi în formă. Cu cât se acordă mai multă atenţie ritualurilor şi regulilor, cu atât mai repede se degradează conţinutul şi triumfă forma. De aceea Hristos a fost împotriva principiilor, mai cu seamă a acelora care păreau a fi de neclintit.

Mi-a distras atenţia o bătaie în uşă. Intră un bărbat cu fiica sa. îmi aduc aminte de ei. Ei au mai fost cândva la consultaţie. Nu-mi aduc însă aminte care este problema lor şi i-am diagnosticat din nou.

— Din păcate, trebuie să vă amărăsc, - spun eu. - Fata nu este capabilă să treacă nici prin cea mai mică situaţie traumatizantă. Zdruncinarea fericirii sentimentale nu poate trece ca înainte. Deocamdată nu văd rezultatele lucrului asupra propriei persoane.

Tatăl mă corectează precaut:

— Ştiţi ceva, noi totuşi am lucrat luni de zile intensiv, cu încordare, iar schimbări, deşi exterioare, deja apar. Până la consultaţie, după dumneavoastră, ea a învăţat la o şcoală de înapoiaţi mintal şi nu putea să comunice cu băieţi. Acum ea învaţă într-o şcoală normală şi are un prieten.

M-am simţit penibil. Tabloul exterior este într-adevăr mai bun decât m-am aşteptat. Dar dacă parametrii nu sunt prea buni, înseamnă că secretul constă în copii şi în nepoţi. Emoţiile lor nu

permit să aibă loc situaţii de stres în ceea ce priveşte dragostea.

— Dumneavoastră începeţi acum cea mai interesantă activitate, - spun eu. - Pentru a ajuta urmaşii, este important să eliminaţi agresiunea faţă de ei, adică să eliminaţi agresiunea faţă de viitor. Pentru aceasta trebuie depăşită dependenţa de viitor. Dependenţa de prezent se manifestă prin agresiunea faţă de alţii. Dependenţa faţă de viitor se manifestă în primul rând prin agresiunea faţă de sine. Fricile, îndoielile, depresia, speranţele, irascibilitatea, toate acestea sunt caracteristicile dependenţei de viitor. Viitorul se poate înfrunta prin păstrarea iubirii de Dumnezeu pe fondul distrugerii viitorului şi a unei emanări maxime de energie. Dacă dumneavoastră aşteptaţi ceva de la viitor, aceasta înseamnă că aţi încetat să dăruiţi şi începeţi să luaţi. Cu cât aşteptaţi ceva de la viitor cu o mai mare ardoare, cu atât mai mult încercaţi să stoarceţi energia. Este natural că nu veţi primi acest viitor. Noi primim acel viitor care este plin de energie.

Se poate visa la viitor, dar nu trebuie să aşteptăm nimic de la el. Cu cât aştept mai multe de la un alt om, cu atât mai mult depind de el şi cu atât mai mult mă supăr pe el. In principiu, omul supărăcios este un vampir. Firea supărăcioasă înseamnă pretenţii crescute faţă de alte persoane, ceea ce este semnul lipsei de energie. înseamnă că în momentul oricărei neplăceri din partea altor persoane este nevoie să năzuieşti spre sentimentul iubirii. Aceasta dă energie pentru propria schimbare şi soluţionare a conflictului. însă dacă ne angajăm în conflict, ne supărăm pe celălalt, atunci pierdem energia şi un asemenea conflict devine de nerezolvat.

Tatăl cu fiica pleacă şi eu aştept următorul pacient.

Dar trecutul se schimbă, mi-a apărut ideea. în mod real se schimbă după consultaţie. în general este pe deplin logic: dacă se schimbă trecutul, atunci trebuie să se schimbe şi viitorul, înainte eu întotdeauna am comparat starea prezentă a pacientului cu starea lui existentă până la consultaţie şi am tras concluzii. Iată că o dată am consultat o mamă cu fiica ei. La fiică a început o schimbare foarte bună. Eu am hotărât s-o examinez şi să compar starea ei. Deja îi examinasem trecutul de nenumărate ori. Dar am uitat cum arăta acesta. Iată că eu, ca de obicei, mă întorc în trecut şi încerc să obţin informaţia

despre starea ei de până la consultaţie, dar brusc a început să mă doară capul. Fixez izbucnirea programului de autodistrugere în câmpul meu. Eu am diagnosticat comiţând nişte serioase încălcări. Acest lucru e periculos. Trebuie să văd imediat care e cauza. Am înţeles: starea ei s-a schimbat deja până la consultaţie, iar eu, amintindu-mi tabloul obişnuit, am încercat să-1 restabilesc şi în felul acesta am distrus prezentul şi viitorul ei. Se pare că prin rugăciune şi adresare către Dumnezeu, nu poţi să te schimbi numai pe tine însuţi ci, în acelaşi timp, se schimbă şi trecutul şi viitorul.

Iată de ce chiar şi cei mai inveteraţi păcătoşi, adresându-se lui Dumnezeu, au obţinut iertarea, adică un nou destin. Trecutul a încetat să mai aibă influenţă asupra lor întrucât el a devenit altul. în concepţia hinduşilor despre karmă asemenea lucru nu există. Pentru tot ceea ce ai făcut, tu trebuie să lucrezi asupra propriei persoane. Nu te poţi schimba. Dacă eşti bogat înseamnă că îţi este hărăzit să fii bogat, este karma ta, este casta ta. Dacă eşti înţelept, atunci aşa ai să fii tu, copiii tăi şi nepoţii; dacă eşti păcătos, atunci la fel vor fi urmaşii tăi. Acum zece mii de ani, o asemenea concepţie asupra lucrurilor a fost justificată şi a contribuit la dezvoltarea societăţii. Caracterul pe care 1-a primit omul din naştere de la părinţii săi, cu acel caracter el trebuie să existe. Cu cinci mii de ani în urmă, o asemenea concepţie asupra lucrurilor a încetat să mai fie de neclintit. Cu două mii de ani în urmă, această concepţie a fost pusă la îndoială. Iisus Hristos a distrus concepţia obişnuită despre destinul omului. Dar până în prezent, ştiinţa oficială afirmă: „Este imposibil să schimbi caracterul". Fără credinţă în Dumnezeu, într-adevăr, nu e posibil. Dar faptul că acest caracter se schimbă, îl observ la pacienţii mei.

Se aude o bătaie timidă în uşă. Intră o fată şi se aşează pe scaun. Chipul ei mi s-a părut cunoscut. încerc să-mi aduc aminte, dar nu pot. Ea începe să zâmbească. în acest moment mi-a fulgerat un gând: cancer, condamnată de medici: îndepărtarea ochilor. îmi aduc aminte cât de rău i-a fost după consultaţie. Atunci eu am refuzat să comunic telefonic cu părinţii. Numai la ea am văzut capacitatea de a se schimba.

— Acum mie îmi este bine, - spune fata zâmbind. - Dar, este adevărat, a mai rămas o mică problemă.

— Asta este problema ta viitoare cu bărbaţii, - spun eu. - Această problemă nu o traversezi până la capăt. Ai cam puţină iubire deocamdată, dar chiar şi viitorii copii se prezintă la tine mai bine.

Ea s-a uitat pieziş la mine.

— Dar dumneavoastră aţi descris cazul meu într-o carte.

— Da, - dau din cap, - l-am descris.

— Dar eu acum sunt cu totul alta. Eu nu mai sunt persoana care am fost înainte.

— Eu am scris despre cealaltă. Se poate considera că am scris despre un om străin.

— Ştiţi ceva, la început a fost greu să mă schimb iar apoi totul a devenit din ce în ce mai uşor.

— La mine s-a întâmplat acelaşi lucru, - spun eu. - Dar când mi s-a spus: cancer, metastază şi nici o şansă de supravieţuire, eu am înţeles că acest om din mine a murit. M-am hotărât să devin altul şi am devenit.

Fata zâmbeşte din nou.

— Ştiţi, se pare că şi eu am avut metastaze.

— Au fost sau nu au fost, nu mai este esenţial. Acum la tine lipseşte viziunea voinţei Divine şi iubirea faţă de toţi. Trebuie să gândeşti şi să vezi Divinul mai des decât umanul. Atunci încetezi să te mai sprijini pe uman în esenţa sa şi orice schimbări ale umanului nu te vor mai distruge, ci te vor dezvolta. Du-te şi lucrează asupra propriei persoane.

Ea pleacă. Eu stau încercând să mă deconectez de toate. Cât de greu este să schimbi opinia obişnuită asupra lucrurilor! Îmi amintesc cum o dată, după lecţii, m-a abordat o femeie în vârstă.

— Slavă lui Dumnezeu, slavă lui Dumnezeu! - a exclamat ea. - Fiul meu trebuia să moară. El a trecut printr-o operaţie grea - cranio-cerebrală. Veţi putea determina cauza bolii? Cum să scap de frica de această situaţie?

— Frica - este dependenţă de viitor. Dumneavoastră sunteţi ataşată de acesta nu numai prin frică, dar şi prin critica permanentă şi condamnarea celorlalţi. înainte s-a căutat în permanenţă în oameni răul, au fost criticaţi şi condamnaţi, nu-i aşa? Iar acumularea de către dumneavoastră a condamnării şi

criticii s-a constituit într-un program de autodistrugere şi a lovit în cap băiatul.

— Desigur, desigur! se tânguieşte ea. Câţi oameni nu am înjurat eu! Dar acum am devenit cu totul alta, uitaţi-vă la mine.

— Da, văd că sunteţi alta. într-adevăr, din ce în ce mai bine. Dar acest lucru e numai la suprafaţă. Lăuntric, însă, mai trebuie să lucraţi asupra propriei persoane.

— Ce se întâmplă, condamnarea se mai strecoară la suprafaţă?

— Există, - spun eu zâmbind. - Ştiţi care este cel mai îngrozitor semn de ataşament faţă de viitor?

Ea se uită speriată la mine:

— Care?

— Sentimentul propriei dreptăţi. Acest sentiment îi face pe toţi vinovaţi. încetaţi să consideraţi că aveţi dreptate în toate şi atunci dispar vinovaţii.

Femeia coboară glasul şi conspirativ mă întreabă:
__Spuneţi-mi, dar de bârfit se poate?
__Pentru dumneavoastră nu e de dorit.
__Dar cum să trăieşti fără aşa ceva, - se miră ea. - Noi ne întâlnim cu prietenele şi trebuie să discutăm ceva!
__Ei bine - spun eu - dacă purtaţi o discuţie despre un om oarecare şi dacă dumneavoastră încercaţi faţă de el un sentiment de iubire, dorinţă de a-1 ajuta, atunci analiza comportamentului acestuia duce la generalizarea greşelilor lui şi la înţelegerea modului în care trebuie ajutat şi cum trebuie el să se schimbe. Dacă la dumneavoastră prima emoţie spune: „El nu are dreptate, el nu e cumsecade", atunci întreaga discuţie ulterioară va acţiona asupra acumulării sentimentului de superioritate asupra lui şi, la urma urmei, în subconştient, la distrugerea lui. La început întrebaţi-vă cu ce scop discutaţi despre acest om, pentru a-1 ajuta sau pentru a-i aduce prejudicii, iar după aceea începeţi să bârfiţi cât doriţi. Dar acest lucru este puţin probabil să-1 reuşiţi. Astfel, este mai bine să te abţii să condamni alţi oameni.

Ţineţi minte: cuvântul „convorbire" şi „condamnare" aproape că nu se deosebesc. Acest lucru nu e întâmplător.

Privesc pe fereastra larg deschisă. înainte îmi spuneam: „Eu tratez oamenii". Apoi am început să spun: „Eu îi ajut pe oameni să se însănătoşească". Acum nu mai tratez şi nu mai ajut. Eu împărtăşesc experienţa mea referitoare la atingerea Divinului. Şi oamenii care au nevoie de ideile mele, de experienţa mea, vin la mine şi le obţin.